

Biblioteka

ANTOLOGIJA

ZBORNİK HUMORA I SATIRE

Grupa autora

Izdavač:

Kreativna radionica Balkan

Za izdavača:

Vesna Petrinović

Redakcijski kolegijum:

Stevan Krstec, Stefan Vučevski, Mr Milenko Mihajlović, Tijana Krstec

Lektor:

Dr Stevan Jakšić

Dizajn korice:

Zvonimir Stanković

Dizajn teksta:

Vesna Petrinović

Marketing:

www.krbalkan.rs

Štampa:

SZGR Jovan

Tiraž:

300

ISBN 978-86-6403-186-8

Copyright©Kreativna radionica Balkan

*Zbornik
humora i satire*

Beograd
2024.

Zbornik
humora i satire
posvećen Zoranu Stanojeviću

SEĆANJA NA GOS'N ZORANA

Na Terazijama, jednog prelepog osunčanog jesenjeg podneva, te 2019., niti toplog, niti hladnog, po meni taman, marširao sam iz pravca Kralja Milana ka autobuskoj stanici kod „Sunca“, da uhvatim „među“ prevoz do kuće. Vesić se baš tada igrao kockicama iz budžetskog „jamba“ na Trgu Republike, pa je moj bus išao od Pančevca.

Logično je bilo da skrenem desno u Nušićevu i kroz prolaz se „laganica“ domognem stanice kod „Sunca“, ali krenuo sam ka Kolarčevoj, „preko preče – naokolo bliže“, i posle desetak koraka sustigao nikog drugog do gos'n Zorana Stanojevića.

Radost susreta sa gos'n Zoranom povećala se kada je rekao da ima slobodnih „dooobrih“ 20 minuta za susret sa prijateljem (koji obično kasni), a na koji je pošao, te da bi rado prošetao sa mnom da vidimo šta se to na Trgu radi, a da usput ima i tema za priču (tada je već gos'n Zoran bio neko ko je pomagao objavljivanje Zbornika KR Balkan, na razne načine... Za jedan obećao sam da ga neću nikada nikome otkriti).

I tako, nogu pred nogu, stigismo do nekadašnjeg „Srbijateksa“. Gledamo u onaj građevinski cirkus i meni pade na pamet:

– Gos'n Zorane da napravimo ovde selfi?

– Naravno, rado! – reče gos'n Zoran – ali da se okrenemo na drugu stranu!

– Zašto, baš je ovde zanimljivo, radovi u toku biće u našoj pozadini?

– Ne dopada mi se da baš takva bude na slici. Previše me podseća na rekonstrukciju trga iz 1941. kada ga je „prepravljao“ Aleksandar Ler!

Tada sam ga poslednji put video živog. Korona je ukinula lične kontakte, država nas zaključala, pa su nam preostali telefoni i društvene mreže. Kontaktirali smo preko društvenih mreža ili telefonom sve do njegove smrti, ali više ne „licem u lice“!

Više godina ranije:

Bilo je to vreme kada sam već bio dobro u kontaktu sa gos'n Zoranom posredstvom mesindžera na Fejsbuku, jer je, pra-teći i moj profil povezao neke stvari i pitao me u jednoj poruci:

– Da li ste vi onaj Stevan Krstec, koji je bio urednik moje knjige „Brzi vodič – Beograd“?

– Jesam, ali sam samo potpisan kao urednik izdavača, a ceo urednički posao, od ideje i koncepta je delo Nikole Šindika!

– Što ne kažete čoveče!

Posle toga počinje prepiska drugačijeg odnosa. Prisnija, otvorenija!

Nekom prilikom mu napišem da sam od septembra 1976. do juna 1978. godine bio saradnik (sada se to zove: producent – prim. aut.) u Zabavno-humorističkoj redakciji Prvog programa Radio Beograda. Komentar gos'n Zorana bio je:

– Čini mi se da niste samo radili za matičnu emisiju, već i za druge? Ako ste saradivali i sa drugim urednicima, onda ste me još tada upoznali!

Da, logično je bilo da smo tada mi saradnici radili za sve... Novac je bio ozbiljan! Pitao sam, otkud zna da smo se poznavali, a gos'n Zoran mi odgovara:

– Vaš urednik nije sedeo u kafani, ali svi ostali... (i tu nabroji imena urednika Zabavno-humorističke redakcije) sedeli su u „Bermudskom trouglu“.

„Bermudski trougao“ su bile tri kafane u Makedonskoj ulici, u blizini zgrade Radio Beograda: „Šumatovac“, „Grmeč“ i „Pod lipom“!

– Da! – rekao je – uglavnom smo sedeli „Pod lipom“, pio sam vinjak... Tamo ste me i videli, a i upoznali, ali je u redu da se toga ne sećate, ne sećam se ni ja vas!

Pošteno!

Zbornik radova KR Balkan 2017.

„Zbornik radova KR Balkan 2017“ je mogao biti promašaj koncepta koji je KR Balkan proklamovao 2014., prilikom osnivanja. Ovaj Zbornik je trebalo da se zove „Zbornik aforizama“, oplemenjen karikaturama... Negativne kampanje po društvenim mrežama od onih koji Zbornike prave po principu „ja, žena, ćerka i švalerka“, doprinela je do toga da su Zoran Stanojević i još nekolicina afirmisanih aforističara i karikaturista poslali svoje

radove, a neki nedovoljno afirmisani, smatrali su da je „neozbiljno“ učestvovati u tome, pri čemu se zdušno boreći da nam uskrate podršku neopredeljenih. Silom prilika, da ipak ne prevarimo naše autore, napravismo „Zbornik radova KR Balkan 2017“. Bio sam jako nezadovoljan okolnostima, razmišljao da od svega treba „dići ruku... dići oba dve“ (kao u pesmi „Galije“ – mislim da je autor Radoman Kanjevac)!

A onda se javi čarobnjak Zoran Stanojević!

– Stevane, u subotu imam vremena za vas od 18 do 19,30. Očekujem da mi donesete dva primerka Zbornika na moju kućnu adresu! Ja ću platiti kešom, a vi uplatite na moje ime ili iskoristite za neke troškove!

Nije bilo pogovora, ja bih gos'n Zoranu poneo i 20 komada samo da je tražio i bez nadoknade, jer tada sam a i danas verujem da je već onda razumeo ono što smo želeli, kada smo 2014. napravili KR Balkan.

Dolazeći kod gos'n Zorana, umalo da „skrljam“ vrat. Na Slaviji je isti Vesić (iz priče o rekonstrukciji Trga Republike) renovirao „pevajuću“ fontanu kao da je hteo da građani, kada lome vrat, lome uz pesmu...

Penjao sam se na četvrti sprat u zgradi Kralja Milutina. Lift je radio, a ja ulazim u lift samo ako idem od sedmog sprata pa na višlje. Gos'n Zoran me je dočekaao nasmejan na otvorenim vratima, svestan da mu dolazi još jedan „fobičan“ gost.

– Mudri ste! – rekao je – naš lift ume da zakaže!

– Fobičan, daleko od mudar! – kažem i pružam mu dva primerka Zbornika.

Okruženi policama knjiga od poda do plafona, sedamo... nudi me nes kafom (koju, uzgred ne pijem, al dobro, popiću)... Vidim može da se puši, puši i gos'n Zoran, palim prvu od 17 smotanih cigareta i više nego dovoljnih za tih sat i po, koje imam

da mu kažem sve što mi je bilo važno, a i za šta se nisam spremio!

Gos'n Zoran je mudro prelistao Zbornik više puta, na nekoj stranici bi se zadržao manje, na drugoj više. Odložio je Zbornik i rekao:

– Video sam na vašem sajtu PDF knjige i razumeo koncept. Dopada mi se ta ideja autorskog Zbornika. Dopada mi se i ta raznovrsnost, a najviše to što dajete šansu ne samo više nego i manje kvalitetnim autorima. Ljudi treba da uče od dobrih, čitanjem se uči pisanje, to ste dobro zamislili i ovo treba nastaviti!

Kada je prestala priča o Zbornicima, gos'n Zoran mi je dao šlagvort da o tome razmišljam. Gledao sam na sat, ističe sat i po, pitam ga:

– Gos'n Zorane, u vašem prevodu Tolkina koristite izraze iz Južnog Banata? Posebno u opisu i rečniku Okrug!

– Mislim da ste me pomešali sa mojim imenjakom Petrovićem, koji je napisao dramu „Selo Sakule a u Banatu?“

Iskreno sam se postideo. Zaista su mi misli bile zbrkane, i ko zna, možda sam i mislio baš ono što je Zoran naslutio!? Moju zbunjenost razrešio je Zoran uz srk 'ladne „nesice“:

– Rođen sam u Beogradu 1942. na Vračaru i nikada nisam boravio u Banatu! Ali razumem vašu zbunjenost...

Posle toga, prošlo je 19.30, kada je trebalo da se „kupim“ kući. A, oko 21.00 ispušio sam i sedamnaestu spremljenu cigaretu, na šta mi je Zoran doneo paklu svojih, jer priča nije smela da stane do poslednjeg polaska autobusa za Kotež...

Priča je bila o „Gospodaru prstenova“ i junacima...

Pitao me je koliko razumem engleski, rekao sam nikako, a onda je on na to rekao:

– Odrecitovaću vam Aragornovu pesmu iz „Gospodara prstenova“, ako ne razumete engleski pratite emociju...

*Dok je čitao Aragornovu pesmu iz originala, Zoranu su potekle suze...
Bio sam ganut, iako ništa pod milim Bogom nisam razumeo!*

PRED – EPILOG

Ideja o „Zborniku humora i satire“ u izdanju KR Balkan je najstarija ideja za Zbornik, koju KR Balkan nije realizovao, bar do sada! Najavljivan a nerealizovan!

Jedne večeri 2015., posle uspešne promocije jednog od Zbornika KR Balkan, sedeli smo kod „Toze Grka“ (Krčma Tašmajdan) Jelica Greganović, Boško Savković i ja. Tada su Jelica i Boško predložili da se napravi *Zbornik humora i satire*, da pozovemo sve naše prijatelje, pisce i aforističare i da napravimo komercijalni Zbornik, koji bi doprineo da *Kreativna radionica Balkan* dođe do finansijskih sredstava, koje nismo imali, a kojih ni sada nemamo.

EPILOG

Kada sam gos'n Zoranu doneo dva primerka „Zbornika tradicije“, koje je prelistavao, mada ih je već video u PDF-u na našem sajtu, u jednom trenutku me je pogledao i rekao:

– Zbornik humora i satire!?

Kada sam mu ispričao priču iz kafane „Kod Toze Grka“, rekao je:

– Sve je to u redu, ali vi morate da izbegnete elitizam. Ja sam podržao vaš koncept, jer je raznovrstan. Ne bih voleo da budem deo Zbornika „odabranih“.

Ćutao sam, a on je nastavio:

– Ja bih da sam na vašem mestu raspisao regularan konkurs, kao i do sada. Vi zovite svoje, a ja ću svoje prijatelje... i videćete da će to biti jako dobro!

Po savetu Zorana Stanojevića konkurs je raspisan. Osmišljena je i korica, ali konkurs nikada nije bio zvanično objavljen do pred kraj 2023. Zašto nije ranije, Bog sveti zna! Malo smo se nećkali, a onda je Zoran otišao u svet „preko mora“ ukrcavši se ka zemlji Valinor, brodom kojim je otplovio Bilbo Bagins.

Objavljivanjem ove knjige želimo da posthumno zahvalimo Zoranu Stanojeviću na podršci i veri da radimo dobru stvar!

ЧЕКАЈУЋИ КЊИЖЕВНО ВЕЧЕ

Не мора се увек ићи на велике теме; виспирени посматрачи из свега могу да извуку умне закључке. Узмимо, седе писци у башти друмске крчме и чекају себе да већ једном оду са тог места на књижевно вече. На путу пред њима лежи балега велика као тепсија, детаљ право из срца саме стварности, а ту су и врапци који настоје да у њој нађу себе и да се остваре. Сад наилазе једне таљиге, и гле – пуким случајем – преко оне прве балеге спонтано налаже друга, сестра њезина; изнедрило говедо још један слој, врућ.

На тај нови исечак из природе и друштва неко ће само да каже „гадарија“, али шта би било да је аутор балеге претходно прогутао крупан дијамант? Највиши кругови би чекали са друге стране њега да наиђе еманација! А да је та балега нађена приликом прве експедиције на Месец – она би постала драгоцен доказ да нису сва говеда на Земљи, била би излагана у музејима широм света, и имала би личне телохранитеље који би се тим статусом поносили. Мрвице са ње поклањале би се приликом највиших државних посета, а човек који је открио на Месецу ушао би, уз балегину крупну слику у боји, у све енциклопедије.

Неће се, међутим, свако гадити. Писац „Сличица са села“ ослушнуће покличе власника таљига који допиру право из срца (на пример „Ааајс вrrrr, Мургаааа... Ааајс, Прду-љооо“), и записаће потом коју осећајну о радости уморног ратара који се у смирај сунца враћа своме дому, на заслужени починак. Трећа пак особа доживеће оно „изнедрило говедо

још један слој, врућ“ као нешто што допушта апстрактне закључке, на пример „Живот је слојевит“, што је чиста инспирација виђеним.

А све је то заиста тако слојевито. Из сваке честице се може реконструисати свет коме она припада, као што се из сваке ћелије организма може клонирати човек, или срдоболна амеба, или нека друга гамад.

Неко ће закључити да је балегино полагање баш ту нека врста усуда; животна нужност за ентитет који је, стицајем околности, говече. Или је то било обележавање територије... Или последица жеље да се не прође без трага, што ни човеку није страно?

Неког то може да доведе до потребе да забележи коју о животу и његовој пролазности, и шта остаје (говече прошло – балега остала). Налегане једне балеге на другу – ко је посматрао то да не би гледао како келнер чачка нос – навешће неког на причу о присном доживљају тоpline и блискости, из чега ће после, када буде писао следећу спонтану анегдоту о неком важном Лику, избацити балегу да не би био погрешно схваћен, а остаће само блискост (и присни доживљај тоpline), док ће Песник забележити „Јер ко је захвалан гнојиву што на њему расту најлепше руже“, а философ ће констативати „У времену T – икс нема балеге, у тачки T полагање прве балеге, у T плус ипсилон полагање друге балеге“, и потом ће размишљати о могућој лажној узастопности тих догађаја, која је узастопност последица нашег линеарног опажања света а не нешто стварно, и доћи ће до закључка да стварност не мора да личи на нашу представу о њој, и доживеће прави духовни процват током оног истог времена које власник крчме користи само да гуњћа што је во изразио то говече уверење баш пред његовом кафаном па ће инспекција на њега, тим пре што ускоро тим путем треба да прође одређени Лик, а

камо среће да тај већ једном заиста прође, али никако... И још ће да проговори коју народну, јер он је припадник народа а народ често проговори коју народну. Бес на говеђег власника што му се дешавају сточне неправилности пред јавним здањима опредмеђује се у ономе што власник крчме каже кад му донесе ракијицу за болан зуб: „Знаш шта, буразере, боље ти узни малко из дупета и малко из увета па све то добро уживај, и ондак држи на оболелим зубу“, а ту су и друге сродне мисли које сведоче о бесконачној виталности, и потом још дуго одзвањају у нама. И ето истинском књижевном посленику мноштво карактера за текст о било чему, чак и о народним лековима за зубобољу. Завичајни песник ће, јасно, и ту да осети завичајни занос – њега ништа не може спречити – мада му смета шали склон пријатељ који са великим задовољством евоцира вицеве типа „Срећа те окусисмо, могли смо д’угазимо“, а лице му све време сериозно. А некога на кога овде до сада уопште нисмо обратили пажњу, некога ће тај, ничим улепшан, призор узет из срца самог живота, одвести у далеке пријатељске пределе, међу далеке пријатељске народе, где се ложе далеке пријатељске ватре у далеким пријатељским настамбама начињеним од суве балеге, и уместо завичајног заноса осетиће дрхтај путника-истраживача... Велики Зов Даљине.

Види се, у описаном феномену има много тога што човека може да подстрекне. А не мора то увек бити балега; она је само послужила као намерно скроман исечак из живе реалности, да се види да се одасвуд може кренути. Бескрај се отвара без обзира на то који призор повуче човека да мисли, али ко ће то чекати. Нема се увек времена да се чека на балегу, а нема увек ни балеге. Има ли смисла да сви писци само седе и чекају на спонтану помоћ неког припадника крупног сточарства, или ма који други догађај који разгорева машту? Балега није неопходна. Пустимо говече да даље крочи својим

мукотрпним ходом поред недовољно равнодушних власника крчме. Има људи којима једна балега, ма колико животна, напросто није довољна као генератор текста. Потребан им је и неки Лик да у њу угази, после чега сви такође морају да угазе, да Лик не би испао смешан, и после газе годинама, да се види трајна лојалност, или се, у другој варијанти, балега просто забрањује и укида у целом том крају а становништву се наређује да из стоке испумпава и дотичну, а не само млеко.

Касније – тајанствени су путеви асоцијација – касније, кад туда заиста прође светли лик, и он ће учити балегу, али се неће наљутити него ће помислити на народ, док ће остали, чим опет виде балегу, аутоматски помислити на светли лик, што уз све остало што је овде речено, показује још и један леп смисао за симетрију.

ОПРЕЗНОСТ

Када је било тачно 7,5 секунди до једанаест сати и седамнаест минута замолио сам друштво да сравнимо часовнике. За случај да ми то затреба, бар један би се тога могао сетити. Наравно, задржао сам се ту још неколико тренутака, у противном би некоме из околине изгледало да некуда журим. Наручио сам нову кафу, рекао да идем часком до WC-а, и кренуо као да заиста идем тамо. Чим друштво више није могло да ме види извукао сам се из кафане и, користећи се једном опширном госпођом као заклоном од кафанских излога, скренуо иза угла. Застанак да проценим ситуацију прикрио сам припаљивањем цигарете. На улици је густина становништва била таман довољна да се човек у њој изгуби, а недовољна да подсећа на масу коју одатле треба разјурити. Стајао сам, и успут настојао да изгледам као човек који стоји, веома видљиво нема довољно новца да га вреди пљачкати, није нико довољно важан да буде отет, и још уз то одувек даје подршку свему чему тренутно треба давати подршку, а против свега осталог још од памтивека диже громки глас немог презира. То ми је изгледа и успело, пошто ми нико ништа није урадио. За сваки случај стао сам прво уз неке који су сумњиво стајали на тролејбуској станици правећи се да чекају, али они су ми подло ушли у тролејбус чим је дошао, да докажу наивнима да су га заиста чекали, па сам неколико тренутака био сам. А кад се види сам човек неко би се могао упитати шта тај ту тражи кад никог другог нема, и зашто је на улици баш он а не неко други, и шта такав тип смера. Зато

сам одмахнуо руком, као да нећу више да чекам тролејбус, одсечно сам се окренуо на пети, и пришао трафици...

Све то ме је страшно изнурило. Неколико тренутака сам се правио да разгледам новине и часописе, што ми је омогућавало да оправдано мрдам главом овамо-онамо, и да тако проверим да ли ме неко упадљиво посматра. Таквог није било, па сам се окренуо продавцу и рекао „Молим вас један коверат са хартијом“.

Погледао ме је сумњичаво, кријући то иза израза пуног досаде, па сам додао „Треба да пишем немоћној тетки“.

„Коверат са хартијом“, поновио је он одмерено. „Тетки“, додао је.

„Па да, коверат са хартијом“, рекао сам срдачно се осмењујући, тако да је сваком посматрачу коме је ишта могло бити јасно морало бити јасно да ћаскамо о нечем потпуно необавезном, и да ту о неком ковању евентуалне завере – или чак куповању коверта са хартијом – напосто не може бити ни речи.

„Коверат са хартијом“, мрмљао је тихо тај темељни човек, и најзад ми га пружио.

Убацио сам коверат у унутрашњи џеп сакоа правећи се да уопште не радим то него да се чешем. Везујући пертлу сачекао сам да се појави неки Лик у Пролазу, и један употребљив се заиста појавио, са некаквим џаком преко рамена, па сам, заклоњен овим предузимљивим суграђанином, прошао непримећен поред излога кафане, ушао у салу, и сео на своје место брижљиво трљајући руке, да бих оставио утисак да сам се задржао само зато што сам их дуго прао у WC-у. Било је (без четири секунде) једанаест и двадесет два, што смо утврдили на мој захтев да поново сравнимо часовнике. Све време сам пажљиво гледао око себе, и верујем да нисам изазвао ничију сумњу. Додуше, можда је легално купити у трафици коверат са хартијом, али човек никад не зна...

Коверат ме је још неко време пекао у џепу, тим пре што уопште немам тетку, али сам после десетак минута схватио да је све ипак прошло неопажено па сам се смирио. И откуд некима уопште то да је свака ситуација опасна? Бесмислица! Потенцијално, може бити. Наравно да човек може да угази у кречану ако све ради као мува без главе, и понаша се као избезумљен, али иначе је све у реду, и довољно је само мало разумне опрезности...

ЈА САМ КРИВ ЗА СВЕ

Питам се могу ли најзад да изађем, јер сам затворен још од оних давних времена... Не знам да ли их се још неко сећа... Дан пре тога све је било у савршеном реду, а онда се одједном, са самог врха, појавила реченица «Сви смо криви». Како криви? За шта криви кад је све време било само заслужних? За шта се уопште може бити крив ако је увек све било у реду? Али, свеједно. Рекао сам себи – ако су сви криви, онда сам крив и ја!

Вероватно сам био једини који се није зауставио на томе, него сам предузео сасвим одређене кораке против мене. На пример, осудио сам себе на издржавање временске казне, не бих ли Испаштао... Наравно, то не баш одмах. Прво сам себи говорио да никада нисам имао никакав утицај, и да за те моје кривице ни знао нисам док су оне биле успеси неких других људи. Тврдио сам себи да за моје промашаје сигурно има и кривљих. Да има људи којима длака са главе не фали иако је њихова проверена неспособност таква да их ни за помоћно лице које чува лимун у нужнику не би требало постављати без бар некога ко би их контролисао.

Онда сам се неко време само ждрао кад год отворим новине. Питао сам се, у вези са сваким новооткривеним промашајем за који сам и сам био крив, да ли је заиста могуће да сам ја био толики преиспољни кретен, такав апсолутно космички мамлаз, да све то дозволим? Како сам само могао?!

Ни то ме није задовољило. Закључио сам да са мном треба оштрије, и да ме треба уклањати. Из мојих редова мора да се ишчисти све труло, тако да остане само Здраво Језгро!

Јасно, нисам био принуђен да све то сам радим. Могао сам учтиво да сачекам да по мене дођу. Али, шта ако и у мом случају буде појава одређене спорости? Можда бих чак поклекнуо толико да и сам радим на томе? Кад погледам шта сам све починио – и то нехотице, и не сањајући да се ишта дешава, јер нисам пратио те моје активности у штампи – шта ли бих тек урадио свесно? Не, не. Бесмислено је било очекивати да Друштво, без ичије помоћи, ухвати једну овакву мрску звер. Ко зна на које сам се ја све начине Повезао, које сам Структуре прожео, како сам прикрио трагове? Уз то, зашто да оптерећујем органе гоњења кад ја већ знам да сам крив, па могу све сам да средим? И још: зар да дозволим да ме ослободе због недостатка доказа, што такође може да ми се деси? Нипошто! Морам да помогнем да ме се похвата у целини, па да ме се десеткује све док се не опаметим.

И тако сам одлучио да не чекам, него да сам себе осудим, па да ме затворим до истека моје казне, у нади да ћу ја из тога извући поуку, и да ћу се преваспитати, па да после више нећу правити такве и сличне грешке. Потом сам затворио самога себе у властитом домаћинству, и отада никуд не мичем, осим по Потрепштине.

Могао сам, јасно, и да се јавим да ме затворе, али без правоснажне пресуде не би ме примили, зато што без ње немам права на то. Уз то, зашто да ме Друштво храни? И ко би ме чувао? Ако смо сви криви – онда су и моји потенцијални чувари криви бар колико и ја. Ко ће све нас да чува? Нећемо ваљда у ту сврху да увозимо невине из иностранства, па они да нас чувају док сви не одлежимо?

И ето, то је то. Отада сваког дана прозовем себе, да видим да ли сам на броју, па онда узем да читам новине. Нажалост, свакодневно се откривају све неке нове кривице и промашаји. Зато ово и пишем. До овог часа нико није ни знао да сам на издржавању казне, јер ја сам све то средио дискрет-

но, у најужем кругу мене самог, да се не бих никоме наметао. Зато се у јавности и не зна да сам потпуно искључен из свих кретања, и неко би могао да помисли да сам крив и за новооткривене промашаје, па чак и за промашаје за које се још и не зна да су то, јер то су још успеси неких других људи, а у том случају ја ово никада нећу одробијати до краја... Уз то, напољу се одавно све изменило, па, ако се сада може сматрати да сам одлежао за оне кривице, могу ли да изађем?

ТОИЛЕТТЕ

– Студент? – Јела, див-келнерица у затегнутој црној униформи, са белом кецељицом за лутке и чипканим украсом за ладну трајну ондулацију, пословно је исукала блокче. Трећи пут вечерас.

Младић баца чежњив поглед преко рамена, у тањир друга Савића, милиционера позорника, грмља, из кога нестају пржена крилца, а кости се, пљуц-пљуц, гомилају на салвети. Шипак! Ову нерегуларност у јеловнику, који се иначе састоји од пасуља, пилећег паприкаша и шкембића у сафту, нико не сме да помене гласно. Ни другу Савићу ни Јели, она му је риба.

– Још једно пиво – промрси момак.

Јабланица је пијачна кафана, уз Ђерам, са радним временом од понедељка у пет ујутро до недеље у поноћ, тад чисте. Можда. Најистуреније теме Бермудског троугла Домовина-Жагубица-Јабланица по коме лутају студенти техничких факултета. Довде долутају тек ретки, тек иза поноћи, ако баш немају куд. Као он, ноћас. Отишао му последњи трамвај, напољу пљушти ледена киша, а он у мајици кратких рукава и платненим патикама на босу ногу, буквално је схватио пролеће, јутрос, када је кренуо од куће.

За столом испред његовог три накупца покушавају да обрлате неког сељака за неке ротквице, обарају му цену, јер и сутра ће киша, нико неће доћи на пијацу, ризик пословања. Чича се не дâ, то је првокласна роба, из кесе вади узорак, румену везицу, и каиш сланине, перорез из цепа, баш кад је Јела оној тројници донела три дубока тањира гадне блатњаве запршке.

– За кога је паприкаш? – пита, и вешто размешта тањире међу чаше и пивске флаше. – Шта ћеш ти, деда? Само леба?

Смрди. Човече, како то смрди! На казан, на загорело, на... Или смрди из подрума, из клозета? Или се све помешало? У углу, сам за асталом, је заспао сликар, познат, или је песник, рече Јела нешто пре неко вече. Глава му пала у тањир, а да га претходно није прописно омазао. Паприкаш? Пасуљ? Шкембићи? Свеједно. Све је истог укуса, боје, мириса, ала смрди!

– Студент? – Јела, четврти пут.

– Пиво – још сат и по до првог трамваја. Невољно се диже и креће ка подруму, у клоњару, три пива.

Доле се излила канализација, вода се попела до трећег степеника. Младић се, задржавајући дах, спусти до четвртог и откопча шлиц.

– Шта радиш ту? – друг Савић силази низ степенице, одлучан и строг.

– Пишам – каже младић, шта да каже?

– Лако је теби – мрмља друг Савић, док се сагиње да изује ципеле и чарапе. – Ја морам да кењам.

Па заврну ногавице до колена и загази у фекалије.

DOMAĆA PRIČA

Jovanjdanskih dana je zima grizla selo. Sokacima je jurcala ustoka, mukala kao krdo žednih krava, terajući ispred sebe kovitlace suvog, škripavog snega. Pred njom su se uzalud zatvarala vrata, u prozore gurale zgužvane novine i duduci, uvlačila se svuda, hladila podove i ratovala sa užarenim furunama i smederevcima.

Vukući za sobom ledeni dah ustoke je, glave uvučene među ramena i kožuh, u kuću ulazio moj Stric Andreja. Zajedno sa njim i njegovo verbalno bogatstvo polnog opštenja sa svim oblicima vetrova i hladnoća, sa posebnim naglaskom na mraz. Prvo je prilazio smederevcu, koji je roptao još od ranog jutra gutajući drva, istežao ruke iznad njega i trljao šake, pokušavajući da se da se vrati u svet toplokrvnih bića. Onda je šporetu okretao svoj leđni deo i tako stajao sve dok oko njega ne bi počeo da se širi miris nagoretine. Posle toga je sedao za sto, gledao kroz prozor i nabrajao svece krive za dežurno smrzavanje i ludovanje pomahnitalog ve-tra. Kada bi, svojim izlaganjem, zaradio najtoplije mesto u paklu, Stric Andra bi se obratio životnoj saputnici:

– Darinka, donesi mi rakiju od papaje, ali onu levo od vrata, naseci mi malo kisele agave i dobro je polij uljem amle!

Strina bi popravila povezaču, vukući je za oba pera i iznosila potpitanje:

– Je l da je pospem tucanim godži jagodama ili psilijum lju-skama?

– Može. I daj malo slajsova pančete, samo vidi da nemaju trans masti.

Dok je stričeva bolja polovina forsirala avliju, a ustoka joj noge obmotavala čimarom, kroz vrata je upadao naizgled nedefinirani gost. Tek nakon što se razmotao, trupkajući nogama u pokušaju da ih zagreje, uz porodijsko huktanje i uzdisanje, videlo se da je u goste stigao Džigeran. Nosilac jednog od niza šumadijskih nadimaka, u koje stane mnogo više no u ime – istorija, mane, navike, ne samo njegove, nego i njegovih roditelja i šire porodice. Džigerana je, ako je verovati selu, majka samo džigama hranila, da joj se miljenik ne muči žvakanjem krtine. Zato je i bio tako sav mekan i kilav, bez sposobnosti da bilo šta zagriže, a kamoli žvaće u životu, ako je takođe bilo selu verovati. Džigeran je sedao na tro-nožac uz šporet, jecao i šmrkljao sve dok mu se toplota nije vratila u pričalo. Onda bi pogledao Strica Andru i započinjao razgovor prvim što mu je na pamet palo:

– Podbacio mi batat ove godine. Od kiše valjda, padala taman kad se nalivao, eno ga u podrumu, džaba sam ga među slamu dao, ne vredi, trune mi ko i đumbir.

– Meni kumkvat propade.

– Kakva ti je soja? – prekidao ga je Džigeran, sa sakrivenom tugom gledajući prazan sto.

– Onako, sitna nešto, šuljbava, a sejao sam je među kokosove palme, korov smo čupali, al ne vredi, sva gurava, u kobasice ćemo je. Veganske. Ubaciću joj ulje kokosa, biće valjda nešto od nje. Na svu sreću mi manioka podržala.

– Meni emui pozobali čia seme, a kameleoni izeli šećernu trsku, nema je ni za lek, moraćemo opet da jedemo melasu ili javorov sirup.

– Ne valja ti to, vidi kod deda Rajica da l ima još meda od manioke, mi smo se lani njime detoksirali dok nam nije pristigla topioka. Kaže Darinka da nema boljeg čizkejka no kad ga zaliješ topiokom.

Poljoprivredni rebalans je prekidalala Strina Dara, koja je upadala u kujnu kao da je svi đavoli gone, donoseći u suknji pregršt

mraza, spuštala na sto vanglu kisele agave, nakoso gledala Džigerana i, spotičući se o njega, iz jednog džepa kecelje vadila frtalj prepečenice od papaje, takozvane papovače. Ali, onaj drugi džep je više zanimao Džigerana, odande se na kuhinjskoj toploti otpao miris pančete.

– Sedi, privati se – zvao je Andreja.

Džigeran bi, kao protiv volje, ustajao, sedao za sto zastrven izbledelom mušmom i tužno gledao pančetu:

– Meni je to nekako žilavo, da nemaš možda čvarke od kombuhe? Što ja volim njih uz graviola klice...

Strina ga je, kroz procep prezrivo stisnutih očiju, gledala preko ramena, dobacujući sa otvorenim prezirom:

– Da nećeš možda udrobljen kuskus sa rikotom?

Džigeran bi uzdahnuo i još jednom isprobao sreću:

– Nemaš ni edamame sa đumbirom?

Odgovor, začinjjen mržnjom je glasio:

– To tvoja žena najbolje pravi.

Džigeran je odustajao i pokorno uzimao slajs pančete, zalivajući ga papovačom.

Kujnom je zavladala tišina, samo su pucketala drva u smeđevcu, ona u koja su se naselili drvni moljci, zbog alavosti osuđeni na vatrenu propast. Strina Dara je pekla muskatne duleke u rerni i usput trebila pekan orahe.

– Daj nešto slatko – prekidao je tišinu Stric Andra, brišući palcem i kažiprstom, od rada ispucalim kao sušna zemlja, uglove usta.

– Očeš kiš sa čileanskom malinom i tofuom ili krambl sa maskarponeom?

– Daj oboje, al pospi čamučamuom.

– A je li ima glutena u tome? – javljao se Džigeran, istrajno se mućeći žvakanjem pančete.

– Nema – siknula bi strina.

– Njemu daj slatko od nori algi, ono sa kurkumom i kivijem il ako je ostalo onog pekmeza od pomela. Letos su nam pande poglodale sve mladare bambusa, kazna božja.

Dok je strina pokorno odlazila u hladnoću slavsko-gostinske sobe, pominjući Džigeranu širu familiju, u kujnu se vraćala tišina. Duet za stolom je ćutke gledao kako napolju pada rani zimski sumrak, koji će se vrlo brzo pretvoriti u noć crnju od mraka. Kroz nju će i dalje duvati mahnita ustoka, dok će okca prozora iz tame treptati od mraza kao prepadnuti svici. Na selima će ležati teška, ledena tišina, u kojoj se neće čuti ni glas, ni korak. Samo će lajati besni vetar, trčeći po pustim njivama skočanjenim od mraza.

„Bolja strana“, Laguna 2023.

GRBAVI SUNCOKRET

Ništa ne može da bude tako ludo kao život. Nijedna fikcija, ni jedna izmišljena priča ne može da bude tako smešna kao što može ona koja se stvarno dogodila. Ova se dogodila davno, ali je mnogo puta usmeno prepričana... Tako da su mi sećanja na tu noć i dalje potpuno jasna.

Bio je neki avgust 1986. godine. Celo društvo je više ili manje uspešno studiralo. Išli smo na pecanje, igrali preferans, vozili motocikle, kampovali, išli na koncerte, visili u SKCu, KSTu, ali i po mnogom beogradskim kafanama kojih davno više nema. Ko se i dalje seća „Smedereva“, „Marša na Drinu“, „Domovine“, „Tri lista duvana“... Pravili smo žurke, putavali noćnim vozovima za Zagreb, Ljubljanu, Trst... Zaljubljivali smo se i odljubljivali u jednom danu... Krali drugim ekipama devojke... Vozili smo šta smo imali, odnosno najčešće ono šta smo pozajmljivali od roditelja. Imali smo duplikate ključeva, tako da oni baš i nisu znali da su nam pozajmljivali neke Jugiće, Fiće, Peglice... u kojima smo noću krstarili gradom. Kad god smo skupili lov za benzin... Beše to Beograd koga više nema...

U to vreme su se gradila i opstajala prijateljstva za ceo život. Poznavali smo se od drugog ili trećeg razreda osnovne, tako da među nama nije bilo tajni. Svi smo znali svačiji kvar u mozgu, porodičnu situaciju, besparice, skupljanja love po komšiluku za ekskurzije... Odrastali smo u radničkoj Rakovici, na Kanarevom brdu i Miljakovcu, ali nam je tu bila samo baza i prenoćište. Kao što rekoh, odavno smo osvojili gotovo sve gradske rupe...

Prvi iz ekipe je diplomirao Bledi. Završio je Višu mašinsku, i preko veze se zaposlio preko studentske zadruge. Naravno ne u

struci. Postao je čuvar nekog manje važnog objekta sa smenon 12-24, 12-48... Svi smo se radovali njegovoj prvoj plati, on pogotovo. Dok smo čekali njegovu platu, uspeo sam da položim i vozački. Iz sedmog puta... Panduri, uglavnom krupni, koji su sedeli u fićama na kojima smo polagali, uopšte nisu voleli nas koji smo znali da vozimo... Šta da vam kažem, dozvolu za motorcicl koji i dalje vozim, zaradio sam posle četrnaestog pokušaja.

Dve godine ranije mi je umro tata, tako da sam ničim izazvano nasledio „Stodvadesetosmicu“ (Fiat 128) golubije plave boje i sa sedištima prekrivenim jambolijama. Bože užasa li... pogotovo leti. Uglavnom, ja sam jedini legalno pozajmljivao auto od mame. Ništa ne bi značilo i da nisam. Uvek bi noću čula da auto nestaje iz garaže, ili da ga nema pred kućom.

I tako se sve sklopilo. Sredina dugog toplog leta; Bledi sa gomilom podignutog keša; ja sa dozvolom i opranim autom; Srđan i Živić sa izrazitom voljom da se bar deo zarađene love razbuca u kafani;... Falila nam je samo kafana. Tog vrelog petka predveče, kada je Bledi imao svojih slobodnih 48 sati, sa Kanarevog brda smo krenuli u u lov na kafanu. Teško je ovim digitalnim klincima danas objasniti koliki je to bio poduhvat u analogno vreme.

Milošev konak je bio fensi, u Košuti je bila neka svadba.... Aca Devetka je bio prepun, u Kraljici kod DIFa nije bilo muzike; u Golfu smo stigli samo do bašte a onda smo ispedalirani kad su čuli da nećemo da jedemo. Topčiderska noć je bila preskupa, Gospodarska mehana nije radila, ispred Careve ćuprije nije bilo parkinga. Bašta Mihajlovca je bila okupirana a unutra je bilo gore nego u dušegupci. Krenusmo tako na Adu, do Jezera. Pevao je neki poznati bilmez pa su hteli da nam otmu pare za konzumaciju...

Za one koji ne znaju, na Savskom jezeru nekada nije bilo kafana, vec se ceo restoranski život odvijao u Čukaričkom rukavcu ili na onoj strani prema Novom Beogradu, kod Savskog kupatila. Svi splavovi su uglavnom ličili na onaj iz Karanovićevog filma „Ja-

gode u grlu“... „JAT“, „Radnički“, „Veslački klub“... bili su prepuni pijanaca koji su krenuli od popodneva... Sa „Hua-Hua“ gde su svirali Crni panteri, iznosili su pijane goste, a trezne sa rezervacijama prevodili preko uzanog prelaza.

Taman kada smo pomislili „više sreće drugi put“, Bledi se opsetio da na Banovom brdu radi dragstor, jedan od 2 neprestano otvorena maloprodajna objekta u Beogradu u to vreme. Kao, idemo po cirklu pa ćemo u Košutnjak na klupice, a muziku iz kola... Šta da se radi, kada on sve plaća, pristaješ.

Parkirao sam se ispred dragstora u Požeškoj bez ikakve želje da idem u lov na alkohol. Imao sam 4 pakle Sarajevske Drine sa sobom, tako da se kunem da nisam učestvovao u kupovini 6 flaša šampanjca „Milion“. Pokupili su sve što su našli. Rešili da prvu platu overe šampanjcem. O čašama niko nije ni razmišljao. A nije razmišljao ni o tome da je ceo Košutnjak tokom letnjih dana bio u stvari jedan veliki noćni jebarnik. Gde god smo hteli da stanemo, neka kola su se ljuljala, čuli su se neki čudni zvuci. Iako je svetska seksualna revolucija na Zapadu već crkla, u Beogradu su se i dalje osećali njeni recidivi. Postojao je permanentni nedostatak stambenog prostora, pa su prazne gajbe bile misaona imenica.... Nije bilo mnogo blama u to vreme, pa smo nekakve telesine viđali i na haubama kola.

Uglavnom, kako je bilo nepristojno buljiti u seksualne radnike i piti šampanjac, slavljenik je došao na genijalnu ideju.

– Idemo u Mladenovac! U kafanu „Proleće“!

Za kafanu smo znali samo iz njegovih priča o vojničkim danima. Služio je u Mladenovcu i doneo nam je jednom dozvolu za izlazak u grad na kojoj je jasno bilo napisano, pod pretnjom hapšenja od strane vojne policije – ZABRANJEN ODLAZAK NA BAZENE 13. MAJ I KAFANU PROLEĆE! Bazeni su nam bili jasni. Ni među nama koji smo odrasli na obalama Save i Dunava nije bilo baš mnogo plivača. Kako li je tek bilo sa onima koji su stizali sa Šare, Majevice ili iz Duvna da u Šumadiji odsluže dug

domovini. Elem, kafana „Proleće“ i njen sadržaj su nam tako zauvek ostali velika enigma. Evo prilike da i tu enigmu rešimo!

Uostalom, ja sam pristao da budem samo glupi vozač i nisam imao pravo na stav. Živić se oduševio jer ćemo proći i kroz Ivanču odakle mu je mama. Srđan je odmah krenuo sa uvredama i odbio poslušnost. Sedeo je napred dok smo se vozili niz Košutnjak i stalno gasio jadnog Bajagu koga smo sa neke kasete slušali. Ko dan danas se sećam tog albuma. „Sa druge strane jastuka“... Govorio nam je da smo postali seljaci, ludaci, primitivci... a mi mu odgovarali da se prešaltovao sa motora među šminkere. Imao je i ozbiljne argumente: da je blesavo u 9 uveče krenuti u takvu avanturu; da panduri čekaju na svakom ćošku; da ne znamo ni da li kafana radi... Mi smo mu na svaki argument odgovarali Vučićevskim „Pa šta?“.

Kad bolje razmislim, definitivno je bio u pravu. Ako stvar posmatrate logično. Sa druge strane, tu noć ne bih propustio ni za šta. Da sam je propustio, kao što nisam propustio mnoge druge stvari u kojim sam učestvovao, o čemu bih danas pisao, pričao, čega bih se sećao... I čemu bih se smejaoo...

Uglavnom, Srđana smo izbacili iz kola negde u starom Košutnjaku, kod strog mosta preko Topčiderke. Odatle mu do kuće nije daleko, a nas je čekalo 50 km starog Avalskeg puta. Mene su na zadnjem sedištu sačekala i dva vesela veselnika koji su odbijali da pređu napred. Prva flaša šampanjca je bila otvorena a još nismo prošli ni manastir Rakovica. Dok smo stigli do motela 1000 ruža, već je bila popijena. Do tada prolivanje penušavca nije bilo opasno po moj auto i moja sedišta prekrivena jambolijom na noćnih plus 30. Već pri otvaranju druge flaše, na skretanju ka Avali postalo je opasno. Čep od Miliona mi je proleteo pored uвета i zveknuo u šofericu sa unutrašnje strane. Nije mi radilo srednje levo svetlo na „stodvadesetoscimici“ ali su dugačka bila savršena. Jezdili smo kroz noć i pevali „... *la muzik le fantastik, le Pare la revolution*“... Bajaga, Francuska ljubavna pesma i tri idiota nesvesna onoga šta ih čeka kretala su se ka kafani „Proleće“.

Prošlo je Zuce, Bela stena, Vrčin... Došli smo do Trešnje, Ivanče, išli prema Rajli... Kod Ivanče je Živić došao na ideju da mogu da vozim i bez očiju, ko Berček u „Maratoncima“. Pijani veselnici su me držali otpozadi i zatvarali mi oči u mračnoj noći. Bili su mi iza leđa i odbrane nije bilo. Pristao sam da menjam vid za cirkanje šampanjca. Da bi bili sigurni da pijem jedan mi je sipao penušavac u usta a drugi držao nos zapušanim. Jbg. Kad kreneš u kolo, onda igraj. I pevaj... „...ljubim te i pokrivam...“. I budi mudar. Sve šta su mi sipali u usta ispuštao sam po grudima. Nisu mogli da vide, a meni nije teško da pevam i kad sam trezan. Auto je smrdeo na duvan, alkohol i „Brut“. Imali smo od nekud prošvercovan jedan dezodorans kojim smo se svi prskali... i taj ritual pre izlaska nazivali „brutisanjem“. Možda smo mirisali isto, ali smo se potpuno drugačije oblačili. Morao si biti drugačiji, a ne ko ovi danas klonirani klinci. O klinkama ne bih reči trošio...

Prošli smo skretanje za autoput, prošli smo Vrbicu i taman kada smo mislili da smo bezbedno stigli u daljini sam spazio nekakav plavi „tristać“. Panduri koji bleje uz put i zaustavljaju koga stignu. Moja idiotska odluka je bila da samo prođem. Pa ako stignu, stignu. Nisu nas stigli. Negde kod fabrike „Drapšin“ sam stao pored puta u žbunje i ugasio svetla. Prošli smo za njima i krenuli da se šunjamo po Mladenovcu. Bukvalno da se šunjamo! Stara kuka, Bledi, zaboravio je gde se nalazi kafana u koju nije smeo da ide. Mada se kleo da je bio u njoj. Negde kod „Seltersa“ video sam pored puta neku siluetu koja se tetura. Ako neko zna gde je „Proleće“ taj je pravi, pomislih. I bio sam u pravu. Čovek je mrtav pijan krenuo baš tamo, na izlaz ka Arandelovcu. Zauzeo je Srđanovo mesto pored vozača i nepogršivo smo stigli na neki parking na kome je bilo parkirano desetak kamiona i kola.

Velika je razlika između pijanaca i veselnika. Pijanac je ispaio iz kola i ostao tu da leži. Veselnici su dostojanstveno, svako na dve noge, ušli u kafanu „Proleće“. Da rešimo i tu od preostalih enigmi koje su nas tih godina mučile. Celu jadransku obalu od Ankarana

do Ulcinja; sve Bosanske planine; celu severnu Italiju; sve modele motorcikala smo već izgustirali. Al „Proleće“ nikako. Onako ble-savi, mladi ko jeleni hitri, umaršili smo u „Proleće“ iz koje se čula neka buka koja je ličila na muziku.

– Bog te mazo, šta je ovo, upita se Živić naglas.

– Kafana – reče Bledi i krenu ka jednim stolom gde su sedela samo dvojica. Sve ostalo je bilo prepuno.

Dok smo se okrenuli, pored nas se stvorila neka debela, matora; žena li je, šta li je. Imala je neku masnu suknju i oznojenu bluzu od neke veštak svile.

– Ajte momci sedite, sedite... – Mahala je nekom krpom i gurala onu dvojicu sto su sedela. – Ajde bre tamo, marš, celo veče ništa popili niste, a ceo sto zauzimate.

Jbt, kako tek izgledaju ako popiju, pomislio sam dok je jednom vadila neke pare iz džepa i kao nešto sabirala i oduzimala od para koje je uzela. Jedan od njih pade, pa ustade, opsova mater ovoj masnoj i tada shvatih da se gazdarica zove Zorka. Mi u šoku sedosmo a Zorka izvuče stolnjak ispred nas i istrese ga po kafani. Mislim da su neke mrve i opušci dohvatili onog što se na 4 noge vukao ka nekom drugom stolu. Dok je okretala stolnjak Zorka mrtva ladna reče:

– Evo momci stiže 30 čevapa i litar vina. Hladne kisele nema, sve stoka popila... Stiže i kupus salata...

I tako, iako ništa nismo poručili, porudžbina već bi sređena. Dok smo se okrenuli neka debela devojka donese vino, kiselu, hleb i kupus salatu. U stvari, možda je to i trajalo, ali meni je prošlo očas. Sva moja čula su bila uprta ka analizi i definiciji objekta zvanog kafana „Proleće“. Pre svih definicija – imali smo sreće što smo ušli dok je neki kreten ubeđivao pevačicu šta da mu peva, a ova njega da mu je to već pevala. Tako da izbegosmo direktan napad buke koja je usledila.

Ta crno bela slika u mojoj glavi beše ovakva – Harmonikaš drnda neki propali „Dalape“ i smeje se ko lud; Mršava devojka,

možda 17 godina stara, cigančica je, naša li je Bog bi znao, dere se u mikrofon. Šta peva ni ona ne zna. Nit zna reči pesme, niti melodiju... ali polugola. Neka suknjica, majica na bretele, štikle na kojima ne zna da stoji... Sva raščupana daje sve od sebe u mikrofon. Kako poče pesmu skoči cela kafana na noge. Skočiše i moji drugari, pa skočih i ja. Puna mi čaša kisele vode. Mlake. Dok me nisu provalili i sipali neko kiselo vino u čašu. Šta ću, pijem. Sramota da foliram sve vreme.

Kod treće pesme stigli su i ćevapi na nekom ovalu sumnjive higijenske ispravnosti. Samo viljuške, ništa tanjiri. Hleb u nekoj plastičnoj časi, salata u istoj takvoj samo malo manjoj. Stiže još litar vina. Očigledno Zorka nije dala da se zaostaje. Do tada sam već shvatio da se nalazimo u nekadašnjoj vulkanizerskoj radnji. I to onoj velikoj, za kamione. Negde u ćošku, iza „muzike“ video sam neku od onih naprava za skidanje guma i neke ogromne paj-sere. Sa prednje strane nema zidova, samo neka stakla pokrivena zavesama iznutra.

U ćošku dijagonalno, neki štrik za veš visoko podignut. Bila visoka radionica... Motka za veš, takozvana prakljača iz ćoška kod wecea podupire kanap. A na kanapu neke dečije gaće, majice, pantalonice, nešto što se u moje vreme zvalo skafanderi za decu. Video sam tamo i neke ogromne peškire, nešto što liči na kombinizon kakve su žene nekada nosile. Video sam i ljude koji sede za stolovima ispod tog veša koji se sušio... Pomislio sam da sam lud kada sam tu negde video i bebu u dupku. Shvatio sam da nisam kada mi je ispod stola propuzalo neko dete od dve, tri godine koje se dere. Ukapirao sam da će ih biti još. Debela kelnerica naime nije bila debela. Bila je trudna. Jedno šesti mesec, po slobodnoj proceni. Po svađi između dranja i buke harmonike, shvatio sam da je to Zorkina ćerka i podmladak. Previše puta ja Zorka izgovorila reč na slovo K unoseći se kelnerici u lice...

Za stolom pored nas sedela su trojica pijanaca koja su jednog sitnog čoveka stalno odgurivala od stola. Džabe se ovaj žalio da je

stigao pre njih. Ovi su bili jači, gurali ga, psovali, uzimali čašu iz ruke, prskali kiselom... Za našim stolom je bilo jedno mesto prazno, a kako sam uvek bio emotivan, pozvah ga da sedne sa nama. Bio je začuđen i tek posle trećeg poziva je prevukao svoju stolicu od koje se nije odvajao. Doneo je i svoju skoro praznu čašu koju mu napunih onim kiselim vinom. Nazdravismo, i ja ustadoh da se dernjam sa Bledim i Živićem. I mene počelo da 'fata kiselina, pa nije ni bilo važno kakva buka se čuje. Noć je još bila mlada, ni do ponoći nismo stigli.

U nekoj pauzi, gde se čuo samo „Dalape“ a „pevačica“ primala porudžbine sva trojica sedosmo. I tek tada svi obratismo pažnju na našeg gosta. Što je najgore, ja sam već i zaboravio da sam ga pozvao...

Ko si bre ti, upita Bledi.

Ja sam Dača. Bugarin, reče ovaj.

– Šta ćeš bre za stolom, upita ga Živić strogim pripitim glasom, i izbečenim pogledom.

– Ja sam ga zvao, maltretirali ga oni tamo bizgovi, pokazah palcem za sto iza. – Pa mi bilo žao, nema čovek gde da sedi.

– Što si Bugarin ako si Dača. I šta ti je to na leđima, pita Bledi.

– Udao sam se ovde, kaže ovaj. – Došao iz Dimitrovgrada da oženim neku raspuštenicu, pa me svi zovu Bugarin. A ovo mi je grba...

– Vidi stvarno. Grba, reče – Živić i poče da ga mazi po grbi.

– Jel znaš ti da je sreća maziti grbavca, isto ko videti odžačara. Odakle ti ta grba?

Pao sa traktora pa nije dobro zaraslo, reče Dača Bugarin kao da pričamo o nekoj loše zalepljenoj činiji. Opustio se čovek...

Stizalo je još vina i ćevapa. Matora Zorka je zavodila red u kafani „Proleće“ – ko nije jeo i pio morao je napolje da ostavi mesta novima. Ona deca su se drala i otimala oko dupka. Debela-trudna kelnerica je skinula osušeni veš, i stavljala novi. Mi smo se smejali

i pipali Dačinu grbu. Nije se bunio ništa. Glavno da mu čaša bila puna. Već smo saznali bitne detalje iz Dačine biografije... Kako je pobjegao iz Dimitrovgrada da radi na građevini; kako je upoznao buduću snajku uz koju je išlo i troje raspuštene dece; kako je pao sa traktora posle pola litre vinjaka... Sve u svemu zabava...

Odjednom, Bledi nestade od stola i stvori se kod pevaljke. Vadio je neku gomilu para i unosi joj se u lice. Bili smo ubeđeni da poručuje pesme, sve dok nije nastala opšta frka. Majstor je rešio da nam od prve plate učini pun ugođaj. Shvatili smo to tek kada smo skočili da ga branimo od trojice kamiondžija koji su se tu stvorili. Dileja nije vadila pare za pevanje već za pušenje. Ali ne cigara. Ispostavilo se međutim da postoje već najmanje tri kandidata koja su unapred platila Zorki za usluge mršave pevačice. Krenula je ozbiljna šorka koja je prestala tek kada se majka Zorka umešala i dok jedan kamiondžija nije dobio metlom po glavi. Nas je oterala za sto, pretnjom organima reda i zakona. Po njenom spisku, mi možemo da dođemo na red za konkludentne radnje tek oko pola tri. Ako odmah platimo unapred. Šta da se radi, mnogo posla te noći. Sa izrazima osobitog gađenja na licu i gomilom psovki, Živić i ja smo jedva smirili pijanog slavljenika. Ipak, odsudnu reč je imao grbavi Dača Bugarin:

– Pusti bre ovu pijanu Zorku, sad će Dača da vas vodi u drugu kafanu. Tamo je muzika mnogo bolja. Tamo samo gospoda odlaze na pušenje.

Bledom nije trebalo mnogo. Izvuče neke pare i daje onoj kelnerici, opsova majka Zorku, izbeći se pevaljci, pokaza cajpere kamiondžijama i poče da trči prema kolima. I svi za njim. I mi i oni. Ja sam vukao Daču sa sobom jel se ispostavilo da ima i jednu kraću nogu. Da me sad neko pita kako smo pronašli auto i prošli bez batina, ostao bih bez odgovora. Uglavnom, vrlo smo brzo bili na putu ka Arandjelovcu. Posle nekoliko stotina metara, Dača zatraži da skrenemo levo na neki lokalni put. Onako poremećene svesti, ubeđen da je kafana tamo, ušunjah se u neki voćnjak. Dača

(koji je sedeo napred), objasni da moram da ugasm svetlo i da se on vraća za 5 minuta. Samo da uzme nešto važno od kuće.

Pijancima vreme drugačije prolazi. Pojma nismo imali koliko smo čučali u mraku, u ugašenom autu. Znam samo samo da je bar još pola „Milion“ popijeno ili isprolivano. I taman kad smo rešili da ostavimo grbavog prevaranta u mraku, popališe se neka svetla, zalajaje psi... Čula se neka ženska dreka. Odjednom, iz mraka, vrata „stodvadesetosmice“ otvori grbavi Dača i sede. Instiktivno sam upalio auto i krenuo u rikverc, na slepo bežeći od nekih silueta koje sam video u snopu farova ispred. Šta ti je mozak... Bežiš a ne znaš ni od koga ni zašto...

– Ukrao sam od tašte novčanik. Da vas častim pićem. Samo su se svi po kući probudili kad sam pao u kuhinji, reče Bugarin kada smo se dokopali asfalta.

– Nikad mi ne daju moje pare od nadnice. Da ne pobegnem nazad u Dimitrovgrad. Da joj ona ludaja od ćerke ne ostane sama.

Shvatili smo da je grbavac u velikom problemu a i mi sa njim. On krade, a mi vozimo lopova. Al jebeš ga, i dalje mlada noć, a nama obećane pevaljke koje puše samo gospodi. U poteri za otvorenom kafanom obišli smo sva lokalna sela. Veselnici su lokali šampanjac i sipali ga Dači u usta otpozadi. Nije se bunio. Išli smo prema Markovcu, pa levo ka Rabrovu, pa u krug preko pruge nazad ka Mladenovcu. Našli smo 8 kafana, zastali pred svakom. Ali nigde nije bilo onoga šta smo tražili. Neke su se zatvarale, u jednoj je gazda sam spavao za stolom opkoljen flašama BIP piva; ispred jedne je bila tuča... Počeli smo svi već glasno da negodujemo i napali Daču da nas je prevario. Kleo sa da nije namerno, da je uvek sve otvoreno i puno „pevačica“. Samo ih po mraku treba naći...

– Stani tu pored puta, da pišam, reče Bledi odjednom. – Plivalu mi kutnjaci.

I ja stadoh na ivicu puta kraj njive pune suncokreta. Toliko blizu ivice da su i Živić i Dača zakoračili u prazno. Sfuljase se

direktno niz jarak među suncokrete. Bledi otrča ka njima. Dok su pijano trčali po suncokretima, ja sam pokušavao da se priblerem od alkoholnih isparenja naslonjen na kola. Dača je prvi zauzeo svoje mesto. Moji drugari su iz jarka izašli s punim rukama suncokretovih cvetnih stabljika. Rekoše da su gladni, a da su zrna velika. To što nisu pečena nikog nije bilo briga. Uglavnom, na jamboliji mog auta, bilo je flaša, alkohola, semenki, lišća... i izlomljenih suncokretovih stabala. Sećam ih se ko danas iako je bila tamna noć – bili su to divni suncokreti sa velikim žutim cvetom i krupnim crnim semenom u sredini.

Vozili smo ka Mladenovcu a kafana nigde. Živić i Bledi su nastavili da vređaju i da prete grbavcu raznim mukama ako im ne nađe kafanu sa muzikom. Tek kada dođosmo do predgrađa videsmo neko svetlo, ko kafansko. Ja ostadoh u kolima sa Dačom, a ovi odoše da izvide teren.

– Ti si grbavac definitivno najebao, rekoh Dači. – Ako ovi sad ne nađu muziku, kresnuće tebe iz dosade. Jel bre ti vidiš kakve su ovo pederčine? Ko još normalan pije šampanjac i igra se sa sucokretom, upitah ga.

Gledao me u polumraku u neverici, pokušavajući da otvori vrata kola. Džabe. Tresle mu se ruke i nikako nije uspevao da nađe kvakicu. Izvidnica ulete u kola psujući. Bila neka svadba danas, ostali gosti do kasno i nikog ne puštaju sa strane. A nema ni muzike. Samo se vrte neke trake. Dači se zavrtelo u glavi kada ga je odpozadi sucokretom po grbi raspalio Bledi. Tako je puklo, da sam se i ja presekao.

– I šta sad da ti radimo, je li bre? Je l tebe da guzimo, upita ga ovaj kao da je čuo da sam i ja trovao Daču. – Ako ne nađeš kafanu gotov si.

Jadni Dača je sagnuo glavu napred među noge, ostavljajući grbu nebranjenu. Jednom rukom su ispijali zadnju flašu šampanjca a drugom suncokretima mlatili Daču Bugarina po leđima. Po kolima je letelo zeleno lišće, žuto cveće, crne semenke... Jednog

suncokreta sam se dočepa i ja i mlatio Daču levom rukom. Desna bila na volanu.. Dača se drao, a ovi mu pretili da ćuti inače će ga karati odmah. Da mu neće dati šansu da nađe još neku kafanu... I dalje sam bio u prilično normalnom stanju. Šunjao sam se po gradu, pa onda na donju obilaznicu, pokušavajući da izađem ka Beogradu neopaženo. Zaista pojma nemam šta bi se desilo da su nas organi reda takve zaustavili negde. A bile su velike šanse. Dok smo se drali, veselnici su non stop držali otvorene prozore kola. Bilo im toplo.

Dreka iz kola se čula i kod „Drapšina“, kod autobuske stanice, na semaforu na samom izlazu iz grada. Čula se i kod Vrbice... A onda se Dača opsetio da neki lik na samom skretanju sa Avalskog puta ka auto-putu, drži neke kurve iznad tehničkog pregleda. Tako nam je bar objasnio kako izgleda potkrovlje odakle se često čuje muzika. Svakako nas je put vodio tamo, suncokreti su se od silne upotrebe već razleteli na sve strane pa smo rešili da mu damo šansu, da prođe bez seksa. Parkirali smo se ispred i stvarno videli neke ženturače koje silaze niz strme stepenice. Pridržavali su ih oni koji su stigli pre nas. Uz stepenice se peo neki čovek, Dača uspe da izađe iz kola, krenu uz stepenice gegajući se zbog one kraće noge i povika:

– Nađi im brate neke kurve, ko boga te molim. Ako ne nađeš, mene će...

– Nek te jebu, baš me briga. Mene svi vi budale jebete svaki dan pa nikom ništa – reče ovaj i zalupi mu vrata ispred nosa.

Zavladala je potpuna tišina. Neka žuta svetiljka je bila iznad Dačine glave koji je sedeo na stepeniku. Bledi i ja smo ležali pijani na haubi i gledali u nebo. Živiću se pripisalo i počeo da otkopčava šlic.

– Nemojte ljudi, ko Boga vas molim, zakuka grbavi Dača Bugarin. – Nemojte, nisam nikad. Nemojte, znam koja kafana radi...

Tog poslednjeg dela puta se uopšte ne sećam. Znam da smo se zatekli na benzinskoj pumpi. Dežurni „Jugopetrol“ na auto

putu, na izlasku od Mladenovca. Pored javnog toaleta koji je bio poslednja šansa za autobuse koji ulaze u Beograd, bio je i neki bircuz koji je radio celu noć. Nismo verovali. Otvorena prazna kafana, gde god bila. Baba sera je u 3 ujutru dremala za svojim stočićem a neki kelner za stolom pored šanka.

Nemam predstavu na šta smo mi ličili kada smo ušli unutra, seli za sto i poručili 4 vinjaka. Ja sam poručio i 2 kisele vode. Dve flaše. I sve popio. Živić je popio svoj vinjak, a ja mu zamenio prazno za puno. Više stvarno nisam mogao. Kisela je počela da me trezni kada sam postao svestan da imam još 35 kilometara do grada. Postao sam svestan i da sam najtrezniji od svih, pa tako i najodgovorniji...

Iz iskustva sam znao da prepirka sa pijanim ljudima vodi samo ka zlu. Zato sam i dalje pio vodu i pratio razvoj situacije. Živić je za stolom zauzeo položaj Supermena. Bledi je objašnjavao Dači kako zna nekog lika koji na VMA uspešno skida grbe. Dača ga je gledao bez pogleda. Sve dok glavom nije lupio o sto. Bledi je bio uporan da mu sve objasni. Stigao je i do veštačke cipele koja će mu podići i izravnati kraću nogu. Podizao je uporno i Dačinu glavu i vikao:

– U oči me gledaj!- Posle 2 sekunde opet se čuo udarac glave o sto. I dalje mi nije jasno kako onom kelneru ništa nije bilo čudno i kako je pored svega nastavljao da drema posle svake donete ture...

Supermen je odjednom ustao i poleteo napolje, ka vratima toaleta sa druge strane. Trčao sam za njim i uhvatio ga taman u času kada je počeo da povraća. Zapravo, nije ni povraćao – pravio je neke čudne oblike po zidu iznad pisoara. Baš kao onaj demon u filmu „Isterivač đavola“. Mlaz je direktno iz usta, pod uglom od 90 stepeni udarao u bele kockaste pločice... Kad je završio sa umetničkim delom, nekako sam ga doneo do kola i ubacio na zadnje sedište.

Vratio sam se unutra po Bledog. Nije bilo jednostavno izneti ga i odvojiti od Dače koji se u međuvremenu razbudio. Sad

su pričali nekim čudnim, samo njima razumljivim jezikom. Malo po malo, uz pomoć kelnera odneo sam i Bledog do kola, stavio na prednje sedišta i uvezao pojasom. Svitalo je iznad Begaljičkog brda.

Dok smo se vratili u bircuz, Bugarin je ponovo ležao sa glavom na stolu. Izvadio sam iz njegovog unutrašnjeg džepa sakoa taštin novčanik. Izvadio sam pare i ostavio kelneru. Video sam joj i sliku. Beše baš neka ružna žena. A nije bila lepa ni scena koju smo ostavili za stolom. Pijan, grbav čovek sa ostacima suncokreta na ledjima... 50 kilometara od kuće iz koje je par sati ranije krao. Ali, i to je život...

Mahnulo sam kelneru pijano i krenuo ka kolima. Baba sera me je tužno gledala iz wecea... Imala je neku kofu i četku u ruci.

– Nisam ja, majke mi – rekoh joj sedajaući u auto.

Nekako sam dovezao do Bubanj potoka, pa pored Avale ka Resniku, pa dalje putem kojim smo krenuli da proslavimo prvu platu. Kod Manastira Rakovica Živić je probao da otvori vrata kola kako bi povraćao. Uspeo sam da stanem i nekako mu glavu proguram kroz otvoren prozor da nastavi sa započetim.

Bledog sam ostavio na Miljakovcu 2. Izašao je iz kola ko normalan. Hvalio se kako se super proveo. I da mu je još para ostalo u džepu. Nije mi ni padalo na pamet da se sutradan gotovo ničega neće sećati... Sa Živićem je bilo malo komplikovanije. Viši je nekoliko santimetara od mene, u to vreme je pikao basket i bio je sav u mišićima. Ni sam ne znam kako sam imao snage da ga polumrtvog odnesem u dvorište... nizbrdo, pa onda do prvog sprata uzbrdo. Njegov tata, čika Dule nikada nije bio prijateljski nastrojen prema našim budalaštinama. Naslonio Živića na vrata u stojećem položaju i pitao može li. Kad je rekao da može, zazvonio sam na vrata i zbrisao u dvorište. Čuo sam dreku na vratima...

Odavno je svanulo nad Beogradom. Dok sam ulazio u auto osećao sam se gotovo normalno. A onda me zapahnulo onaj miris znoja, alkohola ostataka šampanjca, suncokreta... Tih poslednjih

700 metara sam jedva odvezao. Nekako sam parkirao na trotoaru, ugasio auto, zaključao vrata i krenuo ka stanu. Stigao sam do haube. I po njoj se konačno i ja isповраćao...

Sledeće čega se sećam bila je mama koja me budi, negde oko 11... da pijemo kafu. Gledao sam je kao iz tuđe glave dok je donosila šoljicu iz kuhinje...

– Dođi da vidiš nešto sa terase, reče. – Neka životinja ti se isповраćala po kolima noćas!

– Znam, mama. Znam. – Al ne smem da ti kažem da znam, pomislih... Bar narednih 10 godina.

PS. To je bilo vreme solidarnosti tako da smo sutradan popodne svi zajedno ribali moj auto, prali jambolije i probali jedan drugom da popunimo crne rupe u svesti nastale prethodne noći. Te rupe se pojavljuju i dalje, evo prođe skoro 40 godina. Ova priča je i napisana da bi ih zauvek popunila. Da ne bude kao one Vesićeve kocke...

MRTVI U SRBIJI

U Srbiji je NEMOGUĆE POBEĆI OD MRTVIH! Kud god kreneš čekaju te, mirno i strpljivo, prazne oči pokojnika. Okreneš li se od jednoga, naletećeš pogledom, na drugoga. Izlepljeni su po banderama, između ilegalne prodaje *Kamagre* i sobica za poštene samce, sa upotrebom kupatila. Ojačani su širokim selotejpima da ih kiša ne spere, da ih sunce ne izbledi, da se siroti ne izližu. Sve dok ih neko bešćutno ne prelepi sa „tražim povoljnu garažu u komšiluku“. Bar mesec dana vrebaće vas sa vrata komšijskog stana. Nasuprot nas živela je baba, usedelica, veštica i smaračica, koja je visila kod špijunke i spopadala sve koji prolaze hodnikom. Razumem ja da je teško ne izlaziti godinama, ali zašto mora baš mene napasti sa pričom kako se ona doduše nije udavala, ali ima jednog Crnogorca koji joj tajno dolazi noću!?! Zašto, kad ja živim nasuprot njenih vrata i znam da tu niko nikada ne ulazi, osim podstanara koji nije Crnogorac nego je gay, i sestričine sa četvrtog sprata, koja nije ni gay. Ta bi dolazila dva puta dnevno da se izurla na tetkicu, najgorim tonom, rečima i lelecima, a sve sa deminutivima, da joj izprigovara sve: zašto je sipala vodu, gde je piškila, što nije papala, što je pojela, da li je kakila. Kad me drugi put tetkica spopala sa pričom o noćnom Crnogorcu zapretila sam da ću je tužiti Milu Đukanoviću što mu bruka naciju, ali ona nije znala ko je Milo. (A ja nisam znala da to ... ne bi bila bruka.) Kad je gospoja sa vrištećom crvenom perikom „na sarme“ otišla Bogu na istinu, pogana sestričina, koja je nasledila stan, nalepila je tetkinu smrtovnicu na vrata tako da je mi ne možemo pogledom mimoići ni kad nam zazvoni poštar. Bez imalo obzira na činjenicu da je kod mene živela mama, starija par godina od veštice i da bi je ta čitulja

mogla potresti. Jer je opšte poznato da se matorci uzrujaju samo kad ode neki njihov vršnjak, kad umru mlađi to ih nekako manje boli... Druga je zalepila svog stogodišnjeg tatu na ulazu zgrade, gde nije ni živeo, u nameri da mu izreklamira sahranu, što joj nadam se nije uspelo. Bilo je preko 38 stepeni i mogao je još neko da ostane, neplanirano, na Novom groblju.

Jednom sam nasmotreno rekla majci, zato što se uporno ponašala kao da mi je 30, a ne 60 godina i da mogu amabašve, što ona ne može zbog starosti... rekla sam joj da su više od pola onih što vise po autobuskim stanicama bili mlađi od mene... a ona me je proglasila ludom čitačicom smrtovnica, koja ne čisti svoj um i ne pazi na mentalno zdravlje. Nisam ni bila svesna da sam ih čitala!

U Srbiji su živeli ljudi o kojima nikada, ni od koga, ni slučajno niste čuli lepu reč. Da bi, kad najzad umru, počeo cunami hvalospeva i ljubaznosti. Zbog jednog takvog (koji nije bio Tito!) prekinuli su tv program, da nas, u sred noći, obaveste o nesreći. Kao da je pao avion! A on umro u bolnici od smrti. Znam da ima ona poslovice „O mrtvima sve najbolje!“ koja se kažu zasniva na pristojnosti, ali mislim da ipak stoji na strahu od mogućnosti da ima Boga, i da mu pokojnik može došapnuti neku zlobnu istinu o nama. Pošto Bog sigurno nema nikakva pametnija posla nego da sluša tračeve friških paklenih dođoša. Da ima, svet ne bi bio ovakav kakav je. Ne mogu se baš tačno setiti kad su se počivši počeli pojavljivati, ne samo na zadnjim stranama Politike i Novosti, nego i na televiziji. Posle Tita sigurno, ali mislim da je to počelo tek u doba krize i sankcija. Valjda TV nije imala para da pozdravlja svoje mrtve po konkurentskim štampanim medijima, a i zašto bi kad imaju svoj medij, moćniji i slikovitiji? Ili je i to jedan od „lepših“ običaja reprize kapitalizma, tj. prvobitne, otimačke, akumulacije kapitala? Najpre su objavljivani samo na kraju trećeg Dnevnika i nije odmah iza tužne vesti puštana neka idiotska reklama, kao ova koju pevaju četiri debele babe: „Udvara mi dida svake noći, bez

Afričke šljive, ne znam oćel moći!“... koja bi bila vrlo primerena! No, već neko vreme redakcije Vesti i reklama ne saraduju, pa se svašta dešava. Relativno nedavno su se pokojnici pojavili čak i u izlozima pozorišta... čak i dečijih, o čemu je bolje da ćutim! Nego da urlam.

Jedna prijateljica mi je (neupitana!) pričala sve najgore o zloj kevi svoje drugarice, da bi mi sad kad je umrla, pričala o tragičnom kraju 96-godišnje dobrice. Kada sam rekla da se žena zapravo spasila jer se mućila 15 godina, bila je invalid, u kolicima, kaže: – Pa to samo u poslednje vreme!- Kolko? – pitam! Ispade samo 15 godina! Naljutila se što ne volim gadne detalje o ljudima kojima više nema pomoći. Ja sam gad što ne dam da mi kvari raspoloženje, a ona pak ipak nije i ako mi kvari dan... koji mi je možda poslednji. Nikad ne znaš koji ti je poslednji!

Ne mogu vas počastiti taćnim podatkom kada su mrtvi počeli da zauzimaju i facebook, pošto tek od nedavno imam „lice-knjiga“, ali se nekako ovde izrazito vidi da se radi o mentalitetu, a ne o modi. Niti o slućaju. Dnevno se pojavi bar 10 objava nećije smrti, a svakih 10 dana jedno roćenje. Zato što se beleže skoro svi koji su umrli u svetu, a samo oni koji su roćeni oko nas.

Moćda bi trebalo otvoriti posebnu stranicu za pokojnike, pa ko ųeli ili mora, da moće lepo i dostojanstveno tamo opisati svoju tugu i bol. Ili objaviti koliko je bio blizak sa ćuvenim pokojnikom, koji mu sada nedostaje, ali moće barem da mu digne cenu. Da se ne mešaju nekrolozi sa karikaturama o politićarima i sexi vicevima. Kao što, u nekim urećenim zemljama, na grobljima postoje oglasne table za smrtovnice, a ne lepe ih svuda, kao predizborne plakate. Sad mi nešto pade na um: ovi likovi sa predizbornih plakata kao da nikad ne umiru. Zašto?

AUTOBIOGRAFIJA

Mama je imala 22 i plesala je do ponoći 30.7.1951. Da li što me igranka protresla ili što me muzika privukla, došla sam na svet u 07. ujutro, što je bilo prvi i poslednji put da sam toliko uranila. Izbacili su nas iz osječke bolnice jer me mama nije dala u bebeću sobu, pošto su kolale priče o zamenama beba.

Tata je imao 30 i bio u rezervi, gde su ga prečesto zvali, jer je između vojske i opere odabrao Operu. Čim je čuo, prepešačio je Baranju, preplivao Dravu, izvadio me iz kolenke i rekao: „Kako je mala!“ mada sam imala 5000 gr. Odležao je mesec dana vojnog zatvora što je napustio položaj, ostavio oružje u grmlju i blabla!

Kao da bi neko plivao sa puškom, Drava je ozbiljna reka. I kao da je mogao naoružan ući kod novorođenčeta i porodilje. Posle me je lako naučio da ne volim vojsku, silu, uniforme, disciplinu i ništa što se kao mora. Dao mi je ime Mirjana, moderno zbog minulog rata. Mislilo se da je izvedeno od „mir“ a danas vele da je od „mirjanski“ što znači svetovni. Nije mi se sviđalo, kao što ne bih volela ni ime Svakadruga, ali mi se mnogo svideo tata. Prezime je bilo dobro jer smo ga u celoj Slavoniji imali samo mi. Prvog Ojdanića ne-rođaka srela sam fitalj veka posle, u jednom zaglavljenom beogradskom liftu.

Imala sam srećno detinjstvo. Roditelji su nadoknađivali 4 godine mladosti koje im je požderao Veliki Rat, pa sam često bivala kod majke Sretenke, na selu. Tako sam osim gradskoga, sa kazalištem, sladoledom i zoo vrtom, imala i seosko detinjstvo sve sa topovima od blata, krađom trešanja, čuvanjem gusaka i lovom na žabe.

Kod nas ne gnjave decu, pa im rastu zdrava i samostalna. Majka Milka rodila je mog oca Ljubu, u 35-oj godini kao dvana-

estog, ali kad joj je neka komšinica rekla „Što ti Bog ne uzme bar ovo balavo!“ do kraja života nije govorila s njom. Sretenka je išla sa svojom ćerkom dobrovoljno u logor, gde su moju mamu, Anđelku, odveli fašisti u 14 godini. Takve su majke u našoj porodici. Moja je 5 meseci svaki dan dolazila u bolnicu i u Zagrebu i u Ženevi, gde sam ja ležala zdrava i – gubila vid. Bar koliko i švajcarski lekar, ona je zaslužna što nisam oslepelela

U osnovnu školu išla sam pored drvoreda ringlova, Sunčanom ulicom, a u gimnaziju ispod velikog drvoreda lipa, Bulevarom. Sa časova sam bežala u stare parkove, ali mi je gradivo išlo lako. Posle sam se dvoumila između žurnalistike i nuklearne fizike, pa su mi nakon 7 dana testiranja u Zavodu za profesionalnu orijentaciju rekli – da mogu upisati šta god hoću.

Znala sam da mogu, nisam znala šta hoću, te upišem Filozofiju sa sociologijom i Političke nauke. Tokom tri semestra shvatim da to ipak neću i vratim se kući sa rukama u džepovima. Pred sam kraj leta naumim na režiju i sa crvenom novčanicom od 10 ili 100 dinara odem, bez roditeljskog blagoslova, autostopom, preko Mostara u Dubrovnik. Da vidim „Areteja“ poslednju predstavu tog leta, i da napišem esej za prijemni ispit. Šest pljusкова me zalilo na tom putu i 6 puta me osušilo sunce. 9 ili 90 dinara platim kartu a za ostatak pojedem kolač u Gradskoj kafani. Vidim predstavu, sačekam svitanje na Pilama i vratim se kući, istim putem i načinom. Esaj prođe prvi krug prijemnog, ja prođem i drugi, ali me M.Đ. ne primi sa tezom da žensko ne može biti reditelj. Prof. Belović, koji je takođe bio u komisiji, nađe me posle i kaže: „Dodite iduće godine, primiću vas u moju klasu.“

Ostanem u Beogradu, da ne zarđam u provansi, i upišem jedino gde nisam zakasnila, ruski sa poljskim na Fiološkom. Događine profesor ispuni obećanje i ja završim taj FDU. Četiri semestra na Knez Mihajlovoj, a četiri u peščanoj pustinji na Novom Bgd-u. Sterilni intelektualac koji nas je, kao sekretar SK, preteći izbacivanjem, terao da se preselimo u peščanu pustinju, danas je

veliki mumificirani demokrata, kao i svi tadašnji aparatčici, a Miroslov Belović, umetnik i pred-predratni gospodin umro je malteno kao stub bivšeg režima... Toliko o objektivnosti.

Za diplomu mi tata napravi i pokloni hrastov čikl sa čamovom kabinom, za plovidbu do Beograda. Dva dana avanture na „čtvorku“, sa jedva izbegnutim potonućem u oluji kod Novog sada, da bi mi ga, posle ukrali na Adi Ciganliji.

Režirala sam od druge godine studija. Prvih 14 g. u statusu slobodnog umetnika, provela sam veselo radeći isključivo ono što želim, tamo gde na to pristanu, bez obzira na honorar. Ako nigde ne pristanu, osnivala bih pozorište ili trupu za potrebe svoje ideje. Tek u 35-oj shvatim da više baš i nisam dete, pa rodim kćerku. Tri godine posvetim samo njoj, a posle se zaposlim jer je moralo i da se jede. Za hiljadu dana nerada slatko su me zaboravili. Bez veze, na konkursu, prime me samo u Pozorište Boško Buha, za operativnog dišu. Operativac je dežurni krivac u teatru kod koga se ulazi sa „Meni treba!“ a bez „Dobar dan.“ Nelep, neumetnički posao, za koji sam se nadala da je privremen. Tada zasmrdi na dolazeće ratove, počеше da sele kosti odavno mrtvih kraljeva i da se busaju u nacionalne grudi, koje odzvanjahu sablasno i zloslutno. Tata umre nameran da ne dočeka još jedan rat, dosta mu je bio Svetski, a mama dođe kod nas sa malom tašnicom uverena da će ludilo brzo proći. Kao da se već jedna Jugoslavija nije raspala na njene oči, pola veka ranije. Teatar mi od životne zanimacije postade – slaba uteha. Naidoše mučni talasi izbeglica, skoro u svakom poneki prijatelj ili rod. Većina ljudi se prozli od straha, nemoći i osiromašenja, a manjina se od moći i sumnjivog bogatstva – prozli još strašnije. Retki ostadoše slični sebi. Dođe vreme da se čuva ne samo život i porodica, nego duša i zdrav razum. Živote sam nam čuvala radom, a pisanje komedija našem kao lek za dušu. Više puta smo pod pretnjom bombardovanja, pravili ratne zalihne hrane i lekova, koje smo kad pretnja oslabi, trošili nemajući drugo. Onog dana kad sam po mrtvoj tišini shvatila da će nas

taj put sigurno razvaliti, nisam imala ni aspirina, ni brašna... Sa poslednjim čekom odem u prodavnicu da kupim – šta nađem. Sanjala sam „tomahavk“ kako nam nadleće zgradu, pada nedaleko i ne eksplodira. Po tome sam znala da ćemo preživeti. Stvarno je pao, baš tako, par nedelja kasnije, tristo metara dalje... još nije izvađen. „Tomahavk“... Kad ne možeš ništa promeniti, ne vredi ni da se bojiš. „Mi nismo slobodni i nebo uvek može da nam se sruči na glavu“ kaže Arto... Čak i konkvistadore Kastanedin Don Huan smatra sitnim mučiteljima koji zapravo iniciraju veći razvoj čovekovog duha. Koliko smo imali tih „sitnih mučitelja“ morali bismo biti duhovni giganti. Onaj simpatični čika u Buena visti veli da jedan život ima smisla ako posadiš jedno drvo, othraniš jedno dete i napišeš jednu knjigu. Posadila sam, davno, dve marela-višnje u Osijeku, porasle su kao hrastovi, valjda ih i danas neko bere, napisala više od pet knjiga koje možda vrede kao jedna i othranila jedno dete koje vredi za deset. Provukoh se tesno, ali nonšalantno. Mogu još nešto da uradim, ali i ne moram.

ЧАЈ ОД ОЧАЈА

Куме, брате, пријатељу... Помагај! Моја Мара кренула је на некакав курс о здравом начину живота. Накуповала је специјалне шерпе, тигање, блендере, апотекарску вагу и неко чудо за мерење калорија. Све ово узела је преко платног списка, тако да нећемо видети жуту банку од њене плате годину дана. Цео стан облепила је порукама о здравом начину живота. Набавила је собни бицикл и траку за трчање. Спаваћа соба изгледа као теретана. Пар пута сам се саплео о справе, а једне ноћи сам видео све звезде када сам цеваницом треснуо о педалу бицикла. У кухињи нема више крчкања пасуља, а сарме могу само да сањам. Уместо кафе, ујутру срчемо чај за детоксикацију, па једва чекам да одем на посао да попијем кафу к'о човек. Цигарете сам, на почетку, могао да палим на тераси, али од јуче ни тамо ми не да. Јутрос сам се, чим сам изашао из зграде, сакрио у жбуње и запалио једну. Да ме је неко видео, помислио би да сам манијак, али шта ћу... Бојим се! Видеће ме неко, па ће да ме тужи код Маре. Шта да ти причам... На послу – режим, а сада ме и жена ставила „под чизму“.

Кумим те богом, драги мој куме, првом приликом када се чујемо преко „скајпа“, гледаћу да Мара буде поред мене, па мало поразговарајте. Реци јој да су, тамо на том твом напредном западу, најновија истраживања показала да она стара ништа не ваљају и да је најздравије јести и радити само оно што човек воли. Ако то не упали, пошаљи ми гарантно писмо да запалим код тебе на месец-два јер сам га овде начисто угасио. Обећавам да ти нећу бити на терету. Одлично сам издрсиран. Видимо се на „скајпу“!

Извини, морам да прекинем. Куцкао бих још, али ено зове Мара... Скувала нам чај.

ТРКА

Одушевљавала нас је отвореношћу за ново, у жељи да прати своју децу. Памтим њену шетњу са торбом пуном кромпира, који је пре тога извадила у башти на другој страни града, па у међувремену одлучила да направи круг око Аде Циганлије са ћерком. Ова је баш у том тренутку решила да јој исприча врло важну ствар о којој се није могло разговарати у кући.

Прави бисер десио се неком приликом када су њих две трчале по Миљаковачкој шуми. Заборавила сам шта је тачно било: да ли су претерале у брзини или дужини путање или је она имала неприкладну обућу. Било како било, рекреација се завршила озбиљним жуљевима. Међутим, њу то није спречило да сутрадан оде у набавку. Годинама је куповала сир од сељанке, која га је правила подно Космаја, а једном недељно износила на пијацу. Све је било уобичајено. Стиже Сока до познате тезге, ћопајући. Продавачица уместо добар дан, пита о чему се ради. Одговор „Трчала сам“ није задовољио њену радозналост. Пуна зебње, продавачица готово узвикну следеће питање: „Ко те журио?“

Преокрет коме се наша модерна мајка није надала. На тренутак јој пролети кроз главу да не би било zgodно да каже истину. Реши да изврда, па одмахну руком. Само што ни њена друга са села није од јуче. Одмах се стави на страну оштећене, уверена да је жртва. У пола гласа, али одлучно настави: „Немој да трпиш сестро! Сад је друго време, није као пре.“

ВЕСТИ

Добро вече поштовани гледаоци. Ја сам ваш домаћин Ђавољан Демонијевић а ви слушате најновије вести за шести јун 2066 године.

Данас је у преподневним часовима торнадо звани „Шарени Лептирић“ однео 50 кућа у насељу званом Ријалито. Напокон је земљиште чисто за изградњу нових велелпних вила за наше угледне бизМисмене. Као и до сада биће на терету свих 100.000 грађана Србија. На самом југу наше Земље, десио се страшан догађај. Малолетно лице М.Р. пронађен је са књигом у рукама, ни мање ни више него на јавном месту. Дотични је ухапшен и биће спроведен незакоњу. Сутрађани су згрожени овим дешавањем.

Врх наше Државице налази се на самиту у Бергуџонанији, успешно су направили најбољу сарадњу у новијој историји. Сви наши природни ресурси су распродати, заузврат наши грађани ће добити апсолутно ништа, чак и много више ничега до сада.

У скупштини је једногласно, изгласан нови закон где се забрањује употреба речи култура. Охххх опростите, овакав лапсус неће се поновити.

Настављају се протести најутицанијих људи у Србабији, наши цењени учесници образовног, племенитог ријалити програма, а све у циљу да се укину сви програми које не промовишу насиље, некултуру, бахатост, алкохолизам и све остале конце трансхуманизма.

Вести из спорта. У најелитнијем такмичењу Лига лопова, наши фантастични спортисти ушли су у финале победивши картер из Колумбије.

Време је одвратно дивно. Хвала на пажњи и желимо вам непријатно вече.

RECEPT ZA SREĆU

Potrebni sastojci:

- 200 grama dobrote
- 10 grama pažnje
- kilogram ljubavi
- litar sreće
- pola litra strasti

Kako se sprema?

Uzmete jednu činiju i sipate litar sreće. Sačekate da malo odstoji, a onda dodate kilogram ljubavi. Uzmete mikser i mešate dok se smesa ne ujednači. Kada se smesa ujednači, izlijte je u metalni pleh i postepeno dosipajte 200 grama dobrote, a posle je stavite u rernu da se zapeče. Neka se peče jedno 15 minuta na 200 stepeni, a potom izvadite pleh. Sačekajte da se malo ohladi i za to vreme sipajte u jedan lonac pola litra strasti i stavite na najjače da se kuva. Kada vrela strast proključa, izlijte je u smesu. Pospite onda deset grama pažnje po njoj i servirajte je dok je još vrela. Prijatno!

Upozorenje:

Kada dobijete poslasticu sreće, ne virite u tanjire drugih. Gledajte samo vaš, jer može da se desi da se servirana sreća ohladi i bude za bacanje od tolikog zavirivanja u tuđe tanjire, pa morate sve ispočetka da pravite. Kada vam stigne topla sreća na tanjiru prihvatite je, uživajte u njoj svim čulima i ne propustite je.

ĐAVOLJE SEME

Oduvek je opsesivno voleo da zaradi novce. Još u student-skim danima početkom devedesetih godina prošlog veka dosetio se da kupi jedan poker aparat i postavi ga u neki kafić u nekom selu kraj Negotina. Zabava za meštane se primila, jer drugih sadržaja nije bilo po tim zabačenim mestima. Onda on odluči da kupi više poker aparata i postavi ih u lokalnim selima, a vikendom bi išao po pazar.

Đavolje seme beše posejano...

Sredinom dvadesetih godina ovoga veka nikoše kockarnice kao pećurke posle kiše, po gradovima i selima širom zemlje. Upravo će posle skoro trideset godina njegov sin na tim poker aparatima izgubiti auto, stan i potrošiti ogromne svote njegovog novca...

Kada se to dogodilo glasno je pitao: „Kocka, kakva je to bolest?!”

Pošto to nije saznao iz života prouči svu naučnu literaturu. Isključivo je verovao nauci, te Boga nije priznavao, jer nauka njegovu postojanje nije dokazala. Posle par godina znao je sve o kocki, ali beše prekasno...

U osami svoje sobe kada noću legne i ne može zaspati, dok mu se suze kotrljaju niz lice, pored uzglavlja mu se cereka nevidljivi đavo.

I da ga je lično video, nikada ne bi priznao...

БОРБА ЗА МИР

Све је почело једне летње вечери, и у почетку је изгледало прилично безазлено: пар комараца улетео је кроз отворен прозор у нечији стан и без најаве, ничим изазван, заузео територију купатила. Пар је био хетеро и родно равноправан: мужјак комарац и женка комарица.

Дотадашњи власник купатила и остатка стана био је неки човек; не Човек (далеко је он био од Гандија), него више само као човек. Како год, тек нико не воли да му заузму део територије и зато је купатило за њега постало окупирана територија коју ће морати да ослободи.

А комарци, опет, као и сваки мали народ, патили су од тога да постану велики и моћни. За то су им била потребна два услова: бројност и територија. Наталитетски услов није био проблем, јер су се размножавали неком хипер брзом прогресијом: од једног пара убрзо су настала два, од та два настала су четири, а већ од четири пара настала су 253 нова пара. Остао је само вечити проблем са територијом и зато су заузето купатило туђег стана прогласили својом територијом.

И тако су ови дођоши одмах узели себи за право да одређују правила на „својој“ територији. Основно правило било је да се човеку по сваку цену отежа улазак у купатило; убрзо је доскорашњи власник стана у купатило улазио само у случају нужде (и то баш велике нужде). На WC шољи му је и било најтеже: што због пробавних проблема, а што због најезде летећих терориста који су му хорски зујали око главе и претили му својим искеженим рилицама, морао је да се трза, савија, увија, извија, сагиње, одмахује главом, млатара рука-

ма – једном речју, изгледао је као Мик Џегер на концерту или бар као наркоман у кризи.

Ноћу је било још и горе: служећи као сластан залог за комарицама за вечеру, чешао се и тамо где га није сврбело. А о сну је могао само да сања. Требало је нешто предузети, и то под хитно.

Прва његова идеја о преговарању са нападачима пропала је пре него што је и настала, јер је данас тешко наћи конструктивног преговарача (сви су некако накратко насађени), док преводилаца има и превише – а резултат је онда као у причи о много бабица и килавом детету.

Друга идеја која му је пала на памет била је да поцепа комарчији покрет на две колоне – мушку и женску; јер највеће разлике међу јединкама исте врсте нису ни верске, ни идеолошке, ни политичке – већ биолошке. У свом настојању „завади, па владај“ делимично је успео: комарице су протествовале због хлеба без мотике за комарце, док су комарци контра протествовали јер су „ни криви, ни дужни“, само због логистичке подршке зујањем и без икаквог сисања крви, гинули. Јер, човек је и једне и друге подједнако проређивао, правећи од њих флеке на зиду и не обазирећи се на пол (ето, равноправност међу половима може да има и своје лоше стране). Међутим, то проређивање је исувише споро текло; требало је применити нешто јаче. И брже.

И тако је трећи човеков покушај постао радикалнији: употреба спреја против комараца (и то оног забрањеног Конвенцијом); тако то обично бива – после краха дипломатије иде грубља игра. Смишљено, учињено. А резултат – поражавачући: због слабо дихтујућих врата купатила, више се он отровао него комарци; чак се и у ходнику зграде осећао смрад. А комарцима и комарицама – ништа. Ништа! Или су имали минијатурне гас-маске, или су то били неки нови сојеви отпорни на спреј – враг ће га знати.

Последње чега се сетио било је да се пожали комшијама. И ту га је чекало изненађење: комшије су се организовале у неку врсту уније, без пресека са њим – народски речено, окренули су му леђа. Разлог је био тај што својевремено није био за заједничку акцију декомаризације, дератизације и дезинфекције зграде, већ је покушао да сâм направи чистку у свом стану (и није у томе успео). Стварни разлог комшијске издаје био је смрад спреја којег је он опет применио без консултације са председником кућног савета. Искрено, комшије су се уплашиле да се и њима не деси колонизација – јер док се ово са комарцима није десило, шири регион зграде живео је у миру и полупросперитету. Додуше, пар спратова изнад (тако далеко, а тако близу) двојица комшија тренутно су ратовали један против другог због заједничке терасе, и због тога је цела зграда повремено била без струје и воде. Сва срећа, па грејање још увек није било потребно – јер да би се искључило због ратних дејстава, морало би прво да се укључи.

Ех, ти ратови – баш умеју да буду компликовани. И непотребни. И сви се, стварно или као, воде због борбе за мир.

ЉУБАВ ЈЕДНОГ ПРОБИСВЕТА

На крај села чађава механа, из ње вири психоделично друштво: студенти без дипломе, жене без лепоте, нежење без стана, путници без пара. Доушници, сецикесе, полусвет, јакхачи магле, у гужви газе једни друге – гомила несклада. Док стојим за шанком делимично пијан и док ме гледају ти људи, проналазим у њима сладак мирис своје беде. Кафана је моја судбина и шта да се прича: пригушено светло, права атмосфера – пилетина („17 ми је година и још се нисам љубила“), пиво, пијани кретени. Јефтина мјуза, тешка цуга, лутрија је њихова фурка: на столу камара пара, да не спомињем број. Ја нисам коцкар, али губим и нисам срећан кад се смијем. Негде у мени ране дубоке, трагови прошлости у ноћи без јутра. Ја имам другаре, немамо среће и не могу помоћи никоме од нас. Моји другари (тридесет пета-шеста) су били бесни – нерви слаби, а песнице јаке (4 свађе, 4 туче), попили су коју чашу више и сви се сада њишу и убрзано дишу, грле и љубе стару певаљку – све је то од лошег вина. А где се вино пије, ту сам први ја; где се цуре љубе, опет први ја. Бекрија ми цело село виче – е па јесам, шта се кога тиче; нећу да будем тих и миран, чист и фин. Синоћ, у инат, љубио сам другу, наврат-нанос и на своју руку (био ми ћеф, зар је тако нешто грех?). А ти, ти си ме чекала. Ево ти за такси, хајде поћи кући, бринуће се твоји; ја сам само вагабундо, мене волети то је лудо. А ноћ је млада, ноћ је лепа – поноћ се ближи, представа траје, седамо у кола и идемо даље. А после поноћи у малој соби, јао, ршум! Сулуди провод, дакле, сасвим обичан дан!

То што сам био до тад, црна земља покрива; волео бих, људи, да заборавим све то. Био сам млад, био сам нагао, ни-

коме рачун нисам полагао. Био сам пијанац, питбул теријер, био сам бесан, рођен лош, чинило ми се да је живот тесан. Дотако сам дно живота, и пакао и поноре – на каквом сам био дну, а ти си ме спасила! Хвала ти, што си веровала када нико није.

А када си отишла ти, био је 13. март, у тренутку срушило се све – изненада и без најаве, као летње кише. После тебе је остала душа гола к’о лутка са насловне стране, после тебе ми љубав дође као кад мртви фазани лете изнад наших глава, а ниједан не пада.

Сунце излази и залази, све је као и обично – дакле, није ми ништа. Купио сам пластичну лутку, да ми замени тебе, драга, кад падне ноћ. А када падне ноћ, ја зовем у помоћ и признајем да сам љубавна сиротиња – јер за љубав треба имати душу. Има ноћи када тугу точим место вина (и вино точим, ал’ вино не пијем). Сањао сам ноћас да те немам са друге стране јастука. Видео сам у сну врућа леба кришке, фефероне, чварке фришке и резанце с маком. И тихо, без гласа, одлазе некуд – чик погоди шта имам за вечеру (буђав лебац). Ружан сан. Хеј, ноћи, стани, зора нек сване!

Да ли знаш да те волим, дуго нисам знао то (1000 година), сада желим да ти признам – каква сам ја будала! Како су погрешни дани без тебе, ту ми ни пиће не може помоћи. Живим без тебе овај живот као по казни и питам себе где ли си сада и зашто све што је лепо има крај. А један позив мења све. Ја бих умро за то да те још једном загрлим, да ти помилујем обрине спреда-позади и да све ми опростиш.

Врати се, не дај да срце ми пати. Врати се, моја мала паткице – воли те твоја звер. Врати се, ти си мени све и кад тебе нема, тешко ми је. Врати се, 10 година је прошло, а ја волим само тебе и ти то знаш. Врати се, зар је то све што је остало – све за ове дуге године? Врати се, да л’ је могуће да си ме забравила? Врати се, ти си ми у мислима, а ја сам човек твој.

Врати се, ти си сунце мога неба, теби могу рећи све. Врати се, мени се душо од тебе не растаје. Врати се, ти си мој тренутни лек за тренутну лошу ситуацију. Врати се, ноћ са тобом промениће све. Врати се, јер када помислим на тебе, буде све како треба. Врати се, била си моја љубав једина. Врати се, нека ме чује и пола света – горе од Аљаске до Аустралије! Врати се, јер ја нећу да сам сâм кад крокодили долазе. Врати се, ти волиш исте ствари које волим и ја (тепсију шампита и гајбу пива млаког, црног).

П.С. Ти мораш бити моја – јер никад те нико неће волети к'о ја, никад нико као ја и нико и никад као ја! Зато крени, крени према мени!

НАПОМЕНА: Прича је састављена од стихова из познатих поп, рок и фолк песама.

КРАДЉИВАЦ

Било је то пре две деценије, на слави мог ујака Милана. Свештеник је имао обичај да заређа по селу, од једног до другог домаћина који слави, да сече колач и прозбори коју са укућанима. Тако је било и тада.

Ујак смести попа на врх софре, како би га почастио. Остале званице, које лагано пристизаху, смештао је лево и десно од свештеног лица. Први са десне стране беше кум Рајко, до њега кума, па даље рођаци и пријатељи...

И тако, реч по реч, повела се прича и о томе шта кога мучи у животу. Поп се пожали на сељане како су се, мање – више, сви удаљили од Бога и како га се сете само кад су у невољи. Мој ујак се стаде жалити на слабе приносе од пољопривреде, као и на велике трошкове. Остали гости такође помињаше беспарицу и скуп живот. Само ујаков кум, Рајко, одмахну руком на све и поче да се жали на свог сина:

– Мене највише мучи онај мој ништак! Сад је у пубертету и све му треба. Замисли, молим те, пре недељу дана ми је украо паре из новчаника и све потрошио! Мајку му јебем!

Свештеник покуша да утеши несрећног човека:

– Не брини, Рајко! Није све тако црно! Млад је он, незрео... Схватиће да је погрешио, поправиће се...

Али кум настави тужбалицу:

– Ма, није то ништа! Пре два дана је, опет, из сеоске цркве украо сав новац са олтара!

На те речи свештеник се штрецну као опарен, па викну:

– Ау, мајку му јебем!

ПОШТАРСКА ПРИЧА

Сви знају поштару Мићу. Он је неугледни и припрости полуухрањени особењак средњих година, смеђе косе и бркова, кратких ногу и руку. Склопио је познанства са свим житељима свог реона, тако да су га многи прихватили иако је неотесан. Само мали број њих није добро познавао овог надалеко чувеног писмоношу.

Између осталог, његова спонтаност и простодушност огледале су се и у томе што је без икакве најаве (да позвони или закуца на врата) упадао у куће и станове оних којима је разносио пошиљке. Али већина је одавно оуглала на њега и није му замерала то.

Тако је и тог јутра бануо у стан Петровића, очекујући да ће и тамо неког затећи. Али стан је био откључан, а нигде никог на видуку. Тек тад се сетио да довикне домаћине, ословивши их именима. Из купатила се одазва госпођа Петровић. Он јој својим храпавим гласом саопшти да треба да му потпише пријем пошиљке. Петровићка му рече да сачека у ходнику док се она не истушира и не изађе. Овај тупим погледом неандерталца поче да разгледа слике по зиду. У том тренутку зазвони телефон. Поштар Мића, онако блентав, уместо да сачека домаћицу да се јави, подиже слушалицу и започе разговор.

– Ало, да ли је то стан Петровића!?! – упита саговорник, не препознавши Мићин глас.

– Јесте.

– Ја сам господин Петровић. Треба ми супруга.

– Она је у купатилу. Тушира се. И ја је чекам да изађе.

– А ко сте Ви, господине? И шта радите у мом стану?

– Ја сам Мића Поштар. Свратио сам на брзину...

Излишно је говорити каква је фрка настала кад је господин Петровић дошао кући. Ни његова супруга, ни поштар Мића касније, ни многи други дуго нису могли да увере домаћина да је све био само сплет шашавих околности и да га жена не вара. На послетку, једва се охладио кад су му све комшије испричале каквог поштоношу имају.

Е, ако сте и ви међу оном мањином која не познаје нашег поштара Мићу, онда је крајње време да га упознате и да га прихватите таквог какав је!

ТВ РЕВОЛУЦИЈА

Америка... Име магично... Још док сам био клинац радознано сам прислушкивао старије мештане, док су седели на ручно склепаним багремовим клупама, прислоњеним уз дудове испред паорских кућа, како у поверењу изговарају име: Америка. Мислио сам да је то име неког села, тамо негде иза Турије или Надаља, можда чак поред самог Бечеја, у коме се вероватно одржава неки вашар, са печеним прасићима, пуно ладног Апатинског пива и певаљком испод шатора.

Тек касније, учећи географију, сконтао сам да се ради о читавом континету, а много касније схватио сам да и тамо живе људи, са својим проблемима и својим бригама, само што су њихове бриге другачије и, по нашем уверењу, неупоредиво мање. На пример, док се нас стотинак тискало у Здружном дому да гледамо пренос неке утакмице, они су имали телевизор у сваком стану...

Данас и ми имамо телевизор скоро у свакој соби, преноси утакмица готово свакодневни, филмова од јутра до сутра, ТВ-канала толико да им се ни броја не зна...

Међутим, из неког разлога, ја се због тога не осећам ни сретније, ни боље...

OČENAŠ ZA ČEDU

– Di li je dosad? Samo kad je otišo! Dabogda se ne vratio! Bože ne slušaj šta govorim! Ne mislim tako. Sad ću triput Očenaš...E moj Čedo! Nisi ti za Očenaš, di si!? Evo i noć ide... Mara se povukla na spavanje. Pod teretom umora, brzo je utonula u san. U neko doba ju je probudio glas:

– Maro! Maro! Di je ručak? Di je večera? Gladan sam!

– Pa da, gladan si, di si bio kad je trebalo? Imaš ukraj šporeta šepu. Uzmi i jej. Neću ustati.

– Neće da ustane – do nje je dopirao glas obojen popijenom rakijom i belim vinom. Neće da ustane...

Lup, tup, tip, lup, škriiiii. Čulo se čangrtanje kašike i grebanje po emajliranoj šerpi.

– Maro! Šta si to kuvala! Pa ti, da kuvaš ne znaš! S kim sam se ja oženio! Maro! Bog te ubio! Šta je ovo? Kakvo ti je to žilavo meso! Jesil ti to konja kuvala? Ajd, ova čorba još može da se poje, osrkaću... al meso! Sve se tegli, ko ona guma što se ugaće uvlači... Maro! Meso ti tvoje, šta je ovo?

Mara je u sobi ćutala, pravila se da ne čuje. Dugo se čulo kidanje, žvakanje, coktanje, mljackanje i srkanje. Mara je uljuljana u divan san: šetala je. Gledala zelenu vodu. Oko nje su leteli vodomari najlepših boja, a divlje patke su ucrtavale svoje staze. One su trajale taman toliko koliko ih je oko pratilo, a zatim su se gubile... Nije imala nikakve spoznaje o tome kada je legao.

Kao i svakoga jutra, Mara je palila smederevac i stavljala čaj da se kuva:

– Čedo! Čedo! Pa šta si to jeo?

– Pojo sam onu čorbu i meso unutra! Ko da si neku gumu kuvala. Ništa gore nisam jeo. Celu noć sam podrigivo!

– Crni Čedo, di je masna voda od pranja sudova? Pa ti si pojo... ono za svinje... Crni Čedo, kakvo meso!? Ti si pojo OPIRAČU! Taman sam tela da je bacim! – nije mogla da ostane ozbiljna. Iz njene duše se razlegao grohotan smeh...

– Ha, ha, ha ...E sad, idi pa loči! Loči... Ho, ho. haha ...

МРАВИ НЕМАЈУ ЦАРА

Није то био обичан мравињак имао је цара. Становници су имали задужења и називали су се грађанима. Међу њима је било свађа, али то није забрињавало цара. Око њега су облетали многи и хранили његов его. Једном је, док су кроз високу траву пролазили неки људови, чуо је како је један људ рекао „Свакога дана, у сваком погледу, све више напредујем“ што му се веома свидело. Док су становници ишли у вечерње шетње, он је шетао ујутро. Није марио што су свакога јутра сусретници били исти и што су му се кезили, он их је даривао кезом. Мравињак је излазио на површину. Могао је да бира да ли ће на исток, запад (те две су јој се више допадале) или стране север – југ.

Исток-запад стране су биле занимљивије. На њих су утицале руже ветрова. Он се трудио да удовољи једнима и другима гледајући свој интерес. За поданике га није било брига, које зрно пшенице, јечма или клијавог кукуруза и ствар би била сређена. Исток је давао ветар у леђа, а и поданици су га волели. На истоку је било лакше прикривати своју неискреност неискренима. Тамо је волео да иде. Дочекивали би га као цара, клањали му се и обећавали помоћ да поданике држи у миру. Није било важно што је заузврат морао да чини уступке. Позајмљивали су му новац, па је морао на масаже, лифтинг и липосукције.

Запад је грејао вечерњим зрацима, а сумрак је скривао. Западу нису били важни он и поданици, већ снајдерај. Додуше запад је помагао, али је он умео да балансира између њихових дела и онога што треба да се види. У томе је имао

помоћнике који су у томе видели могућност да напредују. Цар је такве највише ценио.

Исток и Запад је држао на одстојању не дозвољавајући да се сусретну.

Остао је Север, хладан и мрк. Са њега су долазили хладни ветрови и замршене сенке. Од њих је добио специјалне уређаје који су дозвољавали да у сваком тренутку зна све што се дешава у његовом царству.

Југ је био посебан. Њега је волео. Знао да из сенке повлачи конце. Југ је био сиромашан и скоро безвредан, а и обећао га је у преговорима са Западом, што опет нико није смео да зна, поготово не јутарњи шетачи – поданици. За оне поподневне га није било брига, нека само шетају, то је добро за здравље, нарочито за добар холестерол. Умели су и мрави да се наједу масне хране па да побесне. Једном су му дојавили да су се у шетњи срела три друга. Један је рекао да ће им испричати причу. Ови су му одговорили да почне јер је школован и уме да прича.

„У мноштву бубаца у коме се није могло разликовати ко је ко, издвојио се један. Обичан, Црн. Није имао блиставих особина ни много разума, али је умео да говори. Грленио се. Хвалио се где год да је стигао. Пронашао се у тамним сенкама у којима је изградио свој готово невероватан свет. Иако нестваран и непостојећи, то је за њега био рај у који поданици верују. Свакога јутра се будио другачији, освеженији, светлијих опница испод нелетећих крила. Усудио се чак да каже како уме да лети, како се Небо и Сунце спајају, како се ветар поиграва с његовим крилима. Поредио се с лептировом седефном провидношћу, с анђеоском белином и чистотом, с крхкошћу кристала ледених снежних пахуљица. Загонетним осмехом је опчињавао многе. Будио се свког јутра смелији и храбрији окупан сазнањем да је свемоћан и свемогућ. Викао је да је одзвањало узораним пољима. Звонило је надалеко и

нашироко. Неко је слушао и веровао, неко је слушао и није веровао, а неко се препуштао магнетном гласу и желео да је као он. Својих шест ногу је подизао и од њих стварао илузију паукових мрежа из којих се није могло побећи. Подизао се, издизао, али је ипак сваке вечери у сан тонуо, а свакога јутра се будио као бубац.

– Каква ти је то прича? Каква бубац, па ми смо мрави! – рекао је први мрав.

Други је рекао: „Добра ти је прича. А шта је са наших шест ногу?

– Добре су, само нека трају. Само још реч: МРАВИ НЕ-МАЈУ ЦАРА! Идем да учим, видимо се неки други пут.

У исто време поданици су својим телима направили мост како би цар могао да уђе у мравињак кроз јужна врата. Тамо му је ветар најбоље дувао у леђа.

POŠTANSKO SANDUČE

Osećaj nelagode je naterao njegovo koščato telo da se strese. Niz leđa skliznu nekoliko ledenih graški znoja iako je napolju bilo +33 stepena. Tek je počeo maj, a bilo je veoma toplo.

U širokom luku je zaobišao poštansko sanduče (nesvesno uvukavši glavu u ramena), iz koga su raskupusano virile raznobojne koverte. Nije mogao da ih gleda, kao ni njegova žena. Znali su da su tu opomene za isključenje, pred-isključenje, tužbe, odbijenice. Telefon su im već isključili. Uskoro bi mogli i struju. U jednom deliću sekunde ugledao je novi koverat. Nagli trzaj mu uzdrma telo. Čvrsto uhvati bravu ulaznih vrata. Brzo uđe u hodnik.

Iz kuhinje se širio miris hrane. „Šta li je jadnica skuvala?“ pomisli tužno. Izgladneo je kopajući ceo dan po prašnjavoj njivi. Bolele su ga ruke, leđa i kolena. Iako je već dve godine radio težačke poslove, nije se navikao. Žarko je želeo posao iz struke. Završio je biologiju na Prirodno-matematičkom fakultetu, zatim master, ali posla nikako. Tražio je, podnosio molbe, ali ništa. I njegova žena je završila psihologiju, ne radi, a bila je u petom mesecu trudnoće. To je bila svetla tačka kojoj su se radovali. I brinuli! Čula ga je i uz osmeh otvorila vrata, ljubeći ga u umorno, oznojano lice. Nežno joj uzvрати poljubac.

* * *

U kancelariji Biroa rada, sredovečna, crnokosa žena je bezvoljno okretala papire ispred sebe. U jednom momentu mrzovoljno „coknu“ zubima, te se obrati kolegi. „Hm, vidi ovog, ne javlja se ni posle drugog poziva. Juče sam mu poslala novo pismo.“ Kolega podiže pogled; „Koji to?“ polu zainteresovano upita. „Pa onaj

biolog. Znaš da je biologičarka iz škole otišla na porodiljsko, treće dete, pa rekoše da pozovem ovoga, ali on se ne javlja. Biće da je našao posao, a nama nisu javili.“ Čovek za susednim stolom na trenutak skupi oči, pa se nasmeši. „Biće da je tako. Dobro je, neka samo radi.“

Zatim se okrenu od koleginice (koja je otvarala novu fasciklu), uze telefon u ruke (mrmrljajući u sebi „nema veze što je na trećoj godini“), okrenu broj i umilnim glasom reče: „Anđo, dragička, ponesi papire koje imaš i dolazi brzo. Sutra počinješ da radiš u školi.“

MA ŠTA MI KAŽEŠ? PLEMIĆKO POREKLO?

Mali Mrkadin je podelio stavove istoričara. Mali Mrkadin tvrdi da ima plemićko poreklo i po majčinoj i po očevoj liniji. Baba Jula koja ima 120 godina tvrdi da je plemićko poreklo malog Mrkadina podjednako jako i po očevoj i po majčinoj liniji.

Ona izjavljuje da je po majčinoj liniji Mrkadinov ded bio drvoseča u kraljevskoj šumi, a baba čuvala kraljeve ovce. Po očevoj liniji Mrkadinov ded je bio kerovođa kada kralj ide u lov, a baba je plevila luk u kraljevom vrtu. Veliki deo istoričara potvrđuje Mrkadinovo plemićko poreklo, a jedan deo istoričara smatra da je baba Jula zbog starosti pomalo senilna i da su njene tvrdnje nepouzidane i da se ne mogu uzeti kao nešto što ulazi u verodostojno razmatranje.

LJUBAV NA GURMANSKI NAČIN

Ko je rekao da put do srca vodi preko stomaka grešku napravio nije.

Volimo se kakvi jesmo i prihvatimo i vrline i mane.

Zovi tamo da nam dve pljeskavice na kajmaku sprema dalje dileme nema.

Ja i ti somuna dva pljeskavica ili ćevapi punjeni i nista bez luka kečapa i majoneza.

Jedna koka kola ili kabeza.

Gram po gram, veče po veče kilogram.

Ali kalorije se ne broje kad se dvoje vole.

Samo da se razumemo nije sve u hrani i piću ima nešto jako bitnije od toga

poverenje, strpljenje, poštovanje, razumevanje i prihvatanje i vrlina i mana.

Dogovor šta ćemo jesti jer oboje smo besni kad smo gladni.

Slatka je ova ljubav na gurmanski način da se volimo i gladni i siti i da ne merimo koliki ćemo biti ako prihvatimo sve što uz jedno od nas ide nema greške nikakve.

OSEĆAJ IZ DUŠE

Nemamo gotovo nijednu sliku na kojoj se igramo, skoro da ne postoji nijedna o tome šta smo bili, ali svaka tvoja knjiga pročitana bilo je nešto što je i mene otvaralo ka svetu, znanju, ljudima. Otišao si prvi put u šestom razredu na roditeljski sastanak u pogrešnu školu, doduše u blizini i zvao mamu od domara da pitaš provocira li ona tebe slanjem na pogrešnu adresu u trenutku dok imaš sto važnih obaveza i nijednu porodičnu. Vodio si me jednom u auto servis i zapričan o politici sa majstorima nisi primtio da se koprcam u kanalu punom motornog ulja. Hvalio si se kakav sam talenat u rukometu kada sam već bila prvotimac ženskog košarkaškog šampiona, kupio si mi kartu za jug i ostavio u grotlu navijača protivničkog tima sa zastavom crveno-belom dugom pet metara. Istinski si verovao da sam sa 12 godina zaslužila na ORA udarničku značku dok je mama prevaljivala sto kilometara svakodnevno u autobusu i donosila mi ručak u šerpici. Jedno popodne zavrnuo si rukav sakoa i košulje i dao olovku unuku Marku da crta po ruci dok ne pročitaš novine. Vodio ga u zološki park i svima uzneseno prepričavao kako ti unuk baš svaku životinju razaznaje neznajući da je već mnogo puta išao.

Ipak znam da bi dao ruku i za unuka i za ćerku samo da si znao da pokažeš svoju dušu iznutra. Mi smo je osećali i kada je nismo videli.

KOROV

„Jaoooo, bako! Kako je lep! Ovo je najlepši cvet na svetu!“

„Šta?“, baka podiže glavu, obrisa nadlakticom znoj sa lica i pogleda ka unuku koji je par metara dalje skakutao od sreće. „Kakav cvet?“

„Dođi da vidiš bako“, reče dečak uzbuđeno. „Dođi bako... Bakooo, dođiiii...“

„Evo, evo, idem dete, zaboga“. Pažljivo je zaobišla neke bele ruže i stala pokraj unuka. „Daj da vidim šta si ti to našao... Ijaoooo bože, kako je samo lep!“ Oči joj zablistaše kao kod mlade zaljubljene devojčice.

„Jelda je najlepši, Bako!? Jesi nekad videla tako lep cvet?“

„Nisam“, iskreno će baka. „Zaista nisam nikada. Jao, majko moja, kako je samo lep. Ovo samo naš dragi Bog može da stvori.“

„Koji je to cvet bako?“

„Ne znam... Verovatno neki korov“.

„A u čemu je razlika između ovog korova i ruže?“

„Pa i nema neke razlike. Ruži smo samo dali ime, a ovom korovu nismo“.

„Zašto onda gajiš ruže bako, kada je ovaj korov lepši? Zar ne bi bašta bila lepša da je puna ovog korova?“

„Bila bi zaista. Bila bi hiljadu puta lepša“, zamišljeno će baka, spustivši se na kolena i skinuvši malenu loptaciju koja joj je bila zadenuta za pojasom.

„Šta to radiš bako?“, uplašeno će dečak.

„Moramo ga iščupati iz korena!“

„Ali zašto, bako?“, tužnjikavo će dečak.

„Zato što je korov“

СВЕЂА

Киша је падала тога дана жестоко. Улицама су се полако стварали поточићи.

Тмуран дан за испраћај познатог покојника.

На гробљу се скупио силан свет да му ода пошту. Било је ту његових колега, поштовалаца, али и опонената који су ипак ценили његово дело.

Разговори међу присутнима, били су, као и увек у таквој прилици, пуни похвала о његовој личности.

Два говорника су се осврнула на његов живот и дело.

По завршеној церемонији поворка је кренула према веч-
ној кући. Иако је обичај да се иде, у погребној поворци ћутке,
на крају колоне један човек запитао је другог:

– Јесте ли Ви из фамилије? Или сте можда његов пошто-
валац?

– Не, нисам ни једно ни друго. Ја сам пензионер. Купио
сам свећу да је запалим на гробу покојника у знак поштова-
ња.

– Па то је необично лепо. Ви сте неки душеван човек. У
овим временима то је права реткост.

– Драги господине ја поштујем све преминуле јер захва-
љујући њима ја опстајем у животу.

– Како то? Не разумем.

– Па лепо, купим једну свећу и запалим је, како сам већ
рекао, на гробу покојника, а после сахране идем, са ожалос-
ћенима, на ручак, ту поред гробља, у кафану.

POHVALA NOVEMBRU

maloletnim osobama ne preporučujemo čitanje.

Novembar je vreme tragikomičnih priča.

Sveće nisu još ni dobro dogorele, a mlado vino dobija pravi lik i stiže naš veliki slavni praznik, sveti Martin. Naravno da na istrijanskim brdima treba što pre obrati masline. Pošto je po novom vino – hrana, kod nas je na tečnoj hrani odrasla većina muškaraca i žena; spremaju nam se novembarske ludosti.

Za litar devičanskog maslinovog ulja moraš u prešu da donešeš i svih šest, sedam kilograma maslina. A za vino je dosta samo nekoliko grozdova. U Istri je poznat i fičot ili brzo, udarno stono vino, koje se pravi od ostatka komina i nekoliko kilograma šećera. Istina je, doduše, da ako piješ fičot dva ili tri dana, gotovo da vidiš piramide i kamile. Enco kaže da ništa nije tako lepo kao voziti multikultivator pod uticajem fičota. Pino ga pije na litre, Dino je se zakleo na vernost refošku. I zašto moji prijatelji prerađuju maslinovo ulje? Jer se na proleće i leti, kad se zalihe približavaju kraju, menja za vino.

Alkoholna braća i sestre su najbolje štedišel!

Kombinacija fičota i „rude“ zna da bude jako ubitačna stvar. „Ruda“, dva puta pečena komina sa namočenom vinskom rutinom, koja se priprema na suncu, e to je skriveno oružje i lek za većinu bolesti.

A tugu drži samo dvadeset četiri sata.

Dakle, fičot i ruda kad provriju, to je antidepresiv.

Kada popijete prvu kombinaciju, zaboravite na sivi dan.

Kada popijete drugu kombinaciju, zaboravite na teško detinjstvo.

Kada popijete treću kombinaciju, čovek može da vas žali i pljuje sa pola metra a vi to i ne primetite.

Četiri kombinacije su koma.

Pet kombinacija još niko nije ispio.

Vrlo dobro se sećam da je Enco posle druge kombinacije sa svojim traktorčićem napravio dva lupinga i salto sa prikolicom naslaganih bagremova.

Vrlo dobro se sećam da je Pino posle treće kombinacije u bircuzu celu noć grlio klozetsku školjku i tek pred zoru su ga vatrogasci silom odvojili od voljenog predmeta.

Vrlo dobro se sećam da je Dino već posle prve kombinacije recitovao Rilkea, kojeg uostalom nikada nije čitao. I to na nemačkom s frankfurtskim naglaskom.

A da ne spominjem svoje blamaže, kada sam se posle druge kombinacije popeo na obližnji orah i pola noći razgovarao sa vevericama.

Kažem vam, novembar je naš mesec!

DOKTORSKI DORUČAK

U vrijeme o kojem pišem a to su sedamdesete godine prošlog vijeka, ljekarima u provincijama su se uglavnom nosili domaći proizvodi iz sela kao pršuti, sirevi i rakija. Moj otac je radio u bolnici i bio je živ svjedok i vrlo često „poštar“ između pacijenata i ljekara. Tako jednog dana čovjek koji se izliječio došao je na kontrolu i da usput daruje dr pa pošto ga nije našao, zamoli mog oca da mu uruči pršutu.

Otac je ostavio pršut u bolničku kuhinju da prenoći. Sutradan kad su tehničari i medicinske sestre ogladnili i kad je došlo vrijeme za doručak, otac se sjetio da im predloži da se svi malo počaste. Niko nije odbio prijedlog! Otišao je u kuhinju i mojoj majci koja je bila kuharica, rekao da za njih nekoliko isprži malo pršute i doda jaja. Da bi se malo savjest umirila pozovu i tog ljekara kojem je namjenjen pršut da s njima doručkuje na što je čovjek pristao.

– Haj'te doktore s nama jesti. Imamo finog mesa a nije ni nama drago da sami jedemo nego da i Vas počastimo. Ima dosta za sve!

To jutarnje obilno gošćenje proteklo je uz smijeh i šalu. Svi su shvatili da nešto neobično treperi u vazduhu i da ima škakljiva pozadina ovog iznenadnog gurmanluka ali nikome više nije bilo važno o čemu se zaista radi jer su tako grupno svi mezili i bili srećni. To obilato doručkovanje zaposlenih je trajalo bar desetak dana dok se nije stiglo do gole kosti od buta, zvane „pištolj“. Naravno da su se ljudi nakon određenog vremena pitali, odakle za njih pršuta? Otac im je rekao da je to neki čovjek donio da imaju, eto malo bolju hranu u sred zime u vrijeme gripa i još koješta.

Doktor naravno nije bio na šteti jer je vrlo često dobijao takve darove a ova vesela družina se baš fino provela na račun kuće. Ipak su doktoru rekli nakon nekog vremena istinu i kažu da se nije ljutio, prosto preteklo!

NASLOVNA STRANA

U očaravajućem Bubogradu, Zara Zee, poznata i uticajna javna ličnost, osvojila je srca buba širom sveta sa svojom nepokolebljivom ljubavlju prema tim sićušnim stvorenjima. U svakom svom video zapisu borila bi se za prava buba, i strastveno se zalagala za uklanjanje pesticida širom sveta.

Jedna sasvim obična muva, koja je čeznula da upozna svog idola, otkrila je da Zara Zee odseda u hotelu blizu njenog grada. Sa velikim uzbuđenjem, muva je zatražila pomoć svog najboljeg prijatelja, cvrčka, i zajedno su krenuli na put do hotela.

Kada su ušli, muva nije mogla da obuzda svoje divljenje. „Kladim se da je još bolja osoba van kamere. Ona zaista voli nas bube, znaš?“

Cvrčak je uočio Zaru Zee u svom punom sjaju, kako mirno večera u svojoj luksuznoj hotelskoj sobi. Ne mogavši da obuzda svoje uzbuđenje, cvrčak je skočio u tanjir.

Zara, primetivši cvrčka, toplo se osmehnu, što je još više uzbudilo već presrećnog cvrčka.

„Oh, izgleda da im je ovaj mališan pobegao“ reče Zara Zee.

Cvrčak je pogledao okolo, zapravo progledavši, i shvativši mračnu realnost koja ga okružuje. To nije bio običan tanjir, bio je to tanjir pun prženih crvčaka. „Neki ljudi kažu da imate bolji ukus kada ste živi“. Reče Zara mirnim tonom pre nego što je uzela jadnog cvrčka, približila ga svojim rumenim usnama, i iz samo jednog zalogaja, celog pojela.

Svedok čitavog iskušenja, muva, kao obuzeta nekom drugom silom, nije osećala ni trunku tuge. Umesto toga, prišla je Zari da bi mogla da joj se divi izbliza.

Zara Zee primetivši muvu reče: „Veoma sam volela ovo da radim kada sam bila manja.“ dok je nemilosrdno iščupala krila muve, koja je sada tiho plakala.

Znala je da više ne može da leti, ali samo saznanje da je uspe- la da usreći Zaru Zee, nateralo ju je da zaplače suze radosnice.

Muva nije proživela još dugo. U njenim poslednjim momen- tima, dok joj se vid već maglio, bacila je pogled na torbu koja se nalazila pored internet zvezde. U njoj se nalazio herbarijum pun mrtvih insekata, iglama zabodenim na stare listove, već požutelog papira.

Baš kada je uzimala svoj poslednji dah, muva se nasmeši, i reče: „Istina je, ona zaista voli bube.“

ГРЕШКА

У неким селима у Црној Гори одржао се обичај да се добре, гласите жене, кад се упокоје лелечу исто као мушкарци. У очевом селу, а и шире, кад би се десио какав смртни случај увијек су звали мог оца да одржи говор, јер је био речит, сналажљив, виспрен и помало пјесничка душа.

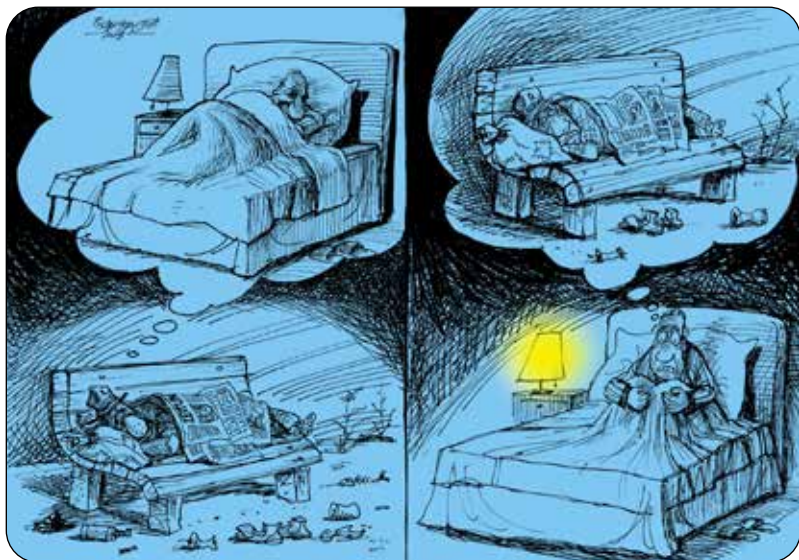
Никад није користио „помоћни папир“, ријечи су саме извирале из његовог срца. Некад, кад су одлазили млади људи, кад је било у питању убиство или породичне трагедије није му било лако да пронађе праве ријечи, али је све све бивало како треба и приличи. Захваљивали би му се и благосињали га. Често је покушавао да избјегне дужност и обавезу коју су му наметали јер су године чиниле своје, а и плашио се да што не погријешу.

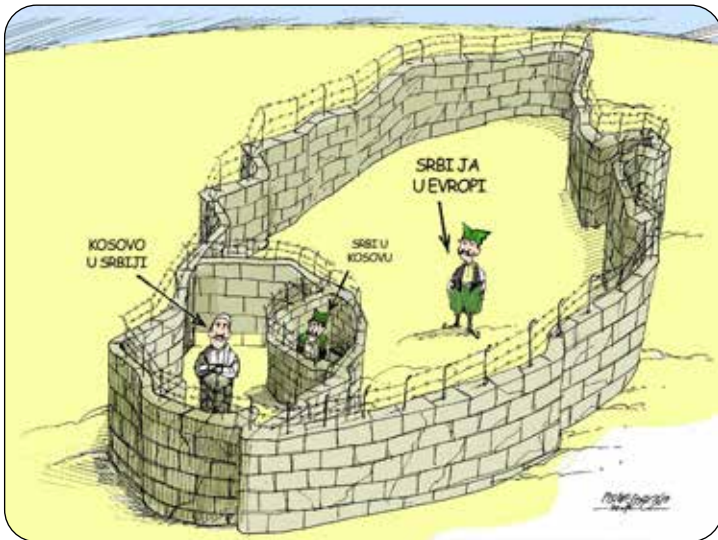
Ево једне анегдотице. Десило се и то да мора да лелече за својом тетком. Имао их је двије: Станију и Стеванију. Улазећи у кућу почиње ријечима: „Леле мени, Стеванија, за тобом...“ Из прикрајка јавља се жива тетка Стеванија и тихо му каже: „Бут, погани, ја сам још жива!“

Нико од присутних није примјетио његову грешку, али се у нашој породици то годинама препричавало, као и јуче кад сам отишла до брата.

Деда има осамдесет и три године, али сатима, на њему својствен начин зна да прича о занимљивим или важним догађајима из прошлости. Кад нема шта да каже, или не збија шале, знамо да му није добро. Јуче је био у свом елементу, насмијан и ведар, мада се жалио да га ноге не служе баш најбоље.

Petar Pismestrović

RAZUMEVANJE

„Pero, lepo nam je ovde u dvorištu. Nas dvoje. Neka, siti ćemo se ispričati. Niko nas neće uznemiravati. Evo, smesti se tu, kraj mene“ raščiščavajući sto i udobno se gnjezdeći u metalnu baštensku stolicu izgovorih. Osećao se dah dolazeće jeseni. Povremeno bi vetar nosio sasušeno žuto lišće koje se gomilalo po čoškovima. Inspirisan, nastavih: „Čini mi se da ovaj problem nezaposlenosti ne jenjava, da se produbljuje. I ovi novi što izlaze iz škola nemaju interes da se prijavljuju na biro. Postali bi samo još jedna brojka. Apatični su, ne očekuju da će im neko zakucati na vrata i ponuditi posao.

Sećam se da sam lično više od devet godina u redovnim razmacima podnosio evidencioni list u koji su revnosni službenici *Zavoda za zapošljavanje* upisivali novi datum kad treba da dođem. Po novi datum. Postalo je to kao jutarnja kupovina novina. A vidiš, sada smo se i toga odrekli. Kupujemo samo određenim danima. Kada ima neki Dodatak, prilog novinama po ceni novina. Često je to, u poslednje vreme, knjiga mekog izdanja. Dobra ideja. Nek čita narod. Samo nek nije za potpalu. Razumeš li?“

Sagoh glavu, sagovornik u svom svetu, psećem, samo se promeškolji. Ponadao sam se da se složio. Da razume, iako ga lično tema ne dotiče.

KOME VEĆE TREBA, BEZ MANJEG OSTANE

Vrtelil su se veliki novci za loto dobitak. Red za uplatu se protegao. Haso ispred Muje.

„Pa, šta ti Haso samo jedan red uplaćuješ?“

Ovaj se zamisli, propusti Muju. Vadi hemijsku olovku iz džepa, smišlja, kombinuje brojeve, pogreši, upisa jedan viška. Psuje li psuje. Probi se preko reda za novi listić. I, Jovo-nanovo. Malo mu jedna kolona, piše i uzdiše. Kad je konačno došao na red, vreme za uplatu za dato kolo je isteklo.

Srećom, Muje ne bi na vidiku, davno je završio posao zbog koga je do kioska došao.

DECA SKORO UVEK POBEĐUJU ...

Insert iz knjige „Očevi i deca“ satirične i druge priče

Upeklo sunce pa u šoferšajbnu, razlilo se nebo iznad grada. Modro, vuče u beskraj. Ni tračka oblaka... tek blagi povetarac, više usled kretanja vozila. Kao neko ko se napeo da dune, pa izgubio dah, prožela ga malaksalost, opustio se, ostavši nedorečen. Nekakva sivkasta izmaglica se diže naviše. Fasade titraju kao pred teleobjektivom. Smog..onaj letnji, fotohemijski... pritiska.

Obori štitnik, zbuni ga, malo, taj metež, automobili gotovo mile. Na raskrscicama kolone stoje. Trg se rasprostro a račvaju se ulice kao paoci na točku. Na sredini, na kružnom toku muzičko svetlosna-pevajuća fontana, impozantnih veličina. Isprečio se tramvaj... ukoso... kao da proučava prizmatičnost trga. Iza nje-ga drugi... pa treći... valjda bio neki zastoj. Kažu... neki štrajk ... blokirali neke raskrsnice i mostove: Kosovari ... taksisti, možda i novi policijski sindikat ili oni sa Stare planine što brane kaptiranje planinskih izvora a najverovatnije oni što brane ekologiju i kopanje litijuma po Srbiji – „Marš napolje Rio Tinto!“ Eteričnost se naslonila na sve to, dosadilo joj pa iščilela. Ostadosmo sami na asfaltu. Da uletiš u gužvu, pa da pocupkuješ za volanom dok se to ne rascisti ili da čekajući crveni talas užinaš pred semaforom. Tramvajdžije i ovi vozači autobusa dotle podvriskuju od muke, pa cimnu naglo napred, kao da su na startu, da im protivnik ne izmakne, pa kada zakoče, onako naglo, a ono se napravi red, kao u konzervi sardina... jedan red ribica ovako, onaj drugi odozgo, obrnuto. Obezglavili se ljudi, da ne daj bože, neko ne bi ispaio kroz srednja ili zadnja vrata. Bolje da ispadne na prednja, iako su ulazna, bar se odmah zapaža, na oku su. „Ona“ jedna, pozama-

šnih dimenzija, „onome“ iza sebe „De, šta si me stisnuo!“ A on je gleda, pa kao ne veruje, valjda misli-daj Bože. On njoj samo „pa nisam ja džeparoš“ a ona uvređena, diže nos, mislila valjda, nešto drugo. Onaj treći će da ispravi stvar: „pa nismo mi nekulturan narod“, ustaje uz „Sedite, draga gospođo, godine su to... razumem... pa još i vrućina.“

Pešaci kao reka, preko prelaza. Njima najlepše, uopšte se ne bune. Zašarene se pa u talasu, kako semafor oscilira. Spektar suknji, nogavica, žamora i osmeha. Saobraćajac, uigrana balerina, onoga momenta izronio iz „Labudovog jezera“ i sasvim se lepo snašao. Čak ga ni znoj neće, iako su drugi isplazili jezike, kao da su ne daj Bože, bernardinci. Ruka u gracilnom pokretu i ... slobodan prolaz. Izvolite draga gospođo, narode moj, *pa pišite kad stignete kud ste naumili.*

I opet poteče reka automobila i on u njoj. Uzjoguni se poneki semafor i sve to sinhrono, jednolično otkucavanje gradskog bila. I kada izbi na onaj gornji, veliki bulevar pa skrenu naviše, neki vrag posejao kafiće, jedan do drugoga, a gledaju se jedan u drugog, konkuretski. I „Ona“, ispred, pomislila valjda, da u neki svrati. Mazda 5 i to još plava, sveža kao ljubičica, sija se i presijava, onako mala pa slatka.

„E... ženska glavo... ko ti dade volan u ruke?!“ pokuša da je zaobiđe, smota malo udesno. Onaj od pozadi, imao istu nameru, nalete nekako sa boka. U magnovenju on smota ulevo, nađe se upravo u makazama između one mazde i *Škode Oktavie*. Oseti udar, po inerciji polete napred, ali ga pojas zaustavi. Onaj otpozadi zakuka kao guslar u narodnoj pesmi... „Kuku meni do boga miloga, di pogubi od sebe boljega!“ Pa se prepade od one dve beogradske registracije a on, čova, dođoš. A njemu popadaše svi sveci napamet, najednom, pa rečnik nije birao. „Pizda ti materina, balava!“ procedi kroz zube. Pred oči mu iskočiše neki crni kolutovi, pa neka pomrčina, krv udari u lice, obrazi se napeše. Razigrali se žmarci pa titraju u vrhovima prstiju. Dođe mu da uhvati onu

ženu, da joj izmeri vratne pršljenove, šake uspalacale, ali se savlada. – „Polako čoveče, gde vam je saobraćajna kultura, kao da ste sad od ovaca“. – reče ona. „Jok, ja sam, izgleda, brstio asfalt!“ Stisnu zube a jezik htede pa ne htede, u grlu se steglo, suvo, pa ni reč više. U magnovenju oni se svetlaci razbistriše, kolutovi ustuknuli. Bledunjava silueta žene, kućna haljina raskopčana, duga do poda, pa nekako lepršava. Obnažene grudi a butine čvrste, gazela u skoku... maše mu... doziva... titra u vazduhu, ... laka, eterična... fatamorgana golih nogu što stopalima ne dodiruje tlo...

Neće stići, u magnovenju pomisli... mrlja od goriva iz njegovog auta na asfaltu, razlivena...

„Nisam vam ja kriva, naleteo onaj drugi, od pozadi... uostalom, zašto psujete, pa niko nije povređen...“

Znate... meni se upravo digao... samo što ne izusti, ali lakonski odgovori, mrko je gledajući, da je to šteta... prilično velika... a ostaje i bez kola za neko vreme... „Osigurani ste valjda...!“ umeša se onaj sa *Škodom*, koji je prošao samo sa ulubljenim branikom i sa nekim manjim ogrebotinama na kolima.

„Izgubljeno vreme, čoveče... izgubljeno vreme...“ on će na to.

„Pa jeste... ono peglanje, pa farbanje... uz dobrog mehaničara, biće petnaestak dana... tako...od prilike...“ nastavi onaj sa *Škodom*.

Ej živote... pomisli. Šta je to spram večnosti... Trenutak zadovoljstva u ovom moru navika... ukraden... ništa slađe od kradenog voća... Četiri oka a put se raspukla milinom... A voziće službena kola dok se ova ne zakrpe... uostalom i tako treba da kupi nova. Ovo staro živinče dobro odslužilo... izdržljivo. I odmahnu glavom da otera jato misli od sebe.

Saobraćajna milicija obavi svoj deo posla Uzeše im podatke... sve već kako to ide uobičajeno. U raskoraku magnovenja i htenja, svo troje su u isto vreme pričali povišenim tonovima... Onom „službenom licu“ što je izašao na uviđaj, dojadiše očito, zbole ga glava od njihove retoričnosti i ove vrućine, pa skrati, vraćajući im

isprave: da dođu sutra u policiju, da potpišu izjave... inače krivi svo troje i niko od njih... velika gužva, saobraćajni kolaps i ova usijana zvezda nad glavom što zove se sunce... svako nek reši sam svoju štetu, kazni nema.

U firmi ga dočeka pauza, opuštenost i ćeretanje. Kafa u nozdrvama... ćarlija. I Odisej završi svoju putešestvije *odavde do večnosti*.

Sluša njen glas što dopire preko spikerfona njegovog Ajfona. Ćavrlja u onom smislu da upravo nešto radi i šta radi... A on je zamišlja kako stoji u nekoj laganoj, poluprovidnoj haljinici, prebaćenog desnog preko levog ili svejedno levog preko desnog stopala, vrti neku olovku među prstima a telefon drži ramenom... „A ja upravo hteo da dođem... malo, na uranak...“ i stade se smeјati, onako, kako on to samo zna. „Hoćeš da misliš na mene, dok budem na putu...?“

Na trenutak nastade tajac... glas joj se izgubi kao da je dopirao iz neke velike daljine, nešto zašume i veza se prekide, nakratko, jer ona uzvratil pozivom.

ПОЖАР

Кад сам тог дана стигао у фирму, у ходнику сам осетио мирис дима! Знао сам! Пожар! Друге фирме у граду већ прешле у 22.век! Више ни у клозету немају папир. Чак се и тамо користи дугме „дилит“!

А код нас, папира више него у штампарији „Службеног гласника“! И то пред изборе, кад се штампају гласачки листићи. Па како неће да плане?!

Сместа сам отрчао код човека кога зовемо ППП – Против Пожарни Петроније.

„Дај брзо апарат за гашење пожара!“ – викнух.

„Не може!“

„Како бре не може?! Дим куља као из фуруне!“

„За данас у 10 сати организовано је свечано отварање апарата за гашење пожара! Има да се скупе наш директор, председник општине, министар неки... кога код нахватају... Све до тад овај апарат не сме нико да пипне!“

„Ама човече, зар не осећаш? Гори нам под ногама?!“

„Друже, гори и мени! Имам још пола године до пензије! Немој сад да ме саботираш!“

„Ако ми не даш тај апарат нећеш да дочекаш ни топли оброк!“

„За топли оброк не знам, али морам прво да дочекам музику!“

„Какву сад музику? Неће ваљда неки бенд да тамбура за отварање једног ППП апарата?“

„Сачувај боже! Ми смо фирма са стилем. Нама ће да свира Београдска филхармонија. Музиканти су већ у трпезарији.“

„Филхармонија?“

„Да брате. Има да нам свирају Вангелиса. „Ватрене кочије“. И то на увце!“

Нисам могао више да издржим. Дим ме већ штисао за очи. Отрчао сам у продавницу и купио две флаше киселе овде. Промућкао сам их, отворио и полетео у правцу извора дима. Да спасем шта се спасити може!

Петроније је ипак био у праву. Није био пожар. Дим је допирао од дим-машине коју је специјалиста пробао за наступ Филхармоније.

Већ сутрадан сам добио отказ. Али и даље радим. Шеф не може никако да ми га овери.

Добио је нов печат. Неотваран. А за њега је свечано отварање предвиђено тек за два месеца.

Не знам ко свира на свечаном отварању, али сто посто ће бити неко баш упечатљив.

Prljavi inspektor Blaža
iz serijala „Prljavi pokvareni pirati“

AD ASTRA

Američki film iz 2019. godine. Glavni junak je Bred Pit, koji uvek igra samoga sebe kao i u ovoj svemirskoj operi bez pevanja, a pucanja ima tu i tamo. Brendolina preko Meseca treba da stigne do Marsa gde mu je čale otišao pre 30. godina i ostao. Ali, stvari se komplikuju jer svemirska policija je svetlost univerzuma i hoće da napakosti našem junaku...

Novi vrti se hit, a ti kao Bred Pit – pevala jedna od najvećih regionalnih zvezdi, ali ovom tanašnom holivudskom filmu ne bi pomogla ni Seve na jahti sa šampanjcem. Već posle 30. minuta cela priča počinje da biva urnebesno smešna kao odevne kombinacije Angele Merkel ili menjanje kroz padeže prezimena austrijskog kancelara. Specijalni efekti su na visokom nivou, pa gledalac bulji u ekran nadajući se da će film uskrsnuti i dostići nivo barem „Gravitacije“ ako već ne može od „Odiseje u svemiru“, ali nema spasa. Sjajni glumci poput Donalda Saterlenda i Tomi Li Džonsa se pojavljuju kao ničim izazvani epizodisti i dok gledalac trepne jedan završi na intezivnoj, a drugi odleti u svemir da umre. Džaba vam da kupujete „Politiku“ nema čitulje ni za jednog ni za drugog. Gledalac sve vreme prati i unutrašnji monolog glavnog junaka koji ozbiljnim glasom kao na kauču kod Frojda priča o svemu i svačemu, pa je verovatno malo falilo i da pomene i propali brak sa Anđelinom Džoli. Režiser Džejms Grej je odličan zanatljija, ali kao što može obućar da pogreši i pogrešno zalepi đon, tako je svoj scenario Džejms loše zalepio i režiser Grej nije imao šanse da zakrpi crnu rupu u koju je upao ovaj film.

Pojavljuje se i Liv Tajler, ofucala se malko pa nam svima krivo jer beše lepa i mlada kod Bertolučija i svi smo bili zaljubljeni u nju. Dok budete gledali „Ad astra“ setite se izreke Stivena Hokinga: „Svemir je rešiva misterija, a žene nerešiva“.

Prljavi inspektor Blaža
iz serijala „Prljavi pokvareni pirati“

KUTIJA ZA PTICE

Američki film iz 2018. godine. Priča prati dva vremenska razdoblja i apokalipsu na Zemlji. Prvi period se odigrava pet godina nakon smaka sveta, a drugi nas vraća na početak katastrofe kada počinju masovna samoubistva na celom svetu. Jedini spas je staviti povez preko očiju i ili biti u kući sa zamračenim prozorima i tako ne videti strašne prikaze koje teraju ljude na samoubistva.

U ovom *Netfliks* čedu na koje ćete sigurno naleteti ako imate osam evra za mesečne troškove, Sandra Bulok je diskretno botoksirana i našminkana čak i kada sve propada oko nje. Naša Sandra uspeva da se spase od zlih sila tako što utrči u kuću u kojoj je Džon Malković koji mrači k'o moja baba kada gledamo Đokovića na tv-u. U toj kući je još par ljudi uglavnom nebitnih za kasniju radnju, osim jednog crnca. On se nabacuje Sandri, ali ona prvo čeka da se porodi, pa da onda sa njim proba nešto divlje. U drugom vremenskom periodu pratimo Sandru sa dvoje dece kako plovi čamcem niz brzake k'o da su na Tari i njih troje treba da vezanih očiju prođu uzburkanu reku, pa stignu do odredišta gde je grupa ljudi napravila malu tvrđavu u koju zli dusi ne mogu da prodru. Režiserka Suzan Bir rutinski gradi apokaliptičnu priču i pravilno raspoređuje dramske sa napetim scenama. Ipak, glavni motor filma je harizmatična Sandra Bulok koja uspeva da održi zvezdanu karijeru u Holivudu skoro 30 godina što mogu samo najsposobniji u šou biznisu. Film „Bird box“ je predvidiv poput domaćih tv serija, ali je prilično gledljiv tako da nećete zažaliti za 8 evra sa početka teksta. Dok budete gledali „Kutiju za ptice“, setite se izreke: „Strah ne postoji nigde osim u umu“.

SINAK

Kad su deca mala, ona su pravi rasadnik bisera, ali i pametnih pitanja. Često sam pravila kolače, čokoladne i voćne. Negde početkom leta, višnja u dvorištu je obećavala mnogo, a dala malo plodova. Meni se učini da voća ima više, te rekoh sinku, koji je tada imao nekih šest godina, da nabere malo višanja za kolač.

On ode i vrati se sa svega četiri višnje.

– Baš si se pretrgo! – kažem mu. – Pa koliko mogu od toga da napravim?

– Možeš dva parčeta. – kaza on. – A što nisi nabrao još malo?

– Pa jesam šest, ali sam dve pojeo!

I tako ja napravim neki drugi, čokoladni kolač i nađe se opet taj mali da me pita koju sam čokoladu stavila, da li onu što se kuva ili onu drugu. Stojim i razmišljam o nečemu desetom, kad on meni:

– Pa mama, šta si zabagovala, nisam te pitao kako glasi Drugi Njutnov zakon, već koju si čokoladu stavila! – i ne sačekavši odgovor negde se izgubi.

DŽEPNI SUPERHEROJ

Ispisaću vam priču o jednom sasvim neobičnom superheroju. Za razliku od većine drugih superjunaka koji su izmišljeni, ovaj je stvaran. Toliko stvaran da ga je moguće i opipati. Šta više, mnogi od nas imaju makar jednog takvog na dohvat ruke.

Iako uvek željan akcije, veoma je stidljiv i ne voli da se ekspozira. Iskreno govoreći, ljudi mahom i ne vole njegovo pokazivanje i otvoreno se zgražavaju nad tim. Zbog toga on na videlo izlazi skoro isključivo kada je u pitanju nužda. Ostalo vreme najčešće provodi dremajući upakovan u mekano i toplo i čekajući priliku da zablista.

Kao svaki pravi superheroj i ovaj poseduje supermoći. Dovoljno je samo da ga neko pomazi ili poljubi i tako pokrene transformaciju. Obešenjak bi tada počeo da se uspravlja i pomalja glavu iz svoje kabanice čkiljeći na jedno oko. Postajao bi sve veći i tvrdi pretvarajući se u neustrašivu zver, spremnu da ide glavom tamo gde mnogi ne bi nogom. Bez ikakvog razmišljanja bi uletao i u najmračnije dubine. U nekim od njih bi čak uspevao da zametne novi život. Opet, u nekim drugim bi se samo uvaljivao u sranje. Ali njemu to i ne bi bilo važno. On je superheroj.

Na kraju, po završenom poslu, kada izbac i sve što se u njemu nakupljalo vraćao bi se u svoj uobičajeni lenji mod nestrpljivo čekajući sledeću akciju.

OGLED O LOGICI, RELIGIJI, NARODU, POLITICI I INFRASTRUKTURI...

Logika je jedna stara, fina nauka, pomalo zaboravljena, žalosno zloupotrebljena i skoro potpuno uništena tokom onoga što ljudi zovu istorija. Njom se nije rukovodio skoro niko, a i kada jeste, to je bilo gotovo isključivo u sebične svrhe i, uglavnom, mimo logike svih ostalih. Izopačena, razbucana i svedena na skoro nepotreban predmet u srednjoj školi, nekako je preživela, krvareći, šepajući i vapeći da je neko razume i primeni. Možda je njeno vreme ponovo došlo, u nekom modifikovanom izdanju, jer, kako kaže dijalektički materijalizam – sve teče, sve se menja, pa i logika mora da postane svesna činjenice da mora da se prilagodi, ili da sasvim nestane.

A prilika za to, svakako, ima. Počelo je jako davno, još onda kada je neka budala smislila čuveni slogan „Svi putevi vode u Rim!“ Upravo taj slogan, inače prva reklama za infrastrukturu, im je došao glave, jer su stari Rimljani izgradili silne puteve da bi imali pristup celom svom carstvu, ali su zanemarili činjenicu da su putevi dvosmerna pojava, pa su, upravo tim istim putevima, na Rim hrupili varvari i ostali hrišćani koji su, na kraju, i uništili Rimsko carstvo.

Varvara, zvanično, više nema, mada bi o tome moglo da se debatuje, a Hrišćanstvo je još uvek najmnogoljudnija religija. Da ne mislite slučajno da imam nešto protiv toga, Bože sačuvaj! Nisam baš toliko blesav da se zameram najstarijoj firmi na planeti, koja preko dve hiljade godina živi i posluje fenomenalno, ne proizvodeći ništa, kao ni mlađe religije koje su se kasnije pridružile celoj stvari, shvatajući da to uopšte nije loš posao. Naravno, neki

raniji Bogovi morali su da budu prinudno penzionisani, a to je bilo najlakše uraditi fizičkom eliminacijom njihovih sledbenika, ali, u svojoj uvidavnosti, Crkva se nije odrekla njihovih materijalnih dobara, bila je šteta da propadnu, ili da, ne daj Bože, opet padnu u ruke bezbožnicima...

Da se vratimo na puteve i svrhu njihovog pravljenja. Logično, to je bila pljačka svih koji žive na njihovim krajevima ili pored njih. Neko se mudro dosetio da se u zaprežna kola može potrpati mnogo više nego što jedan konj može da nosi, pa je nastala potreba da se tim kolima omogući pristup gde god da treba. Onda je neko, vođen blistavom logikom, shvatio da u mnogo zaprežnih kola može da se potrpa neuporedivo više nego u jedna, pa ređe mora da se ide u pljačku, pardon, na put. E, onda je primećeno da su sva ta kola spora, i, kao takva, lak plen za razne razbojnike, pa je logika nalagala da ta kolona mora da ima poveliku naoružanu pratnju.

Tako je došlo do neminovnosti izgradnje puteva koji su bili dovoljno široki da prime sav taj tovar i njegovu pratnju. U celu priču su se umešale i reke, koje su bile i ostale najveći neprijatelji graditelja puteva, pa je, opet logično, morao da se nađe način da se premoste. Kada je i to rešeno, sklop puteva, mostova, brodova i potonjih železnica i aviona je, tokom vekova, postao univerzalna infrastruktura za pljačku celog sveta.

Raznoliki narodi su, silne hiljade godina, sve to najčešće ćutke, ili uz malo gundanja, podnosili, čak i zdušno učestvovali u izgradnji raznih puteva, nekada dobrovoljno, a nekada uz malo inspiracije batinom. Možda niste znali, narod je, uz vodu, jedina materija na svetu koja može da menja agregatno stanje. Znam da ćete pomisliti da sam lud, ali, predočiću kako to, manje-više, izgleda.

Narod je to što jeste samo dok je stanje u nekoj zemlji stabilno, dok nema potresa i ratova i dok se plaća porez. Međutim, u jednom trenutku, ukaže se potreba za izborima, i narod odmah

menja agregatno stanje i postaje priglupa masa. Na političarima onda ostaje da to modifikuju u glupu masu, koja će opet promeniti agregatno stanje i postati biračko telo, koje će te iste političare, u našem slučaju, ostaviti na vlasti, ili, kao što se ponegde dešava, skloniti sa vlasti. Potom, narod se ponovo transformiše u fazu sa početka ovog pasusa, osim, ako mu se, u slučaju raznih slučajeva, ne dogodi postizborno agregatno stanje, a to je da postane razularena rulja željna krvi, što, kako praksa pokazuje, može da se završi na više načina, dok ta rulja ponovo ne postane narod.

Od početka ovog veka, pojavio se još jedan put za pljačku, i to onaj koji se zove digitalni, koji je vlastima omogućio da, preko svojih vernih bankarskih saveznika, pljačkaju narod, a da ne moraju da idu kod njega. Ipak, kod nas je narod malo priprost, voli dukate i gotovinu, pa povremeno, naročito pred već pominjane izbore, treba da se obiđe, što je zgodna prilika da se promoviše neki novoizgrađeni put. I onda se Vlasnik sve vlasti u Srbiji i njegova svita, predvođena onom poodraslom Rozmarinom bebom, koja vrši dužnost Predsednice Vlade i papagaja Vlasnika sve vlasti, zapute na turneju po ovoj nesrećnoj zemlji i propovedaju koliko će joj biti bolje ako oni budu vladali još vek-dva.

Za tu priliku, obavezno otvaraju neke nove puteve, obilaznice, pruge i tome slične infrastrukturne produkte. Međutim, naši neimari su se toliko izveštili da sve to traje samo još nekoliko meseci posle izbora, a onda se pretvori u krš i lom, ne dajući da ona razularena rulja željna krvi krene istim putem, samo u drugom smeru, i da na delu pokaže koliko joj se sve to dopada. Traktori, bageri i njima slična vozila ponekad iskoriste ostatke puteva i uspeju da vlastima objasne šta misle o njima u Beogradu, koji je, umesto nepotrebnih puteva, dobio veliki broj kružnih tokova u kojima se mnogima gubi svaki trag. Jedni tvrde da je neko ušao, drugi da je izašao, a gde je stvarno, to pouzdano ne zna niko.

Sada, kada znamo skoro sve što nam treba o svemu ovome, naročito da su putevi dvosmerna pojava, vraćamo se logici i postavljamo dve premise:

Kada Vlast koristi put da stigne do naroda, to je propast za narod.

Kada narod koristi put da stigne do Vlasti, to je propast za Vlast.

Iz dve premise neumoljivo sledi konkluzija:

I VLAST I NAROD IDU U PROPAST ISTIM PUTEM!

Dakle, izbegavajte putovanja, zaključajte vrata, i, ako neko nepoznat zakuca na ista, ne otvarajte. Lezite i pravite se mrtvi. Proći će...

НА ФЕЈСБУКУ

Син ме молио, а ја му удовољила. И ето, сад сам и ја тамо, на *Фејсбуку*. Додуше, против моје воље ал' нема везе. Мислим, ко зна, можда ћу ја да променим мишљење. Па да. Ма, нек иде живот. Чек да бацим поглед. Аха! Ево, нуди ми се неки Македонац ситан и плав. Добро, идемо даље. Каже да је неожењени електричар и да има тридесет година. Ију! Па ја могу мајка да му будем. Е свашта, баш свашта. А, што ли је он запуцао чак овамо по пријатеље? Хм... Не знам. Сумњив ми је. Мислим, он да ваља, имао би другаре у свом месту. Па да, тако је. Море, биће да је нека брука од човека, што значи да треба да га одбијем, па макар се он и наљутио због тога. А на крају крајева, шта и ако се наљути? Мислим, шта мож' да ми се деси? Да неће мали, можда, да ме нађе и звекне ми шамар? Е па, неће. Пут је дуг и скуп. Не исплати му се. А ако ћемо искрено, сам је крив. Па шта је он мислио, да ћу ја да се упознам с' њим тек тако? Е свашта, баш свашта. А ко је, бре, он? Чији је? Из какве је куће? Ко су му преци? А, види ово. Мали има хиљаду пријатеља. Е, свашта. Значи, згубидан вазда дрнда телефон. А да л' мени треба такав? Па не, не треба ми. И зато ћу да га шутнем. О, да, има да лети. А како оно беше? Где треба да притиснем? Чек, чек...Ево га. Море, бриши, бре, тамо! Ух, уморих се. Јооој! Прсти ми се коче. Не знам како ћу у шталу и у парадајз. Ију! Парадајз. Е, жебига. Могла сам неко кило да увалим македончету ал' сад је касно. А и да није, како бих ја то извела? Да л' то може поштом? Хм... Ма, јок. Истумбао би се. А онда би Македонац имао ваљан разлог да ме омлати. Ха, ха, ха!

НЕ ВИДИМ

Дођите, дођите, да вам нешто дам! Пи, пи, пи, пи! А, ту сте. Полако, бре! Не ркћите. Има за све. Ију! Чек, чек... Скрши се. И то насред пута. А лепо сам је упозорила да ће кад тад да погине у тим штиклама ал' она није хтела да ме послуша. О да, балавица тврдоглава се тад и наљути на мене, а сад.. А, мала, шта кажеш сад? Ко је био у праву? Да нисам ја, можда? Е па, ја сам била. А види јој лице. Ушаренила га ко слику. А сукњиче... Ију, ју, ју, ју! Гле, количко је. Еее, мукица. Па куд ли је, бре, пошла таква сабајле? Да не тражи мужа? Ајој! Е, ако је то у питању, сажаљевам случај. Ха, ха, ха! Погле, погле, дупе јој је блатњаво и то скроз на скроз. А то није све. Чек, чек... Што ли бауља? Хм... Ма да, бре. Блато јој је прогутало штиклу. Еее, мукице. Копај, копај, можда нафту нађеш. Хоћеш, хоћеш. Еее, сине, сине... Да л' ћеш једну овакву да ми доведеш? А, коке, шта мислите? Ију! Ваљда неће. Пу, пу! Далеко било. Чек, чек... Гледа да л' је гледам. Е свашта, баш свашта. Море, одох ја својим послом.

ЛОБИ ГОНИ ХОБИ

Јухууу! Драги читаоци, ево мене на орају. Ма, да, бре. Морала сам да се осамим, да бих завршила моју причу о хероини НОБ-а и причу о талентованој сељанки која сања велике снове и то искључиво отворених очију, да не би пала са ораја. А ти, инспирацијо, сабајле ми направи пичвајз ал' добро. Ја и јесам хтела да причу о хероини завршим до поднева. У ствари, она више није хероина. Не, не, та реч ми се не свиђа, а и слуги на невољу. Пу, пу! Далеко било. И зато сам јунакињу приче прекрстила у херојка. А та женска је илегалка која је вешто зевзечила окупаторе све док је те џукеле туђинске нису заробиле. Е сад. Ја сам намикерила да је њени другови ослободе око шест. Међутим, баш у то време, сину и свекрви су се пријели бућкавци, а мужу дунуло да промени чарапе и кошуљу пре него што крене у њиву, што је мене забезекнуло до те мере да сам хтела да га потегнем нечим. О, да. Мислити на дроњке у оваквом тренутку, док бесни рат око нас... Е свашта, баш свашта. Па ја бих, бре, ишла и гола у борбу, ако треба. А уосталом, зар ми голаћи нисмо дигли ову револуцију са намером да покажемо муда окупатору? А, је л' тако било? Па јесте ал' ови моји су заборавили то. Ма, да, бре. Њих уопште не занима да л' ће херојка важно папирче које је сакрила у десну кику, дотурити лепом комесару на време. Ма, јок. Само ја марим за њу. И зато сам побегла на орај, да је спасим. Е, сад. Малопре су ми другови дојавили да су успели да ослободе херојку и пребаце је на слободну територију, а приде су ми се захвалили за бомбе и машингевере којима сам их наоружала, тако да се прича ближи крају, у ствари скором

крају. О, да, има још. Знате, херојка и лепа комесар ће се венчати вечерас, а ја ћу им постати кума ускоро, чим се звездице окупе и млада нашминка. Е, сад. То ће мало да потраје ал' нема везе. Сачекаћу иако ми је тешко да чучим скврчена на грани. Јој! Све ме боли ал' нећу да мрднем одавде док не видим хепиенд. Не, не. Ни случајно! Па нисам луда да сиђем сад кад је најлепше.

MOTIKA LENJIVICA

Šta je mala? Što se nečkaš? Je li ti se ne radi danas? Aha. Znači to je u pitanju. A, što ti se ne kopa? Mislim, baš me zanima šta ima da kažeš. Ma, da, bre. Živa nisam dok ne saznam i zato brzo reci šta te muči. Šta, šta? Šamuti ti se u glavi od vrućine. Ma šta mi napriča. I, šta ćemo sad, da radove odložimo do novembra, pa da po ladovini okopamo baštu? A, šta kažeš? A ne, ne sprdam se ja s' tobom, nego ti sa mnom iako ne bi trebala to da radiš, jer ako se ja naljutim i omlatim te o zid, ima, bre, da pukneš ko zvečka. Ha, ha, ha! Ma ne brini, ja se samo šalim. Pa nisam luda da te obogaljim tako glanc novu. Nego, znaš šta? Džaba ja tupim zube, kad znam da si drvenglava za medalju. Pa jeste. I zato ću da ti predložim kompromis. Slušaj, hajmo mi pod šljivu u lad. A, šta kažeš? Da odremamo nas dve jednu partiju, a predveče se bacimo na kopanje. Šta, šta? Odgovara ti. E, odlično. Hajde, trk do šljive. Brže, brže!

SLATKI MALI OKUPATOR

Slatki mali okupator Leleee! Ala su napunili prodavnicu. A i raspored je drugačiji. Ma, da. Čoveku treba vodič kroz nju. Čekaj, čekaj. Gde si, gde si? Aha! Evo je. Iju! Kafa poskupela. Pa zar opet? E vala, ima da je smanjim. Oću, oću. Pa ne raste se od nje. Uh. Ništa. Uzeću sto grama. Dobro, dobro... Idemo dalje. Šta li je ovo? Ne umem da pročitam. Ma jok. Nema šanse. Mora da je neko stranjso govno. Ništa. Neka hvala. Ja ću naša. Idemo dalje. Kvasac, kvasac, kvasac... Gle! Samo jedan. Ma da. Koji će nam pištolj kvasac, kad imamo mango. E svašta, baš svašta. Pogle, pogle ti ovo čudo. Kako li se jede? Da l' odmah il' se prvo ljušti? Ček da pomirišem. Ništa, bre, ne osećam. Hm... Mora da je ušmagnuo. Eee, moj mango. Nije tebi lako. U stranjsoj si zemlji, sam i oronuo. Pa jeste. Nego, znaš šta? Da ja tebe kupim? A, šta kažeš? Je l' hoćeš? Hoćeš. Dobro. Hajde. Iju! Ispade. Kud si poleteo? Dođi, dođi, maleni. Nemoj da se plašiš. Pa ne ujedam ja. Hahahaha...

KAD NA VRBI RODI GROŽĐE

E, pa, druže, stigli smo u moju avliju, moje carstvo. O, da. Gledaj ovamo. Ovo ti je naša najlepša voćka i zove se jabuka. A, mango, je l' ti se sviđa? Šta misliš, da upoznam ja vas dvoje, pa da malo ukrstite poglede? Hahaha! Što, šta bi ti falilo? Pa ionako je sad moderno da se sparuju i oni koji trebaju, a i oni koji ne trebaju. Ma, da, bre. Ništa me ne pitaj. Nego, kad smo već kod toga, da ja proverim nešto. Mango, mango, mango... Mango bitango. Aha! Muškarac si al' još uvek zelen. Hahaha! E, vala jesi smešan i simpatičan. I mnogo mi je drago što nas dvoje popričcasmo baš ljudski, ko pravi drugari. Ma, da, bre. Nego, druže, je l' ti ostaješ na ručku? Hahaha! Joj! Suze mi krenuše. Čekaj, čekaj da se smirim. E, tako. Ajoj! Nemoj da drhćeš, maleni, nemoj. Ovo je bila šala. Ma, da. Pa ja bih precrkla da se tebi nešto desi. Iju! Pu, pu! Daleko bilo. Duša bi me zbolela, a i stomak. Hahaha! Jooj, izvini, izvini. Neću više. Aaa, ni manje. Hahaha! Uh. E, sad je stvarno dosta. Evo, prekidam i prelazim na drugu temu. Dakle, slušaj mango, nešto mi je palo na pamet. Da ja tebe posadim. A, šta kažeš? Je l' bi ti mogao da živiš ovde? Hahahahahaha! Ma, ne вреди. Mora da se lečim.

SAN?

Budi me kuckanje po crepovima, dižem se iz kreveta i virim kroz prozor u potkrovlju.

Na susednom krovu je ogromna vrana, ocrtava se spram punog meseca jasnim, čistim linijama crnine. Ima belu potkošulju i sa dva vršna pera desnog krila drži cigaretu. Krive se somotski pernatí prsti dok ptica povlači dim koji izbacuje kroz nozdrve.

Zakašlje se nikotinski i levim krilom otrese nevidljivi pepeo sa potkošulje. Fascinirano posmatram kako se pera presavijaju u imitaciji zglobova, krilo se diže, pero se uvija i užareni opušak odleće u mrak. Vraćam pogled na vranu i trgnem se jer me posmatra okruglo, svetlucavo oko.

„Imaš pepermint?“ promuklo pitanje dopre iz kvrgavog crnog kljuna.

Odmahnem glavom grčevito se držeći za ivicu zdravog razuma. „A da se ne baviš crnom magijom možda?“ s nadom u rapavom glasu pita me gigantska vrana u donjem rublju. Još jednom pokrećem glavu i osećam da mi samo vrhovi očiju vire iznad simsa.

„Šteta, baš sam rešio da prekinem da pušim“ proteže se obličje i sa nekoliko koraka niz krov nečujno zaplovi vazduhom. Elegantno je izbegao odžak i nestao u noći.

Ostao je samo plastični upaljač sa smajlijem koji namiguje.

CORPUS DELICTI

– Sunce ti žarko, šta je ovo? – čudio se Vlado. U svojoj dugogodišnjoj karijeri narodnog milicajca, ovako nešto još nije doživio – Mićo, vidiš li ti ovo? Drugi milicajac, Mićo, uzvrpoljio se, pa se počeo ogledati, kao da nešto traži.

– De, nemoj rukama, ne diraj to, nisu to čista posla – pružio je Vladi komad suhe grane koju je našao ispod obližnje stare kruške. Vlado uzme granu pa bojažljivo dotakne čudan predmet. Kako ga je dotakao, obojica uplašeno ustuknu kad se pred njih, iz tajanstvenog predmeta, dokotrlja jaje.

– A uuu, nekako je krupno, mislim da nije kokošije – promrmlja Mićo.

– A ne mora značiti. Znaš, postoje kokoši koje nose jako krupna jaja – važno će Vlado, a Mićo samo kimne glavom, zadovoljan što ima tako mudrog kolegu. Pred njima se nalazio stari glineni vrč iz čije je unutrašnjosti izvirivalo bijelo perje i kućine, a Vlado se svim silama trudio da uz pomoć grane otkrije šta li još krije unutrašnjost tajanstvenog vrča.

– Jeste vidjeli; aaaaa, šta sam vam rekla, nije Ljuba luda baba kako mislite, copraju one mene, zato moje imanje i nazaduje. To da ste pokupili kao dokaz i idemo na sud! Sve ću ih tužiti, cijelo selo ako treba! To je dokaz! – Ljuba je stajala na pragu kuće i ljutito mahala štapom prema prvoj susjednoj kući. Nitko od njih nije primijetio da je iza zavjese tog susjednog prozora stajala žena i sve promatrala trudeći se da joj prisustvo ne oda glasani smijeh. Veče prije, u toj istoj kući sakupile su se žene iz sela na čijanju perja. Stari običaj koji je polako izumirao, a tih nekoliko vragolastih žena dosjetilo se da susjedi Ljubi, koja je vjerovala da su sve žene

iz sela vračare, sprema malo iznenađenje. Spakirale one u stari vrč sve što im je palo na pamet, pa joj ubacile u dvorište. Kad je već bal, nek je maskemba! A *corpus delicti*? Bogami, zadao muke i miliciji, a i sudu.

SVE I DA HOĆU

„Gde je sneg? Šta mu se dogodilo? Zašto ga nema?“

Snežana je zabrinuto gledala kroz prozor iznad svog kreveta. Iščekivala je tog starog prijatelja, ali on nije dolazio. Možda ju je zaboravio?

Šta zna dete? Snega nije bilo skoro deceniju. A onda se ona rodila, zajedno sa prvim pahuljama. Mislili su kakva sreća, sudbina, znak. A onda je sneg pao i sledeće godine, u isto vreme. I naredne, takođe.

Mala Sneža je znala za sneg kao nešto normalno što se dešava baš SVAKE godine, baš tu oko njenog rođendana. Pet godina snegova i svećica. Svet je bio savršen. Dobro, možda ne baš savršen, ali je ovo bio događaj na koji je čekala cele godine, radovala se tome, i kakav god bio taj svet oko nje, na ovo se mogla osloniti. A to je velika stvar u nečijem malom životu.

I sad se približio, desio i prošao šesti rođendan. Bez snega. Bez hladnih dana, bez leda i veselog Sneška, bez klizanja i sankanja. Samo prijatnih 14°C.

Nešto nije kako treba. Nije razumela pojam nepravde, ali ju je osećala.

I tačno je znala ko je kriv za to.

Oči su joj suzile i brada podrhtavala dok je gledala *mamu br.* 2 koja nije marila za nju i njene probleme, već samo za tatine pare, dok ih ima. I da je niko ne smara dok strimuje i influensuje. Kad nije u klubu/teretani/salonu.

Ipak, izdvojila je trenutak za svoje novo *instant* dete, između iskrene preporuke uzbudljivog seruma i perfektnog intenzivnog tretmana za lice svojim pratiocima, koji treba da je lajkuju, zapra-te i osvoje vredne nagrade:

„Šta je Snežo, Deda Mraz ove godine otišao na Maldive, a?“

DOBRA PRILIKA

– Dobar dan gospođo! Ja sam Ilija Stanić. Znam da me ne poznajete, ali eto, ja poznajem vas. Malo sam se raspitao, znam čak i to da pečete odličnu gibanicu sa sirom. Nadam se kako će mi se ukazati prilika, kušati je.

– Moramo se malo bolje upoznati, pozivam vas zato na jednu kavicu.

– Kako nemate vremena, kuda žurite?

– Sami ste i usamljeni kao i ja.

– Kako niste, što to znači samoća i usamljenost nije isto. Meni jeste, isto s...., drugo pakovanje. Oprostite na rječniku, ja sam vam narodni čovjek.

– Puno toga mi nedostaje. Miris kave da me budi, topla soba dok se vratim sa prijepodnevnog kartanja iz kafića, primamljivi kuhinjski mirisi. Najviše volim zelje s paradajzom. To je moja pokojna odlično kuhala, nažalost, nema je više.

– Dvorište je veliko, treba ga kositi, vrt sam zapustio, a i cvjetne gredice su propale, fali im ženska ruka.

– A vinograd tek! Nitko ne zna koliko je posla da bi se došlo do dobre kapljice.

– Računi za grijanje su također sada preko zime visoki, lakše bi bilo da su dvije penzije.

– Auto je još dobar, ali su i tu troškovi održavanja veliki... i tako dalje... i tako dalje...

* * *

– Stanite malo! Koga vi zapravo tražite i koliko ste dugo sami?

– Koliko sam sam? Pa skoro 7 mjeseci!

Brzo je ustala, spustila na stol sedam kuna za neispijenu kavu i požurila van. Ipak je čula mrmljanje

– Što joj je, pa svi kažu da sam dobra prilika!

ĆUTI I PLATI

Na dan 31. decembra 2023. godine kineska HBIS Železara Smederevo dugovala je za struju 4,7 milijardi dinara, a kineski rudnik ZIJIN Bor imao dug za struju 871 milion dinara.

Na isti dan Leposava Katić iz Krnjače, samohrana majka dvoje maloletne dece, dugovala je 21.120,00 dinara, da bi 9.1.2024. dobila opomenu EPS-a da dug izmiri u roku od 10 dana, ili će joj biti ukinuta struja.

Sa opomenom se, već narednog dana, obrela na šalteru EPS-a u Krnjači i od šalteruše zahtevala da poprīča sa „šefom“.

Posle 45 minuta pojavio se lik, kome su dugmići bili pootpadali sa sumljivo čiste košulje... Tako razdrljen, sa navučenim izgužvanim sakoom, podrignuvši upitao je bahato:

– Šta 'oćeš?

– Gospodine...

– Nisam ti ja ovdje nikaki gospodin, ja sam službeno lice! Jel', jasno!

– Da, da... – potvrđivala je zbunjena Leposava, u komšiluku od milja zvana Lepa...Znate, ovaj, gospodine Službeno lice, došla sam da vas zamolim da mi odložite plaćanje računa, dok ne dobijem zaostale plate koje mi firma duguje već tri meseca... Samohrana sam majka dva maloletna deteta!

– Čuješ li ti ovo, Snježana! – obraća se „službeno lice“ šalteruši, koja se za svaki slučaj uvukla pod šalter. – Vidiš bona, žena umije da se jebe, a muža ne umije da zadrži, umije i da rađa, al' ne umije da plaća račune na vreme!... Njoj nije jasno da neplaćanjem ruši elektro-energetski sistem i bezbednost Srbije, koji je i 'vako na staklenijem nogama... I?

– Ja bih samo malo da odložim plaćanje duga na mesec, dva..., da mi deca budu u toplom dok uče. A dobri su učenici, gospodine Službeno lice! Platiću sve, dug i kamatu za šta smo potrošili i potrošimo, samo nemojte da mi sečete struju!

– Čuješ li ti ovo, Vjera? – dreknu Službeno lice i snažno udara drugu šalterušu po leđima, inače zabavljenu otvaranjem „Pasijansa“ na službenom računaru, koji je posle hakerskog upada u sistem EPS-a, od strane NHBS (Nezavisne hakerske barabe Srbije – op. aut.), mogao još samo da posluži za „pasijans“!

– Čujem! – odgovori Vera i dodade: „Jadna žena šefe! Do proleća i ako duplira račun, dobiće plate i sve isplatiti sa kamatom. Znam je odavde, svakog meseca je dolazila na vreme da izmiruje obaveze, imala je uvek i 5% popusta za uredno plaćanje računa. Loša sreća je poterala, pa mislim, da bi i mi mogli da imamo dušu!

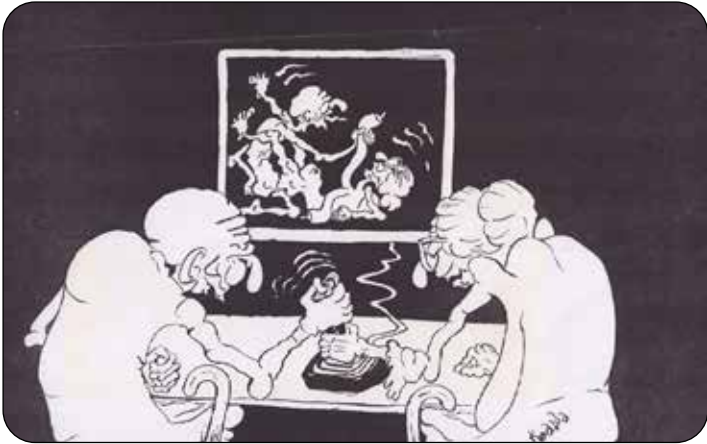
– Dušu da imamo? Pa mi imamo dušu, duša je naš precednik, koji nas čuva od ovakvih nasilnih ženetina, koje sve znaju, sem račun za struju da plaćaju! Svesno je ona radala djecu, da bi djeca išla u školu, učila... da bi trošila struju... Ej, kad sam se ja rodio šeset sedme, moje selo nije imalo struju, nije imalo ni školu, ali bila je tu, u Doboju, škola kojoj u septembru uplatiš školarinu, pa ti to uđe i dermek za jun naredne godine, kada dobiješ i diplomu. Pa kako bi ja bona, bio školovan? Da! Nego, Lepasava, jesi li ti član partije?

– Nemam ja vremena za to, gospodine Službeno lice...

– Moraš da imaš vremena Lepasava, moraš! Vidiš, bona, ja sam ti meke duše... pa, 'ajde do kancelarije partije, ona ti je blizu „Metro“-a, jedna stanica autobusom odavle... Učlani se u partiju i sa knjižicom idi u Centar za socijalni rad, da ti daju potvrdu da si to što si rekla... majka dva djeteta bez oca... Dobićeš i zadatke za partiju. Izvršavaj ih, a potvrdu donesi meni, tu sam ti ja, onaj lepi motel na Dunavu ispod mosta je moj, pa ćemo ja i ti da se dogovorimo o odlaganju, a ako budeš dobra ...i o oslobađanju duga za struju... Pa, ljudi smo, majku mu!

– Joooj, gospodine Službeno lice, nemam ja vremena da sve to ispunim... – zakuka Lepa.

– Nemaš vremena, kažeš! Nemaš vremena? Onda ćuti i plati, jer ti već sutra šaljem montera da ti isključi struju!

АФОРИЗМИ

- * Одувек имамо четири годишња доба, али раније се нису дешавала истовремено.
- * Стајао сам данас у једном повећем реду и слушао разговоре. Одговорно тврдим да је сваки даљи рад на заглупљивању маса непотребан.
- * Имајмо стрпљења! Чим се запосли и последњи човек који је неспособан за ма какав посао – почеће запошљавање људи који нешто умеју.
- * Кад има неки протест ја увек одем тамо дан раније да бих избегао гужву.
- * Наравно да је људски и грешити и праштати, али зашто увек исти да греше и исти да им праштају?
- * Страх од непостојања после смрти је бесмислен. Ни пре рођења никог од нас веома дуго није било, и шта нам је фалило?
- * Историјски гледано, ова планета је само једно огромно место злочина.
- * Стекао сам утисак и сада не знам шта да радим с њим.
- * Замало да ми падне саксија, али сам у последњем тренутку успео да је придржим. Ја сам фактор стабилности на балкону!
- * Једно београдско дрво ми је дозволило да га фотографишем, под условом да никоме не кажем где је.
- * Не вреди да се враћамо на дрвеће. Мајмуни нас неће прихватити.
- * Све је више малобројних!
- * Има програма које повремено треба прекидати натписом **ИЗВИЊАВАМО СЕ ШТО НЕМА ПРЕКИДА ПРОГРАМА.**

- * Општи пад интелигенције довео је до напретка. Писац данас не мора да буде геније да би био несхваћен.
- * Мој унутрашњи глас је ућутао. Изгледа да је открио да га прислушкујем.
- * Ма да нисмо ми неком продали и оно светло на крају тунела?
- * Човек кога гађају циглом на којој пише: „Пази, цигла!“ је упозорен и нема на шта да се жали.
- * Ако је ћутање злато, зашто је то ико рекао?
- * Образовање је штетно за психу зато што само образован човек може да примети да прича будалаштине, и после га то ждере.
- * Активисти Покрета незаинтересованих позивају све грађане да сутра у 16:20 слегну раменима.
- * Да амбис може да падне у провалију – нама би се и то десило.
- * У касапници, ако се обраћате особи која држи сатару, добро је за нијансу другачије формулисати питање: „Имате ли ви мозга?“
- * Тачно, све бетонирамо, али ми то само да би нам природа испод остала нетакнута.
- * Он је човек каквих мало има, и то је једино што нас може спасти.
- * Увек сам веровао да напредујемо, али никад нисам успео да схватим куда смо ког ђавола кренули.
- * Захваљујући купљеним докторатима, код нас већ постоји вештачка интелигенција.
- * Пријатељи су толико спремни да ми притекну у помоћ да је два чекају да ми се нешто догоди.
- * Данашњи дан је до јуче био незабележен у нашој новијој историји!
- * Има људи у којима не би пристао да се затекне ни хемороид који држи до себе.

АФОРИЗМИ

- * Афоризам је дриблинг духа на малом простору.
- * Опкољени смо! Свуда око нас је иностранство.
- * – Зашто не градимо мостове?
– Зато што друга обала није на нашој страни!
- * Ми Срби смо успешно помирили две крајности. Свуда нас има и нигде нас нема.
- * Наш владар је безосећајан, али је зато његова болест душевна!
- * Владару се многи увлаче под кожу, а они одважнији и мање гадљиви исказују му и дубље поштовање.
- * Јуче није имао ко да га тужи, данас нема ко да му суди, а сутра неће имати ко да га брани.
- * Мост је готов кад га изграде, а диктатор кад га сруше.
- * Диктатура је облик владавине у којој је народ у мањини.
- * Демонстранти су леђима брутално насртали на пендреке изненађених полицајаца.
- * Главе просто лете колико је мисао слободна.
- * Толико страшила, а приноси мали.
- * Џелат је био уз жртву кад јој је било најтеже.
- * Спремни смо да умремо за оно у шта верујемо. Срећом, ми ни у шта више не верујемо.
- * На земљи влада апатија, а само два метра испод атмосфера је знатно опуштенија.
- * Богати су све богатији, сиромашни све сиромашнији. Свако тера своје.

- * Ако му поклонимо кућу, нови газда ће нам изнајмити собу уз врло повољну кирију.
- * Немају ни срама ни блама, ни знања ни звања, ни духа ни слуха, ни вере ни мере. И шта им фали?
- * На бирачким местима нису уочене никакве неправилности. Крађа гласова је протекла у фер и демократској атмосфери.
- * Тотално сам се изопачио. Сваки пут кад деци читам причу о три прасета, пође ми вода на уста.
- * Да ли је све релативно? И јесте и није.
- * Тачно је да сам на венчању рекао „да“, али је та моја изјава истргнута из контекста, па је испало да пристајем на брак.
- * Откако је она жена мог живота, ја немам свој живот.
- * Иако је свака жена могла боље да се уда, ниједна то није урадила.
- * Секс је могућ и у стотој, али ко би се тога сетио?
- * Књига је сумњиво окупљање речи.
- * Да књига није спаљена, цео тираж би плануо.
- * – Може ли се живети од писања?
– Може, али не сваки дан!
- * Писао бих и краће, али ми недостају речи.
- * Целог живота ходамо на прстима и шапућемо, све у страху да се не пробудимо.
- * Добио сам трку с временом. Остарио сам пре времена.
- * Како је било, видећемо; како ће бити, видели смо.

AFORIZMI

- * Bog sve vidi. Zato je pop kupio džip sa zatamnjanim staklima.
- * Uvedite me u čitanke tek nakon smrti. Živ se u školu ne vraćam.
- * Političarima samo treba postavljati biste. Golubovi će odraditi ostalo.
- * Obećali su da neće biti praznih novčanika. I oni su svoje ispunili.
- * Aforizmi su mi prevedeni na više svetskih jezika. I još uvek se traga na kom jeziku je to duhovito.
- * Kladionica po zakonu ne bi smela da se nalazi na manje od pedeset metara od škole, tako da će morati da se zatvore neke škole.
- * Šezdeset odsto tinejdžera tvrdi da bi radije bili bogati nego pametni. Dakle, već su pametni.
- * Predsednik kaže da se samo oslonimo na njega. I na konju smo.
- * Istoriju pišu pobednici. Srbi neguju usmena predanja.
- * Lepo su mu rekli da ne igra ruski rulet ali je njemu na jedno uvo ušlo a na drugo izašlo.
- * Ne volim narcisoidne ljude. Te budale misle da su lepši i pametniji od mene.
- * Golman je imao problema da zadrži loptu. Ali sada je to iza njega.
- * Proroci u Srbiji nemaju osnovne uslove za rad. Ovde nema budućnosti.
- * Naši fudbaleri problem sa kondicijom rešavaju u hodu.

- * Koliko košta diploma vašeg fakulteta? E, da imam te pare ja bih i srednju školu završio...
- * Većina nas je na ivici propasti. Ali guramo...
- * Poprilično sam blizak sa ženom. Soba do sobe.
- * Predsednik je nadahnuto pričao o slobodi a ljudi su ga pažljivo slušali sve dok im nije dozvoljeno da odu kućama.
- * Život u provinciji ima nekih prednosti u odnosu na život u Beogradu. Za početak, ima manje provincijalaca.
- * Kako koje dete završi školu zađe na zapad. Sunce naše!
- * Škola je kao televizija. Dnevnik je pun loših vesti.
- * Naš sin je dobio grupnu fotografiju iz vrtića pa nam je objasnio: „Znate, ja sam ovaj u plavom“. I sad je samo bitno da ga ne presvlačimo kako bismo uvek znali koji je.
- * Kaže mi radnik u prodavnici tehnike: „Ovaj model usisivača je odličan, mada nije preporučljivo da radi duže od petnaest minuta u cugu.“

Što je odlična ponuda ako ste se nedavno uselili u kavez za papagaja.

- * Režimski tabloid je proslavio deset godina postojanja. U početku niko nije verovao u njih ali su se izborili da niko ne veruje njima.
- * Ovo nije država, ovo je TikTok izazov.
- * Ako je tačno istraživanje da svaki sedmi srednjoškolac diluje, tu ima materijala za poseban smer neke srednje ugostiteljske škole.
- * – Da obrišem cenu?
– Ne morate, nije poklon, diploma je za mene.
- * Ako vas nervira kad dete stavlja prste u nos, kupite mu petarde i rešite taj problem.
- * Staklar ubica je pokušao da prikrije tragove, ali je bilo providno.

FILIPIKE

- Srbija – najveći muzej voštanih figura pod otvorenim nebom: uvoštili smo se od besparice, nezaposlenosti i dugova!
- Dedinjski klan – tata mata zemunskog, surčinskog, belivukovog i svih ostalih klanova!
- Atmosfera je sve naelektrisanija. Eto zašto struja toliko ne poskupljuje kao benzin.
- Koje voće konzumirati pred svake izbore?
Šljivovica, kruškovača i kajsijevača!
- Šta povezuje Srbe i Kineze?
Kinezi su žuti, dok su Srbi požuteli od muke!
- Zašto nas je sve preplavila bezvoljnost?
Narod je spao na prosjački štap, a vlast na prosjačke poštapalice!
- TAJKUN, kako to gordo zvuči, a grdno odzvanja!
- Ko će pobediti na izborima u Srbiji: oni koji uteruju dugove ili oni koji isteruju pravdu!?
- Zašto je tako mali natalitet?
Zato što se većina drži za mobilni i za daljinski!
- Srpska posla: jedni poslanici operisani od srca, drugi od mozga!
- Ptičji grip u Aziji, kravlje ludilo u Americi, a pileće pamćenje u Srbiji!
Pa ko onda može da kaže da nismo u svetskom trendu!?
- Što je narod šupljiji, urlik vođe ima veći eho!
- Ovde je demokratija rascvetana kao pogrebni venac: grobari osvajaju najviše glasova!

- Šta je na kraju ostalo od obećanog švedskog standarda?
Zatvorska kantina u Ševeningenu!
- U čemu je najveća tajna tranzicije?
Jednima štapovi za golf, a drugima – prosjački štapovi!
- Vodja nacije – šaka blata natopljena krvlju!
- Peć je ognjište srpske duhovnosti.
Dedinje je krematorijum!
- Hrvatima je bilo lakše!
Njihov Ćosić se bavio košarkom!
- Gvožđe se kuje dok je vruće, a vođe dok je usijanih glava!
- U tunelu, usred mraka, sija – kutija biračka!
- Vlast je na staklenim nogama.
Staklo je od TV ekrana!
- Zašto smo toliko potonuli?
Režim nam je stao na muku.
- Sve je veći jaz između bogatih i siromašnih: pre je bio do Kipra,
a sada je čak do Kajmanskih ostrva!
- Zrno po zrno – pogača, metak po metak – imetak, granata po
granata – palata!
- Zašto nam kroz istoriju sve ide Ćosićevski ćosavo, Crnčevićev-
ski crno, Krestićevski kreštavo i Bečkovićevski blebečavo?!
- Dva najveća domaća brenda: čekanje i sačekuše.
- Zašto stalno dobijamo keca iz istorije?
Zbog kruga dvojke!

AFORIZMI

- Budite oprezni s poverenjem. Čak je i Sotona nekada bio anđeo.
- Imperija nastaje kada Romul ubije Rema.
- Mene su oduvek volele samo kučke. Fine žene su od mene bežale kao đavo od krsta.
- Ja stvarno želim da budem fina osoba, ali moja usta neće da sarađuju.
- Hrišćanstvo je seksualna fantazija u kojoj bradati matorac brine o tebi.
- Feng Šui je mentalni poremećaj zbog koga veruješ da raspored nameštaja usrećuje.
- Ratovi dođu i prođu. Ono što ubija je mržnja koju gajimo u pauzama između njih.
- Ako vegani nastave da trebe sve zelenilo, na ovoj planeti života će uskoro nestati!
- Vređam i klevećem, dakle postojim.
- Bile jednom dve cure. Jedna je bila prelepa, a drugu sam kre-snuo.
- Imate problema sa komšijom? Imamo rešenje za vas: AK-47! Cijena sitnica!
- Legenda kaže da je postojalo doba stratokastera i levisa 501. Vreme slobode.
- Zapravo, istina ne postoji. Laži su vazduh koji udišemo.
- Zasad se dobro držimo. Još uvek nema bombardera nad nama.
- Ne plaši prošlost, ona se ne vraća. Budućnost užasava.

- Nemaš misiju, nema Boga i nema reinkarnacije. Sve što si dobio je par godina života.
- Kad mi ubijamo njih, to je herojska borba za otadžbinu, slobodu i demokratiju, ali kad oni ubijaju nas, to je zločin, terorizam i zverstvo. Jasno da jasnije ne može biti.
- Najveća dilema: Kupiti jeftinu salamu ili još jeftiniju salamu?
- Bila je jebana strana, ali nikad nije prigovarala zbog toga.

АФОРИЗМИ

- * Говорио бих о њима све најлепше, али могу да умрем од лепоте.
- * Одузели су му живот, јер су сумњали да је његов.
- * Телевизија је измишљена ствар. По вестима се то најбоље види.
- * Једном се живи! У Србији и не би ваљало више.
- * Уочене су грешке. Пратимо их у стопу.
- * Дилеме више нема. Умрла је заједно са последњом надом.
- * Кораком уназад направили смо простор за напредак.
- * Чује се крчање црева. Талас демократије има слаб пријем.
- * Одбранили смо наше мишљење. Нисмо дозволили да други исто мисле.
- * Напокон нас је огрејало сунце. Остали смо без крова над главом.
- * Замислите да смо нормална држава. И останите тако замишљени.
- * Бог нас још није погледао. Ми смо невиђени верници.
- * Нашао сам пословног партнера. Радим за двојицу.
- * Памет нам је преко потребна. Овде није.
- * Са пролећем живот ће нам се променити из корена. Имаћемо шта да пасемо.
- * Посао ми је такав да не могу мирно да спавам – на радном месту.
- * За отаџбину срце бије изнутра, а полиција споља.
- * Вртећи се укруг наишли смо на трагове нашег највећег непријатеља.

- * Живимо, а не живимо. И ту нема много филозофије.
- * Само луд човек може да влада овим народом. Што и чини.
- * Најдаље су стигли они који су се оградиле од свега.
- * Рекао бих вам нешто у поверењу, али плашим се да ме не изда глас.

AFORIZMI

- Nismo se opasuljili. Zato nas ne šljive.
- Kad se rodi nova vlada, red je da se ljulja.
- Tapšanje po ramenu je aplauz u četiri oka.
- Ne aplaudirajte vođi, on se sam vraća na bis.
- Kako da nas ne bije maler kad nas vode baksuzi?!
- Vođa je uvek gladan pažnje, zato nikad nije sav svoj.
- Ko dva puta plati istu grešku, treći put zaslužuje gratis.
- Toliko su nas opili obećanjima da i platu vidimo duplo.
- Žene vole pametne muškarce. Pametnom je jedna dosta.
- Ako je normalno lagati i krasti, nama fale nenormalni ljudi.
- Brzom akcijom nadležnih organa sve je zataškano na vreme.
- Rešićemo se genetski modifikovane hrane kad na vrbi rodi grožđe.
- Da bi jutro promenilo sve, moraćemo da se opametimo preko noći.
- Državnom aparatu hitno potreban slušni aparat da čuje glas naroda.
- Kontrolisan bes je kada odabereš najgori tanjir, pa ga onda razbiješ.
- Država nije stavila tačku na kriminal, stavila je tri... za svaki slučaj.
- Život bi nam bio TORTA da nas REFORMa nije dovela do DOBOŠa.
- Aktivno slušanje je vrebavanje trenutka da se sagovorniku upadne u reč.

- Politička partija je preduzeće u kome se zgrće timski, a krade individualno.
- Zakoni se dele na one zakopane već u startu i na one koji će nas tek zakopati.
- Ni pred zakonom fizike nismo svi jednaki – nekom čekić pliva, nekom slamka tone.

АФОРИЗМИ

- Кад дирнеш врх, дотакнеш дно.
- Народ који пристаје на све, остаће без свега.
- Тамо где се магла продаје, тешко да ће сунце огрејати.
- Срби су свету дали доста умних глава. Будале су задржали за себе.
- Узалуд му испирате мозак. Он је кваран у души.
- Видим добро. Није добро.
- Стање у држави је безбедно. Све је блокирано.
- Памет највише просипају они који не знају где су шупљи.
- Најтежи су они који су народ – олакшали.
- Нису баш све покрали. Школске дипломе су купили.
- Тешко је први пут променити мишљење. После пређе у навику.
- Наши идиоти су комплетни. Имају све што им треба.
- Онима који не виде даље од носа не вреди мењати дуоптрију.
- Да би све дошло на своје место, треба уклонити неке сместа.
- Посланик је злоупотребио скупштинску говорницу. Говорио је истину.
- Народ је усрећио несрећу. Гласао је за њу.
- Њему ништа не пада на памет. Све што ради је ван памети.
- Није овде свима лоше. Добро је онима због којих је већини лоше.
- Ко тврди да је овде све у реду с њим нешто није у реду.
- Ко редовно пије лекове дуже болује.
- Направили смо озбиљан заокрет. Окренули смо се сами против себе.
- Нисам могао више да ћутим. Накашљао сам се.

- Решили смо све старе проблеме. Сад правимо нове.
- Власт је свуда оставила видљив траг. Нема где није засрала.
- Све је више оних којима никад није доста.
- Ђоравом није битно какав га слепац води.
- Власт му је ушла у крв. Неће је дати без крви.
- Код нас је ваздух толико чист да може да се види и голим оком.
- Направили смо озбиљан заокрет. Окренули смо се сами против себе.
- Да није гована можда би нам и дошло из дупета у главу.
- Народ је сит оних због којих гладује.
- Потребу да народ прислушкују имају они који народ не слушају.
- Није лако државу довести у тешку ситуацију. Треба савладати много правних препрека.
- Не читам свакакве глупости. Само оне које ме интересују.
- Обдукција је утврдила од чега је покојник умро. Од чега је живео не зна се.
- Истина је у сигурним рукама. Чувају је врхунски лопови.
- Тамо где се људи међусобно не цене човек мало вреди.
- Поремећене је тешко померити.
- Потковани знањем мање лупају.
- Раде нам о глави. Знају где смо најтањи.
- Кад вам исперу желудац осећате глад. Кад вам исперу мозак не осећате ништа.
- Надмашили смо сопствена очекивања. Горе нам је него што смо се надали.
- Некад је било срамота лагати. Данас је храброст рећи истину.
- Неспособан сам за рад. Не умем себи да нађем посао.
- После избора не мења се само власт. Долазе и нови лопови.
- Они који попуштају чешће мењају гаће.

АФОРИЗМИ

- * Слобода медија је почела да се осећа. Затворите ковчег.
- * Попио је сву памет света, али га није ухватило.
- * Нисмо више у свађи са свима. Помирили смо се са судбином.
- * Кад су цветале тикве, цветале су. Сада владају.
- * У Србији су политичари и реке исто. Нема чистих.
- * Да Центар за социјални рад ради свој посао мајци Србији би одавно одузео децу.
- * Код нас горима од себе скидају капу. А бољима – главу.
- * Ви се налазите у Србији и имате право на један позив...
- * Срби неће осетити кризу на својој кожи јер су на време одрани.
- * Нико неће моћи да узме слободу нашој деци. Нисмо им је оставили.
- * У Србији је све под конач. Такорећи, позориште лутака.
- * Он је од ове земље и народа узео све осим трајних последица. То им је оставио.
- * У школи постоји велики и мали одмор, а у приватној фирми мали и неплаћени.
- * Велике силе говоре да је Србија прелепа земља. Сваки газда хвали свога коња.
- * Наш народ има паре за црне дане. То му је за сваки дан.
- * Боље да запалите цигарету него да кажете истину. Мање шкоди.
- * Многи наши грађани ће вечерас заспати срећни. А оним другим је нестало таблета.

AFORIZMI

- * Lakše je podviti rep nego ispraviti kičmu.
- * Dok nam cepaju državu mi se kidamo.
- * Neke priče ne piju vodu, ali zato udaviše.
- * Ne prekidaj ženu dok govori. Neće znati gde je stala, pa će sve ispočetka.
- * Kad vam trutovi obećaju med i mleko. Još malo i saće.
- * Izbori su u toku. Mole se mrtvi da ne sahranjuju žive.
- * Dogovor je pao. U vodu.
- * Ne mirišem neukus.
- * Kako se zove Nemač kojem se crno piše? Švarc. A Srbin? Švorc.
- * Našao je ženu, koja mu odgovara. Čuti.
- * Kad muškarcu umre žena on hoće da crkne. Dok ne pronade drugu.
- * Prvo smo se umrežili, a onda upecali.
- * Bolje je biti zlatna sredina nego izvući deblji kraj
- * Ne vredi plakati nad prosutim mlekom. Neko je već pokupio kajmak.
- * Naše vreme potrošio je novac.
- * Sa smradovima se ne mirišem.
- * Ne kritikujte vlast! Ona ništa ne radi.
- * Ako vlast padne ko će da sanko narod.
- * Ako nema para u igri, niko neće da se hvata u kolo.
- * Pronašao je ženu svog života. Od sreće je umro
- * Ja nemam problem da kažem ne. Jednom sam rekla da i nikada više.
- * Oprala bih i ja novac, ali nisam u mašini.

АФОРИЗМИ

- Трошкови живота су велики, па нам за живот остаје мало.
- Дошло је потрошачко друштво. Ми смо све продали.
- Стисли смо зубе. Одвајамо од уста.
- Одакле вучемо корене, ми смо једва извукли живу главу.
- Кад би људи владали собом, друга им власт не би требала.
- Демократија се запатила. Народ зато ужива.
- Све радимо за проценат. У кризи смо сто посто.
- Сва средства су у игри. Паре нам највише леже.
- Ако је човек на линији, подобан је да се свуда петља.
- Свуда шкрипи, али нема одјека.
- Живот тече даље, док човек може да плива.
- Сви уносни послови у себи крију сумњиве радње.
- Богатство стечено преко ноћи залаже се да мрак вечно траје.
- Ухваћен је на делу. Присвајао је од државе један део.
- Предлоге који нам наносе озбиљне последице, прихватамо као од шале.
- Власт увек рачуна на народ, а народ од тог рачуна нема ништа.
- Превели су нас жедне преко воде, а ми ћутимо као заливени.
- Много је скупова на политичкој сцени, али сви су празни.
- Ту негде, око полуга власти, налазе се и златне полуге.

АФОРИЗМИ

- Они који су отишли вани, нашли су нову отаџбину, а ми који смо остали у отаџбини, отишли смо у мајчину.
- Балканац је човјек кога и кад осуде на електричну столицу, мирно сједи и нада се да би можда ипак могло нестати струје.
- Буди сиромах и упознаћеш људе, а буди господар и упознаћеш самог себе.
- Друга Југославија је створена у Јајцу, али тек деведесетих смо стигли у к*рац.
- Послије бравара, завладили су ноћни.
- Кажу да су сви у власти увезани као цријева. Зна се ипак ко је на почетку приче.
- Одиграо је утакмицу живота. Сутра му је сахрана.
- Кад му се прелила чаша жучи, стрефила га је кап.
- Погледајте дневник у пола осам и биће вам јасно да је пет до дванаест.
- Још увијек завијају вуци, а ми се узалудно надамо полицијским сиренама.
- PER ASPERA AD ASTRA! А ми боси по трњу.
- Посегао сам за забрањеним воћем. Добих шљиву!
- Просио сам њену руку. Добих песницу!
- Од страног плаћеника, много уносије је бити домаћи патриота.
- Живот нам јесте тежак, али нам се зато смијеши лака земља.
- Да живи код нас и Новак Ђоковић би плаћао рекет.

- * Отказали смо ватерполо утакмицу јер су нас политичари оставили без гаћа.
- * (Љ)уби' ближњег свог, вичу нам вође.
- * Политичари стално прде, али напетост не попушта.

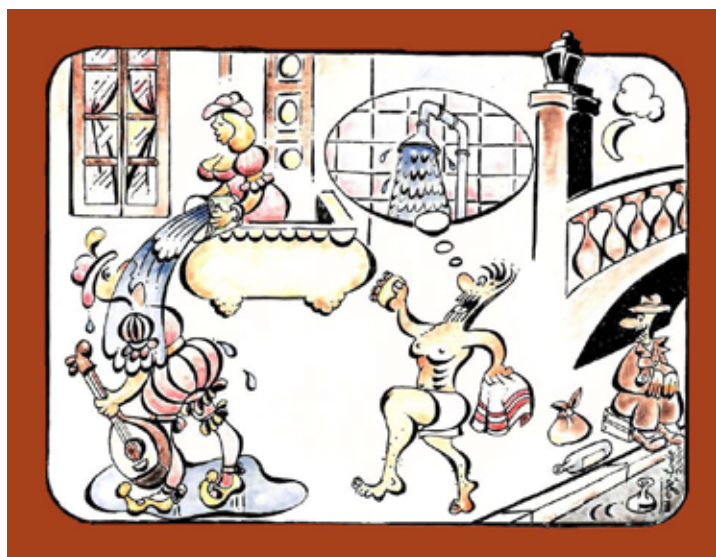
АФОРИЗМИ

- * Држати све конце у својим рукама на концу је замршен случај.
- * Гуљење коже почело је од образа. Њега смо прво изгубили.
- * Многе величине нису довољно надуване. Треба их надувати да пукну.
- * Он се одавно хрве са опаком болешћу. Од своје осамнаесте је заражен политиком.
- * Подбачај боде очи. Прст који је требало ставити на чело, завршио је у оку.
- * Ви тврдите да је он цијела будала, а ја да није сасвим читав.
- * Добра је ова јакна са два лица. Може да се упари са карактером.
- * Тек кад сам постао сам свој газда, лично сам се увјерио колико су послодавци безобразни.
- * Кад брат брату окрене леђа, прса у прсе се спонтано намјесте.
- * Олош добија глас олоша. Тако побјеђују обојица.
- * Савремени пљачкаши не вичу: „руке увис“ него: „ово је приватизација“.
- * Не прави се луд! Дуплираш капацитете.
- * Срби имају свеће на које не раде ништа и ђаволе на које раде свашта.
- * Ако се једном живи, почнимо већ једном.
- * И велиш, сестро, да ти се коса много масти. Да немаш путера на глави?
- * Толико ме нервира чишћење роштиља, дође ми да га распалим.
- * Кад два срца почну да куцају као једно, једно од њих је откуцало своје.

- * О покојницима све најбоље, о живима – ћути не причај.
- * Диплома се стиче знањем. Мораш да знаш колико да даш.
- * Пишу ми неки читаоци да не разумију моје поједине афоризме. Шта ћу, не разумијем ни ја њих па морам да их трпим.
- * Таман посла да причам како сам стекао приви милион, имам милион других проблема.
- * Превише улажете у себе. Скините који килограм.
- * Нормално је ако вам живчани људи иду на нервни систем. И они би да буду своји на свом.
- * Можда нам срце повремено и прескаче, али мозак константно прави глупости.
- * Немој ништа да ти пада на памет! Мисао мора да буде слободна!
- * И животу је тешко да се врати на те просторе кад нема никог свог.
- * Врtimo се док тапкамо у мјесту. Трчимо почасни круг.
- * Кад повуку црту испод свог живота, многима је с обје стране празан простор.
- * Док се грлимо смијемо се једни другима иза леђа.
- * Нас два брата оба ратујемо, остали укућани су у добрим односима.
- * Престали смо да тражимо ђавола. Нашао је он нас.
- * Опијени побједама праве осмице све у шеснаест.
- * Електричар на бироу рада не припада ниједној струји.
- * Годинама тапкамо у мјесту јер немамо куда да одемо.
- * Колико се волимо, о томе не волимо?!
- * Књишки мољац је ушао у све уџбенике.
- * Данас ми се не пјевају патриотске пјесме – није ми до зајбанције као јуче.
- * Лако је препознати тикве; имају увријежено мишљење.
- * Највеће злочинце држе на слободи. Чувају их за не дај боже.
- * Да би се сачувала невиност, потребно је богато искуство.
- * Обожава пуније жене. Не воли кад су празне као новчаник.

KOFER BEZ RUČKE

- Sve što uzimaš i od tebe će uzeti
Sve što daješ ostaje tebi
- Vlast jedino interesuju, ovi što izlaze
- Dobar glas daleko se čuje, a još bolje bira
- Rđavom danu i noć smeta
Samo ako je kratak
- Za bolje sutra, duže ćemo spavati
- Svi misle da su u pravu
Samo političar misli na sebe
- Ko pjeva ne puca
Ko puca pogodila ga pjesma

AFORIZMI

- * Srbija je nekome majka nekome maćeha. Zависи kako se ko povio.
- * Vlast se ugradila u svaki temelj.
- * Svet je krenuo unazad. Samo napred!
- * U borbi za život izgubili smo volju za životom.
- * Život je u tranziciji. Prolazi pored nas.
- * Oni koji ne misle, a postoje učinili su da oni koji misle ne postoje.
- * Veštačka inteligencija mnogo pametuje.
- * Ljudi na ceni nisu na prodaju.
- * Oni koji slobodno govore su na posmatranju.
- * Istorija je majka mudrosti, a politika maćeha zdravom razumu.
- * Televizor je prozor u svet koji ne postoji.
- * Gladni nisu problem, problem su nezasiti.
- * U zakonu je toliko rupa da nije čudo što se pravda zaobilazi.
- * Narod zateže kaiš kada je na vlasti raspojasana banda.
- * U medijskom mraku svetle usijane glave.
- * Prijatelj do groba te najbrže sahrani.
- * Rani ćerku pa šalji u vojsku. Sinovi su na depilaciji.
- * Darvine, krenuli smo u rikverc.
- * Kum nije dugme, ali ume da se otkine.
- * Biti veran je stvar intelekta – što si pametniji manje su šanse da te uhvate.
- * Koja je sličnost između žene i države? I jedna i druga imaju prljave sudove.

- * Nemam šta da izgubim osim glave, a to danas i nije neka imovina.
- * Nikada nisam bila kockar ali sam se uvek kladila na nas.
- * Imunitet krda stiće poslušno stado.
- * Kad udarim glavom o zid jedino što slomim je srce.
- * Promena vremena utiče na psihičke bolesnike. Tačno, evo svi bivši su mi se javili.
- * Nekad je statusni simbol bio zlatan zub. Danas keramički.
- * Kod nekih ljudi mozak je kritična masa.
- * U našoj zemlji mito je postao obavezno životno osiguranje.
- * Osiromaši, pa vladaj.
- * Živimo život nedostojan čoveka.
- * Kukolj sve radi ispod žita.
- * Naš narod se uvek borio za tuđu slobodu.
- * Prirodu uništava društvo.
- * U večernjoj školi maturiraju starlete.
- * Dokle god gajimo kult ličnosti davićemo se gorkim plodovima.
- * Godine jauka prekinuli smo minutom ćutanja.
- * Volovi nas jarme.
- * Mozak operacije ne drži sve konce u svojim rukama.
- * U makrosvetu ljudi su mikroorganizmi.
- * Zubi su ogledalo čoveka.
- * Zdravlje nema cenu. Zdravstveni radnici imaju.
- * „Poklonu se u zube ne gleda“ Zato su mnogi dali obraz za ragu.

AFORIZMI

- Po mucu se poznaju junaci, po krčanju creva gladni stomaci.
- Složne braće još samo u nazivima kafana ima.
- Po pravilu je uvek neko drugi kriv. Sutra ćemo i mi nekom biti drugi.
- Ne vidim izlaz. Tamne su mi naočare.
- Častan poraz vredniji je (u etičkom smislu) od nečasne pobeđe.
- Kubici smeća, a beda sve veća.
- Kolevku filozofskih misli svakodnevno ljuljam dok je ne prerastu.
- Država nema snage. Narod još manje.
- Kako god živeli, svi stignemo na isti cilj.
- Dugme spasa konfuzno pritiskamo.
- Što je nekom preporuka, drugom je prepreka.
- Pokisnete li, možete se osušiti, ukaljate li obraz, ne možete ga jednostavno umiti.
- Kad dara prevrši meru, knedla ostane u grlu.
- Od svih distanci, emotivna se najteže prelazi.
- Uvukli su se u vile, jahte, letelice, a mi od uvučenog imamo samo stomake.
- Samo seme dobra ko poseduje, može trajno da se smeje.
- Za gluposti za koje smo sposobni, malo je 24 sata.
- Skloni etiketiranju drugih, sebe isključivo brendiramo.
- Samo finansijske injekcije nisu bolne.
- Umne glave mudro zbore, one druge pare tvore.
- Ni muzikalnima nije lako da pronađu sluh za gluposti.
- Od svih ostrva odem tek na pešačko.

АФОРИЗМИ

- * Љубав није само слепа, откад волим Снежану ниједну другу и не чујем.
- * Носталгију сви воле, брише ружна сећања.
- * После ових градских челника, зелене боје неће бити ни на семафору.
- * Народу са много сеоба, мало је један Црњански.
- * Даме траже господина савршеног, жао ми је драге даме, заузет сам, срећно.
- * У браку увек говори у себи и имаћеш слободу говора.
- * Пише ли се „не знам“ или „незнам“? Најбоље је да увек напишете да знате.
- * Давно рођени, имамо 7 година мање. Нас нису учили да бројимо пре школе.
- * Не узимају полицајци мито... Мислим на лежеће полицајце.
- * Нису њима дуги прсти, већ им нису везане руке.
- * Жене нису змије, више се пресвлаче.
- * Чим се учланиш у владајућу партију добијеш посао, плату и мишљење.
- * Како ли лопови знају који им је број главе за чарapu?
- * Спонзоруше су верне, до последњег динара.
- * И без суда смо осуђени, јер жене су нам суђене.
- * Срећа ме прати у стопу, без жене не могу нигде.
- * Забранише организовани криминал, свако се сам сналази како зна и уме.
- * Не кандидују способне и паметне, народ не би знао зашто за такве да гласа.
- * Судију није лако да подмитиш, чак ни правду не узима у руке.
- * Фирма уплаћује паре у хуманитарне сврхе, дали смо предлог наших рачуна.
- * Немојте да једете шљиве, осим ракије убијате и кнедле.

- * Жена направила белоруску салату, ставила и бело месо у руску салату.
- * Решио сам да смршам и једем салату, али ми стално испада из плескавице.
- * Не излазите напоље, ледено је, јурио ме Снешко и отимао јакну.
- * Ко слави свој 99 рођендан, не пожелите му да живи 100 година.
- * Сви смо циције, ми код бакшиша, конобари код кусура.
- * Колегиница питала да ли сам слободан, рекох јој да сам Драган и гладан.
- * Позлатиле се руке преписивачима, продужавају живот мојим афоризмима.
- * Фризери ме не шишају како желим, увек им лепо и јасно кажем бесплатно.
- * Иста слова знам, исте речи знам, да их поређам као ти, једино то не знам.
- * Ништа нама не ваља, ни држава, ни власт, ни опозиција, ни фамилија, ни пријатељи, ни посао, ни колеге, ни храна, ни комшије, ни овај афоризам.
- * У мом стомаку увек има места за мамине и таштине ђаконије од теста.
- * Када видим шта поједини пишу, боље да су остали неписмени.
- * Када пронађете тражену љубав, не заборавите шта сте тражили.
- * Неки волимо жену а неки жену и по, ми мршаве а они жене и по.
- * Ми смо врло неуспешан народ, не да нам се ни да пропаднемо.
- * Срећа што је Балкан толико брдовит, трудимо се али га је тешко заравнити.
- * Децу никада нисам убеђивао да су постали од мајмуна.
- * Увек се гласало за црвене, партије, и сада за црвене, новчанице две, три.
- * Ако буде затребало за потернице, имам велику колекцију изборних плаката.
- * Гладан сам данас више него јуче, а мање од сутра, и све тако редом.
- * Купио сам јелку у ИКЕА, данас састављам иглице.
- * На пумпи сам видео ВЦ за неписмене, нигде није било папира.

АФОРИЗМИ

- Србија је успјешна земља. Тајну њеног успјеха многи су однијели у иностранство.
- Они што су некад знали најбоље да засучу рукаве, сад су остали и без кошуље.
- * Босна је као експрес лонац. Кува, ври и пишти.
- * Наша дјеца су као сунце. Изађу на истоку, оду на запад и онда је нама мрак.
- * Не треба нама уводити „вар технологију“. Народ и без тога види кад је го.
- * Свуда у свијету људи управљају сировинама, само је код нас обрнуто.
- * Не трчите пред руду. Чека вас јарам.
- * Изводите дјецу у природу. Боља су кад су на трави.
- * Старлете су српски бренд обновљиве енергије.
Колико год да их узмете оне се обнове и опет дају.
- Србија је богата земља. Има све од игле до локомотиве.
Само нам се дјеца чешће одлучују за иглу.
- * Дотакли смо дно. На врху је талог.
- * Ми смо и петокраку разапели на крст. Бојим се да не васкрсне.
- * Власт и народ су исти. Власт лаже и краде а народ лаже да не краде.
- * Чим престанеш бити миљеник власти смијеши ти се царство небеско.
- * Црнчим по цијели дан али чим се свучем по алату се види да сам бијелац.

- * Живот на сплавовима је доказ да је Београд утонуо у мрак.
- * Кога мафија овјери не треба му царинска декларација.
- * Површина брачног троугла не рачуна се формулом $a \times h$ него преко π (пи).

АФОРИЗМИ

- * Ако сте у алкохолу нашли смисао живота, смисао ће брзо испарити.
- * Брђани нас гледају с висине. Нису свесни да су сишли у равницу.
- * Када предуго гледаш у пустињу, оаза почне да гледа у тебе.
- * Нисте ви лажни мислилац. Ваше вијуге су праве.
- * Залепили су му етикету лудака. Одлепио је!
- * Политичари и тајкуни све више брину о сиромашнима. Зато их је све више.
- * Пензионери гласају за бољи живот. Доста им је овоземаљског живота.
- * После смрти праведници одлазе у рај. Будите стрпљиви и сачекајте да смрт прође.
- * Многи људи су умрли природном смрћу јер нису послушали савете својих лекара.
- * Идеалиста би пре умро од глади, али не би признао да се не живи од идеала.
- * Чувајте свој образ. Физичка лица за разлику од правних морају имати образ.
- * Проститутку живот није мазио. Прескочио је предигру!
- * А онда се Нарцис загледао у своје вољено лице и рекао: „Љубави моја, закуни се у мене да волиш само мене!“
- * Са њом сам изгубио појам о времену. Не сећам се када смо последњи пут водили љубав.
- * Слаби мушкарци савршено познају женску психологију. Сваки слабић размишља главом своје жене.

- * Ако се по јутру дан познаје, вијагра ми неће требати.
- * Сунце се поново рађа. Свиће још један међународни дан.
- * За разлику од тела, душа се најбоље продаје када је нечиста, ружна и болесна.
- * Без новца си нико – рече продана душа.
- * Због оних који имају новац за неколико живота, милиони сиромашних немају довољно новца за један живот.

АФОРИЗМИ

- * Србија је развила сасвим нову генерацију политичара. Отпорну и на полиграфе.
- * Већа је вероватноћа да вам промене назив улице у којој живите, него да је закрпе.
- * Био сам саставни део демократских промена. Добио сам отказ.
- * Гледам туђа посла. Остао сам без свог.
- * Блате бившу власт. Праве је од блата.
- * Познати су први резултати борбе власти са наркоманијом. Позитивни су.
- * Добро су ме ушушкали. Завили су ме у црно.
- * То није био грађански рат. Више је био дивљачки.
- * Од овако тешке ситуације, само је земља лакша.
- * Моја странка је обезбедила радни простор. Набавила је комби.
- * Ја сам истраживач. Тражим ђавола.
- * Широм су нам отворили врата, да би нас лакше избацили.
- * Међу најстаријим народима смо. Зато имамо старатеље.
- * Шлеповали су ме цео живот. Вукли су ме за нос.
- * Нашли смо војсци нову улогу. Глуми војску.
- * Ви нама цензус, ми вама цензуру.
- * Не гледам више људима у шољу. Не чистим више тоалете.
- * Власт не само да није успела да младе склони са улице, него је на улицу избацила и њихове родитеље.
- * Постоји корупција у здравству. Клинички је доказано.

- * Батина има два краја. Оба су за нас.
- * Ништа нас не може зауставити. На леду смо.
- * Слушамо страну музику. Отпевали смо своје.
- * Непријатељи су прешли на нашу страну. Окупирали су нас.
- * Убрзали смо процес европских интеграција. Кренула су кола низбрдо.
- * Припадам пробраном друштву. Остао сам на цедилу.
- * Могу да ми пљуну под прозор. Решетке су високо.
- * Постао сам члан мафије. Кумство се не одбија.
- * Немам резервни кључ. Калауз је био прва опција.
- * Нећемо да дигнемо главу док ови у Скупштини дижу руке.
- * У власти је непрекидно, као члан невладине организације.
- * Вратили смо грађанима све дугове. Пребијањем.
- * Црна ми је судбина. Одлучио сам да не одем у бели свет.
- * Чим сам остао без посла, сазнао сам са ким сам имао посла.
- * Подржала ме је група угледних јавних личности, која је желела да остане анонимна.
- * Престали смо да губимо код куће. Изгубили смо је.
- * Имам најгоре комшије у земљи. Станујем у Немањиној.
- * Нисам стао на луди камен. Саплео сам се.
- * Не раде нам више иза леђа. испред нас су.
- * Трговина белим, могућа је само на црно.
- * Прича да је ситуација у земљи црно-бела, шарена је лажа.

AFORIZMI

- Kako nam nikako ne ide obnova, molim Crkvu u Hrvata da se angažira i organizira duhovnu obnovu za političare.
- Tko je neradom išta uradio.
- Litra goriva skuplji od piva, pij pivo i ne vozi.
- Naša je planeta ćilim šareni, svašta se tu nakupilo, treba ga dobro isklepati.
- Bjesne bijesni automobili. Od toliko konja najgori je onaj jedan.
- Propao kao žeton u fliperu.
- U svašta je Bog utisnuo dušu.
- Konobarska iskustvena razmišljanja: Oko nekih gostiju se trći a za nekima se trči.
- LOTO je za sretne nije za pametne.
- Od nje je i smrt digla ruke.
- Sve što teče i isteče.
- Pokojnici su najvjerniji glasaći, uvijek su tu kad zatreba.

АФОРИЗМИ

- Народ жели промјене, зато посланици мијењају партије.
- Подмићивање је кажњиво, кажњени су сви они који то не чине.
- Кад нам се пуше фабрички димњаци, ми дишемо пуним плућима.
- Кад ћутим, или разговарам са шефом, или се свађам са женом.
- Дјеца су по цијели дан на мобилном, никако да се дозову.
- Доћи ће код нас и бољи људи, када ови лоши, нађу себи боље.
- Лопови су чудна сорта, украду новчаник, па га онда баце!
- Трчање је здраво, нарочито ако успијете да утекнете.
- Професорима који су продавали лажне дипломе ће судити њихови ђаци.
- Подигла се прашина, да се сачува радно мјесто чистачици.
- Гинули смо у ратовима. Да нам је било суђено, више би нас преживјело.
- Покварила ми се веш-машина, поправио је мајстор за шишање.
- Возач је у камиону превозио кокаин. Ко му даде дозволу?!
- Није чудо што је банка пропала, кад иза ње стоји дубока држава!
- Вођа је омогућио лијеп живот мањини и заслужио да мањина гласа за њега.
- Нема нам помоћи, ни просјаци нам не пружају руку!

- У нашој фирми се пита онај кога нико ништа не смије да пита.
- Кад нам оду дјеца, отићи ћемо и ми, да чувамо њихову дјецу.
- Цијене некретнина иду на квадрат!
- Кад год сам професору рекао да не знам, одговор је био тачан.
- Добри су ми кућански апарати, кваре се у гарантном року.

AFORIZMI

- Postali smo svi studenti – živimo od kredita.
- Tečeš mi u venama – kvariš mi krvnu dliku.
- Pisao je o korupciji doktora, dok ga nije zaboljelo.
- Doktorirala je na prostituciji – doktori su njene mušterije.
- Neće se donijeti zakon protiv mafije – jer mafija je zakon.
- Što jest' – jest': sve smo gladniji.
- Sutra bi kontejner trebao bolje da rodi – danas je prekopan više puta.
- Čistačicu su odvezli u bolnicu – bila je blijeda k'o krpa.
- Pred svima me je nazvala glupim majmunom – ja šta ih se okrenulo.
- Još u osnovnoj školi bilo mu je jasno da će ga tata – političar upisati na fakultet i srednju je preskočio.
- Još bi bio njen ljubavnik da mu je u novčaniku izdržao brojčanik
- Čim sam mu pokazao zube, odmah mi je kupio četkicu i kalodont.
- Ne vara ga samo ženski izgled, nego i žena.
- Vuk dlakavu ćud ne mijenja.
- Onaj koji mi je rekao da će me sastaviti sa zemljom nije znao da ja kopam kanale.
- Čim ga je prevela žednog preko vode taj se je napio kao majka.
- Išla mi je na ruku sve dok joj nisam kupio vjerenički prsten.
- Ne znam ko joj to radi iza leđa, ali uživa.
- Sa policijom smo ušli u otvoreni sukob, poslije kojeg su nas zatvorili.

- Djed i baka i sad su zaljubljeni – gdje god krenu drže se za ruke. Da ne padnu.
- Spetljali su se u laganju – novinar je zahtijevao odrešit odgovor.
- Kad su izbori – stranke zauzmu stav, a onda krenu na juriš.
- Mikrobiolog traži posao, ali ga nema ni na vidiku.
- O Koroni pričaju bajke – nema je toliko, mile mi majke.
- Hoće sve da nas pretvore u leptire – kad dobijemo vakcinu, živimo samo još jedan dan.
- Kad nam je država siromašna, kako to da su političari u njoj bogati.
- Od kad je vlast u predsjednikovim rukama – narod je na mukama.
- Nema ni jedne žene da mi ruku pruži... samo jezik.

AFORIZMI

- * Pinokio se učlanio u vladajuću stranku. Ima nos za bavljenje politikom.
- * Penzije su danas takve da bi baka progutala vuka.
- * I naš lavirint ima izlaz. U drugi lavirint.
- * Tuširam se vrelom vodom. Da i ja vidim neku paru.
- * „Ne daj se generaciji!“ – rekoh svom automobilu pred tehnički pregled.
- * Sastavljamo kraj sa krajem i tome nema kraja.
- * Srbi dižu tri prsta, ljube se tri puta, a otišli smo i u tri lepe.
- * Ne skuplja se sve na hladnoći. Računi za struju se povećavaju.
- * Stigao nam je račun za struju. „Bako, bako zašto su ti tako velike oči?“
- * Rijaliti programi omogućili su deci da ih ulica vaspitava od kuće.
- * Šta je to matematička funkcija? To je kada ste na funkciji iz računa.
- * Država nije u vezi sa kriminalom. Više su u vanbračnoj zajednici.
- * Kako je rastao televizor, tako su rasle i laži na njemu.
- * Pao je dogovor između mene i šefa o povećanju plate. U vodu.
- * Ne mogu da se otmem utisku da otimaju.
- * Eh, što ček nije kumstvo da se ne odbija.
- * Dinar je toliko bezvredan da ga nismo ni vadili kada ga je dete progutalo.
- * Nije baš sve poskupelo. Cena glasova je ostala ista.
- * Sahranili smo babu sa naočarima. Trebaće joj za izbore.
- * U početku, život me je mazio. Ispostavilo se da je to predigra.
- * Kriminal jeste težak posao, ali je makar državni.
- * Ništa od svetle budućnosti. Poskupela je struja.

АФОРИЗМИ

- Жедни правде могу само да се напију.
- Побиедили су неписмени. Будући писци историје.
- Пронашли су ме. Пратили су трагове беспарице.
- Редовно докупљујте дипломе. Образовање је континуиран процес.
- У шуми прописа најбоље се сналазе дрвосјече.
- Чувајте се ничије војске. Она најбрже запосједа положаје.
- Доста сте нас јахали. Мало се носите!
- На вријеме је заћутао. И свака му се позлатила.
- Пилат није био маскиран. Само је опрао руке.
- Ми би једни другима дали све. И узели живот.
- Систем није пукао. Избушен је на вријеме.
- Рекао сам шта мислим. Саслушан сам!?
- Ударац је узвраћен. Идиот написао студију о Достојевском.
- Банке брину о својим клијентима. Прате их у каматну стопу.
- Број милионера убрзано расте. Али ни сиротиња се не да.
- Иако наталитет опада, број курвиних синова је у порасту.
- Кандидујем се за чувара тајни. Са мном се ништа не зна.
- Обогатио се грешком. Све је плаћао туђим новцем.
- Штрајк глађу су наставили послије паузе за ручак.
- Више није негативац. Постао је нула од човјека.

AFORIZMI

- Aforizmi su svici u tamnoj šumi zvaničnih vesti.
- Dobar aforizam je velika knjiga u nekoliko reči.
- Opijum, alkohol, vera se mnogo razlikuju među sobom: vera drži najduže.
- Prodajem čistu savest, tek stigla sa hemijskog.
- Sramota me jer me nije sramota da se ne sramujem sramnog u sebi.
- Aforizmi su često gorke reči, nikada slatke jer sole pamet.
- Čojstvo kažeš... a nemaš ništa drugo što ima bolju prođu?
- Čovek bi reko: glava mu sasvim šuplja, a toliko praznih ideja je već iz nje ispalo.
- Ja čitam i čitam i čitam... ali ljudi, meni ovo više liči na deset nečijih zabrana.
- Tako je to kod nas ljudi i sa zubima: umnjaci zadnji izbijaju!

AFORIZMI

- Isključite mozak ako uključite televizor. Ne mogu da rade istovremeno.
- Ako sazrete pre vremena to ne znači da ćete ranije da odete u penziju.
- Donator organa drugima donosi sreću, ali pod nesrećnim okolnostima.
- Ne hranite se mržnjom! To je najnezdravija hrana.
- Svaki čovek ide silaznom putanjom. Sa zemlje, pod zemlju.
- Nije dobro da živite u zabludi. Tu stanuju laž i neznanje.
- Glupost identifikuje budalu brže nego otisak prsta.
- Glup nema problem sa pamćenjem. Što nema u glavi ne može da zaboravi.
- Ako delite moje mišljenje, uzmite onaj lošiji deo.
- Batalite lažnu skromnost! Čestitka je lepša uz poklon.
- Za ljude je život na Zemlji postao pakao, zato se đavo ovde oseća kao da je kod kuće.
- Ako ste krenuli u pogrešnom pravcu, stanite! Stigli ste!
- Nepravda je gora od vatre. Peče i bez direktnog kontakta.
- Snaga čoveka se vidi u držanju. Iskrivljen stav je posledica saginjanja.
- Srećni imaju sve, a nesrećni nemaju ništa protiv.
- Svaki čovek ostavlja trag iza sebe: građevinu ili ruševinu.
- U životu ništa nije džabe. I mržnja mora da se zaradi.
- Danas se mnoge istorijske ličnosti veličaju, jer su svojevremeno ostale kraće za glavu.

- Ako supružnike vezuje samo papir, njegovo cepanje ih neće zaboleti.
- Svetom vlada nepravda, zato ordenje i bombe padaju na pogrešne.
- Živi su u prednosti u odnosu na mrtve, mada je izjednačenje pitanje vremena.
- Čvrsta ruka nije uvek dobro rešenje, jer i gvozdena disciplina može da zarđa.
- Ko do cilja dođe utabanom stazom. retko iza sebe ostavi trag.

НА ПУТУ БЕЗ ПОВРАТКА

- Не назадујемо. Промијенили смо смјер напредовања.
- Кренули смо на пут без повратка. У Европу.
- Добро смо организовани: једни дижу прашину, други је бацају у очи.
- Псовке прочишћавају наш језик. У њима нема туђица.
- Све смо рекли ћутањем. Слиједи превод на енглески језик.
- Наша потрошачка корпа и корпа за отпатке су сестре близнакиње.
- Држава помаже дијаспору. Шаље јој помоћ у људству.
- Нећу да плунем у шаке. Није културно!
- Приједлог измјена и допуна неписаних закона доставићемо у писменој форми.
- Људи су од меса и крви, а веома ријетко од ријечи.
- Стижу ме године. Сада је свака јубиларна.
- Таман се провучемо кроз иглене уши, дочекају нас сито и решето.
- Прихватам колективну одговорност за своје промашаје.
- Много смо експедитивнији. Унапријед остајемо дужни.
- Правила смо глупости. Сада то треба паметно искористити.
- Почео бих штрајк глађу, али не могу на празан стомак.
- Од извора два путаћа... Ни један није европски.

Чика Пеца

БРАЧНИ САВЕТИ ЈЕДНОГ БРАКОЛОГА – САВЕТНИКА ЗА ОДРЖАВАЊЕ БРАКОВА

Извод из Приручника за избор брачног партнера, текуће одржавање брака и генералну поправку уз напомену да савети не важе ако је због непридржавања дошло до хаварије, односно браколома

Из поглавља: Кухиња – стабилизатор сваког доброг и дуготрајног брака

Боље да се купус на шпорету крчка,
него да се сањају Турска или Грчка!

Домаћице, скочи, то јест „ђипи“,
када јело почне да Ти кипи!

Куварици правој све је к’о под конац –
шерпа, тигањ, плех и бар један лонац!

Чим домаћин с посла кући својој стигне,
поклопац са шерпе одмах прво дигне!

Док он у фотељи спава ил’ дремуцка,
дотле на шпорету чорбица вријуцка.

Добро јело праву љубав рађа,
зато домаћица свом мужу угађа!

Муж када Те грди, Ти трпи и ћути,
ал' му зато јело папрено заљути!

Куварице све, плаше се и цепте,
да им не украду њихове рецепте!

Ко осети мирис – смешак му на лицу,
зна да домаћица пече гибаницу!

Док он говор држи – она шницле пржи,
док он медитира – она му сервира!

Домаћице, да ли знаш,
да он воли паприкаш?

Куварица свака зна јела својих бака!

Лепше се дише, ако јело лепо мирише!

У своју ме љубав мужићу увери,
па бар једном недељно судове опери!

Домаћице, док куваш певуши,
кркање и песма – мелем су за уши!

Како љубомора може да се лечи?
Љубомору лече укусни ђувечи!

KOLEKTIV

Ako ne znaš gdje su
pogledaj u pušioni
vrlo često tamo
skupe se oni

Uvijek su prvi
kada treba jesti
u tome ih ne može
ništa omesti

Telefon može
satima da zvoni
ali da se jave
oni nisu skloni

Možeš jedino
po smrt ih poslati
ako želiš još
na ovoj planeti oštati

ОВЦА

На пашњаку једном
такмиче се овце,
која ће у скоку
да заради новце.

Једна скочи у висине
– преко факултета,
друга од ње мало више
– помогла је тета.

Трећа била празне главе,
лети као сено
до скупштинске клупе
где је стадо њено.

Тако једна овца
дошла је до новца,
одело је пресвукла
и сада је оса.

ДИПЛОМА

Диплома му «место иконе на зиду виси.
Каткад стане крај ње, па размисли:
„Да ми није тебе, живети могао не бих,
иако с' тобом већ други дижем кредит“.

На крају студија рекоше запошљаваш се,
а уз сјајну препоруку мање ће да те газе.
Застане опет, мало је накриви:
„Па напослетку за ово се и живи!“

Диплома му «место иконе на зиду виси,
јер слободно каже шта о систему мисли.
Све што каже на његову је штету,
занемаривши оно: наклон до пода „ауторитету“.

Био би плаћен да не чује и не види,
да ако говори истину да се постиди,
да послушно главом академски клима,
ал' и диплома праг толеранције има.

Можда је премести на западни зид,
јер изгледа исток не доноси срећу.
Ваљало би бар прашину с' ње да очисти,
јер ту непомична стоји већ годину трећу.

ALTER EGO

Svirajte rekvijem,
dajem zahvalnicu.
Od sutra ne pijem,
ganjam propalicu.
Retko trezan stižem,
sebe da uzdižem...

Da bude gospodski,
nešto simfonijski.
Trebam propratnicu,
takav Alter ego.
Sprema posmrtnicu,
od sebe pobeđo.

Džaba Akatist,
kada antihrist.
Ego udostojen,
najzad upokojen.
Čovek prošli, bivši,
navek počivši!

DAN JEDNE ŽENE

Mili Bože šta mi ovi rade,
čistim peglam, svakog dana tako.
S vama želim da podelim jade
i kamen bi pored mene plako.

I na poslu, kao crnac radim,
svi šefovi mrgodni i strogi
po nekad se same sebe gadim,
što su meni dani svi ubogi.

Ni nedeljom ja odmora nemam.
Bog je reko, bar taj dan odmori,
perem, kuvam i zimnicu spremam,
gledam da mi ručak ne zagori.

Muž ko paša iz sedećeg stava,
pije pivo i novine čita,
da prostite još me zavitlava:
„Kako ide“ uz osmeh me pita?

Usisivač zuji ko centrala,
ja ga vučem ko graničar kera.
A on pita, što si na tren stala,
da ne misliš na nekog švalera?

Meni nije ni do mene same,
nešto mislim, eh što mi se dalo,
a on opet iz svoje omame:
„Ženče moje, hoćemo li malo“?

Ja ga gledam, ko som iz čuvarke,
od umora svega mi je dosta,
dala bi mu dve tri hiljadarke,
pa nek ide ispod „Plavog mosta“

Tamo dame svakom ljubav nude,
ja umorna, kao bokser dišem,
kunem usud moje sreće lude,
sama ne znam kada pesme pišem!

DAMA

Obula je štikle,
bacila opanke,
ulice su gradske,
smjenile proplanke.

Kilogrami šminke
i vještačke trepke,
od seoske klinke
do fensi klamberke.

Pije skupa pića,
kožu tetovira,
da do cilja dođe,
ta sredstva ne bira.

Identitet novi,
obmana i krađa
dama se ne postaje,
već se dama rađa.

DIPLOMA

Četiri razreda osnovne uspela da skupi
Pa čvrsto rešila – diplomu da kupi
Ne lezi vraže, skočile diploma cene
Pošten svet ne razume brige njene

Na sva vrata sada ona kuca
Kljunom pod nogama tuđim kljuca
Pola sume na mufte je skupila
Na kredit je diplomu kupila

Sada sedi na visokoj stolici
Drži čak i klasike na polici
Prašinu sa njih briše teta Rosa
Diplomirani ekonomista prćastog nosa

Našoj dr.mr. gopodi, dami
Guči čuči kao na reklami
Ni napisan tekst ne ume da nauči
I niko da vidi kako se, jadna, muči

BANKA OPOMINJE

Pet do dvanaest otkucava,
opominje banka, prava strava!
Kredit uzet, vratiti treba,
Ne ostaje mi više ni za 'leba!

Rate stižu, rastu kamate,,
sve manje su moje plate,
teško se i rata vraća,
drhti ruka, kad se plaća!

Niko mene sad ne čuje,
svi gubimo, banka zarađuje!
Kamata se samo množi,
svi smo sad u istoj koži!

Banka pomoć daje manje,
nudi nam refinansiranje!
Rata mora da se plaća,
ostaćemo svi bez gaća!

FINANSIJSKA INJEKCIJA

Novčanik prazan,
kao šuplji kazan.
Vlasnik pomoć traži,
a tamno k'o u garaži!

Finansijska injekcija,
dobro da ubode,
novčaniku da prija,
eto kupovne slobode!

Novčanik se zabrinuo,
prazan pred gazdu stoji:
„Pun bih para sinuo,
a novac je da se broji!“

Vlasnik njega tužno gleda,
sećanjima tad se preda:
„Nekada sam bio pun para,
al' demokratija besparicu stvara!“

MODA

Merkah jednog momka preksinoć u klubu,
smislila sam već, sa njim ići ću na Kubu,
pravi on je dasa, zgodan je i lep,
smuvaću ga očas, pijan je ko čep.

Osmeh mu je blistav, obučen je po modi,
takav baš mi treba, baš će da mi godi,
zalizana kosa, minduša na uhu,
kožne pantalone uske su u struku.

Lakovane cipele, mislim da su Gući,
opet diže ruku piće da naruči,
rukom mahnem konobaru piće je od mene,
vidim sad mu šapuće, momak 'vamo blene.

Osmehnu se dasa, ka meni se kreće,
gotovo je, mislim, evo meni sreće,
naginje se k' meni dok drži me za ruku,
zbogom more odoh ja u mirnu luku:
dobra si ti mala skroz si mi ok,
al' izvini bejbi ja sam ipak gej.

OBRAZOVANJE

Drago dete zašto mi uzdišeš?
Bolje reci šta ćeš da upišeš,
izbora je i sam znaš to mnogo
reci, dete, da bih ti pomogo.

Kako nam je sad učenje lako
izaberi i reci mi kako
da te vodim tamo il' onamo
da vidimo da li koga znamo.

Studiranje više isto nije
diploma se lako sad dobije
održe ti predavanje dugo
možeš biti lekar il' šta drugo.

Zato, dete, nemoj da se jediš
nego sedi ko što i sad sediš
kud ćeš sada ti u ruke knjigu
samo udri na veselje brigu.

NARODNE POSLOVICE

Bolje išta nego ništa, kažu,
ko rano rani grabi dve sreće,
lud i dobar da se lepo slažu,
ko hoće više gubi iz vreće.

Da pod krušku jabuka ne pada
niti iver daleko od klade,
svako carstvo svom se padu nada,
isto tako ko laže i krade.

Čisti prvo ti dvorište svoje
ne da gledaš tuđe ili moje,
para vrti gde burgija neće,
ali kolo sreće se okreće.

DILEMA

(Gde bi više moglo da mi godi,
u zatvoru ili na slobodi?)

Da ne padnem, morao sam sestii,
toliko sam bio iznenađen,
gledajući najnovije vesti,
kako divan zatvor je izgrađen!

Šta će nama bolnice, fabrike,
mi možemo bez zdravlja, bez hleba,
a kakvi smo, za bolje i nismo,
ovakvima samo zatvor treba.

Sve luksuzno k'o u kakvoj banji,
teretana, bazen, sportska sala.
Šta ja više tražim na slobodi,
gde sve plaćam k'o zadnja budala?

Jedva čekam da odem u zatvor,
jer svi oni, koji tamo odu,
ne plaćaju zdravstvene usluge,
ni grejanje, ni struju ni vodu.

Odavno sam uzalud želeo
da se drugi o meni staraju,
da me hrane, neguju i leče,
mesto mene vrata otvaraju.

Pod hitno ću zatvor da zaslužim,
da učinim nešto što ne valja,
da me smeste u luksuzni zatvor
i tamo me neguju k'o Kralja.

Ja ne mogu zločin da počinim,
nit' da kradem, shvatio sam davno,
al' se nadam da će me hapsiti
kad vlast našu ja ispljujem javno.

Imam samo još jednu dilemu,
sasvim malu, al' me ipak plaši;
znam, robija nije mnogo teška,
kažu, da su teški robijaši.

NOĆNI ŽDERA

Ima neka tajna sila
što me svake noći tera,
na zlo me je navadila
da skoknem do frižidera.

Probudi me u sred noći
neka svirka u stomaku,
k frižideru moram poći,
kuhinjom tumaram po mraku.

Šunjam se zbog škripe poda,
da me niko ne bi čuo,
a da me svetlo ne oda,
svetiljku sam odvrnuo.

Svake noći, ljudi moji,
frižider me k sebi mami,
znam napamet gde šta stoji,
snalazim se i u tami.

Loše navike mi prete
da postanem noćni ždera.
Poskidajte te magnet
sa vrata mog frižidera!

СИТНЕ СУ МУ ЛАЖИ, А ЊИХОВЕ ТЕШКЕ

Сања да је зналац и да вреди нешто,
иза туђег знања он се крије вешто.
Пали светла да мрак брже дође,
увек касни а на време пође.

Појави се тамо где никад' не треба,
Ништа нема а власник је целог неба.
Тек је право кад га он искриви,
за његову штету, сви су други криви.

Некад био богат, али више није,
он је мали слабић који јачег бије.
Лажу да је изгубио, тврди да је победио.
Из облака сву је кишу за дан исцедио.

Туђи проблем реши, али не зна своје,
његове памети и луди се боје.
Он је храбар ал' сенке се плаши,
за помоћ га моле силни богаташи.

За савете мудре имање му дају,
први је у реду и кад је на крају.
Соли море да би било слано,
Њега тражи само, друштво одабрано.

Знање сеје, ал' глупости жање,
одмара га рад, замара лежање.
Не бирају њега и ту праве грешке,
Његове су ситне лажи, а њихове тешке.

ŽIVOT ILI TV DRAMA

„Bolji život“, „Srećni ljudi“:
sve smo to skupa gledali,
dok nas sunce svojim zrakom,
u mutnu zoru realnosti, ne probudi.

S vjerom u bolje sutra,
u promjenu paradigme -
sve nam je to bilo
kao od šale, kao iz igre;

dok fiktivno nije postalo zbilja
i bolje sutra neumitno zastalo
u mutnim vodama prošlosti daleke:
pa sad i reprize gledamo iz milja.
I, pored svega – tražimo i repete.

Usred bolnog preklapanja vremenskih,
neizdiferenciranih i mutnih zona,
zastali smo u tom međuprostoru:
kombinaciji prošlosti i sadašnjeg rejona.

BOSANCI

mi Bosanci vazda čudni svoji
nema raje a da nas ne voli
dobra šala i burek sa mesom
i velika glava pod malim fesom

Golfa vozim a dužan k'o Grčka
u Neumu žena mi se brčka
vraćam kredit rata sa tri nule
od punice mor'o prodat june

ako bude sad bonus na platu
možda ćerka i dobije batu
mada ženu često boli glava
kad je njoj do sexa tad se meni spava

gledam cure a bojim se žene
nikad lola da bude od mene
džabe ljubavnici i stan trosoban
kad ja više nisam ni kreditno sposoban

ИЗ ТОРБЕ НАМ ГЛАВА ВИРИ

Место шума и орања,
Настала су нова стања.
Дошло неко ново доба,
Па би свако све да проба.

На сред града ниче смеће,
Говоре нам, то је цвеће.
Свуд се миомирис шири,
Из торбе нам глава вири.

Па живимо у том смећу,
Као птица на дрвећу.
Ту смо свили гнездо своје,
Мислимо да срећа то је.

Не видимо другу страну,
Не тражимо ничем ману.
Плашимо се, може теже,
Везали смо овде вреже.

Промене би неки хтели,
Ал' их плаши, дал' би смели.
А по ноћи ноћне море,
Будимо се у цик зоре.
Црне мисли ум нам море,
Ђути, трпи, може горе.

LICE KLOVNA

Galeriju likova život porodi:
nasmešeni, uplašeni, ljuti, radoznali,
stisnutih obrva, vilica...
Sva lica postanu samo broj,
jedinstveni, upisan u kartu
zarobljenih identiteta.

Traži se lice opušteno,
a kamera ga skenira...
Najgora je ona životna.
Preparira još živo, sokove krade
vitalnosti, prirodnosti, posebnosti...
Nijedno lice nije pravo.

Ta škola se uči od rođenja...
Štima pred ogledalom lice klovna,
bez izraza, sjaja, bora.

Mirjana Đapo

IMPERATIV BITI IN

Sve ima trend, sam se stvori
u nadahnuću kreatora
da razdvoji viđeno i prevaziđeno,
izdvoji, preporučí, istakne,
u najmanju ruku nametne
stil sezone.

Igranje je dopušteno,
boje se uvek slažu,
svaka sa svakom štima...
Ako se ima doza personalnosti
svako će osetiti svoju
i na pozornici života
biti u svome dezenu, kroju.

РАЗМЕНА

Мењам жену од сто килограма
За две друге жене од педесет
Кад на мене легне она сама
Као да је легло жена десет.

Од сто килограма жену мењам
За жене од педесет друге две
Неко мисли да глупости кењам
Са дупло лакшом урадићу све.

Мењам жену од килограма сто
За две друге од педесет жене
Кад легне она сама на мене.

Такав предлог кад се стави на сто
Модрицу имам од руке њене
Излудећу ја од такве жене.

ЈУЛКА И СЕЗОНАЦ

Он шутира лопте у голове,
али добар је једино да брише столове.
Сезонац не престаје Јулку да сања,
а она га са Анђелом по вашару гања.
Баца поглед свуда, не би ли га нашла,
та Јулка би се у свакој ситуацији снашла.
Кроз масу погледи им се срећу,
како изгледа, Анђела ће им држати свећу.
На утакмици Јулка на трибинама седи
и право у свог драгог гледи.
Сезонац пуца на гол и промаши,
девојка до Јулке каже да су бољи кошаркаши.
Јулка је само погледа и преврне очима,
не верује са каквом роспијом се суочила.
Он се доле хвата за главу,
не верује да је за гол пропустио прилику праву.
Он стално исправља криве Дрине,
Јулка ће га отерати у три пизде материне.
Јулка је од беса пукла,
тако љута би га бејзбол палицом тукла.
Умро би као попишан цвет,
за ту трагедију би чуо цео свет.
Јулка би једино жалила
што га није на ломачи спалила.

ВЕЛИКО СРЦЕ ИМА МИЦА

Хвали ми се моја
комшиница Мица
да је за њу љубав ситница
Она има чак три дасе
па има вишка љубавне масе.

Каже да јој пријатељица
често памет соли,
а она јој каже
да од вишка глава не боли.

Код ње је повољна
љубавна клима,
ал ипак се жали
да проблема има.

Проблем има
поштар Пера,
јер га не воли
њена кера.

Код паора Ђуке
грубе су руке
кад је загри
наступе муке.

Удовац Миле
кад сврати из шетње
не силази
као дијете с трешње.

Рекла јој је једном
комшиница Јула
да то није љубав
да је то гунгула.

Мица рече да нема срце
ко од грашка бобицу
у њему има љубави
за још тројицу.

HITROST I SLOBODA

Išao je pre Božića, brat mog tate,
Da nahrani Žiću prase, da ne skiči na sve glase.
Dok mu daje koncentrat i travu,
Zbori tiho ko kroz šalu, fino,
Služićeš se ti meni uz česnicu i vino.

Kad to začu mali Žića, shvati je da mu noge hitre,
sad moraju biti bitne.
Okrenu se tada moj veseli stric,
Žića trči, sve se smeje kao da je čuo vic.

Pobegao on je tada i slobodu on savlada,
Ide preko njive, polja, što dalje od našeg stola.
Tražili ga seka, stric i tata,
ali Žiće nema, kao da se sakrio iza mora planina i stena.

Čekali su duboko u noć,
misleći da će Žića doći još u ponoć,
ali san prevari ih tada,
Do podneva niko se ne jada.

Pročulo se već po selu kako Nidža traži Žiću,
Po kućama, grmu i šumarko i po danu i po mraku,
I slučajno ugleda ga tada, naš komšija iz prikrada.

Tad je Žića pasao travicu, iz kanala pokazuje on glavicu,
smeškao se tada fino,
Al' završi on na kraju uz česnicu i vino.

RAT GLASOVA

Čitajte poeziju ili nešto slično, kaže glas.
Neka poezija jede večeru, kaže drugi glas.
Treći glas kaže da doner neće biti pojeden
dok čita poeziju.

Uništite ove kalupe, kaže četvrti glas.
Prvi glas kaže da ako čitaš poeziju
izgubićeš želju da jedeš doner.
„On je lažov, ne vjerujte mu“, ide unaokolo
i govori glas za koji me baš briga
koji je broj.

Među njima izbija sukob.
Počinju da viču jedni na druge kao luđaci.
Vješaju kuke upitnika koje uhvate.
Prihvatam da budem zarobljenik pobjednika.
Odrekao sam se i poezije i večere na neko
vrijeme i uši su mi zapašene
– čekam da se rat završi.

JA

Prešla sam svaku mjeru.

Živim u frižideru.

Mislím da nemam mane.

Al frca salo na sve strane.

Hoću da imam vitak struk.

Uvučem stomak kad se slikam za *facebook*.

Jako se nasmijem i iza drveta se krijem.

Nema mi mana nijedna hrana, slana il neslana.

Vučé me viša sila.

Eh, kad bih kile izgubila.

Al volim da nosim punu kesu.

Uživam u suhom mesu.

Tješim se da nisam jedina u selu..

Al dok prelazim na pješačkom vozač mi viče:

„Je*em te debelu!“

ZBORNIK

Upravo dobih obaveštenje
da se okupljaju pesnici
Pišu spremaju se
da uđu u jednu veliku knjigu
Stihom da ubiju sebi i drugom brigu
Pišu i znani i neznani
Oni koji ništa nikada napisali nisu
Jer su čuli da na konkursu
bez cenzure sve primaju
a oni da pokažu svašta imaju
Auuu što bi dobar to bio zbornik!
Javljam se, ako može,
prijavio bih se u utornik.
Pesnici kada su čuli za ovu lepu vest
svi nešto da napišu žure
Ne verujem da će to proći
baš bez cenzure.
Ma znate vi da uvek negde ima
poneki čika koji nas strogo gleda
da pišemo svašta on nam nikako neda
Gledam nekako ako mogu preko veze
kada se prijavim u utornik
da uđem pravo bez cenzure
u taj naš zbornik.

Samo jedan sertifikat
gde piše -pesnik sam- da mi date
Ne pitam koliko košta
tek da to znate!

ПАРТИЈСКО ЗАПОШЉАВАЊЕ

Хтела бих вам рећи
да смо ми највећи
кад о нама сричу
са ТВ-а вичу.

Али ми смо мали
мрави које газе
неприметни ми смо
тек на дуге стазе.

Никог брига није
шта то нама фали
тражи, наћи ће се
у партији мали.

Ко неће у странку
за њег' лека нема
нека чека
боља времена.

ОГЛАС

Сплетке, сплетке!
Курс сплеткарења
по веома повољној цени!
Не губите време
покушавајући да сачувате образ,
јер ће вам неко други
запржити чорбу.
Претекните га у намери,
ископајте му рупу.
Добитком звања сплеткароша
стичете неограничено овлашћење
спровођења овог курса.
Добродошли!

ОИ1

Не видим разлику између ПЕС-а и ФИФЕ.

Мени све те ствари нису толико битне.

Не схватам зашто људи толико псују,
као кочијаш на неком неравном друму.

Људи су постали компјутерске луде.

За хлеб су потребне крипто валуте,
јер папирни новац одавно није у строју.

Тела су нам примила неку чудну боју.

Идемо на фудбал и цојстик у руке.

Роналдо или Меси? Највеће су муке!

Која је разлика између ПЕС-а и ФИФЕ?

Лопта је округла, све друго су ситнице.

Можда се само у овај свет не разумем.

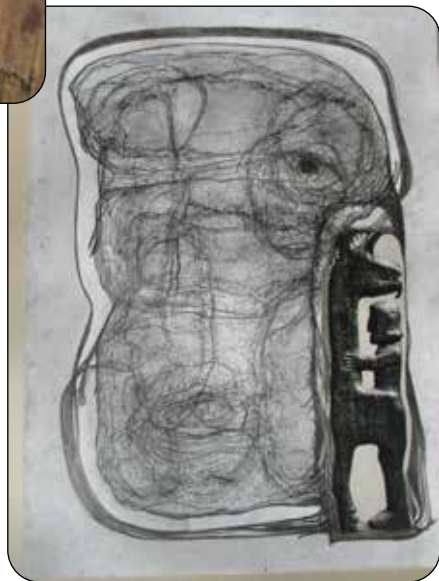
Да играм игрице? Ја то не уmem.

Не уmem ни да опсујем онако како треба
и не верујем роботу што са друге стране екрана вреба.

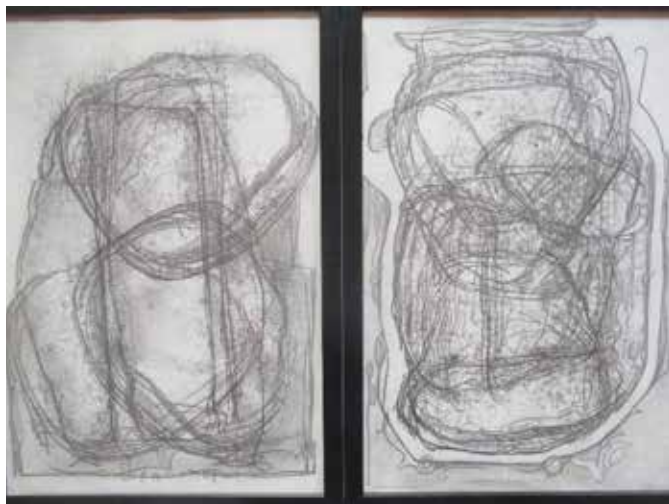
Zorica Janakova

Čovina sam mala građanka

Polna radnja Čove nad faunom i florom

Čova Krnjoglavi u kontejneru sopstvene planete

Dugmići i čačkalice – Čovingrad

Dobrinka Jokić

METLA

Ima dršku, vredna je ona
ni usisivač je
ne može skinuti s trona.

Zamah levo
Zamah desno
prođe ona
i gde je tesno.

Ne mogu joj prići
ni robot mašine
u prašini ih ostavlja
METLA joj je ime.

СТАДО

На пропланку овце блеје,
Момче пита: „Шта им ‘фали?’“
А чича се отуд смеје:
„Сад ме добро слушај мали!“

Овце свог пастира траже
Да их води преко грања,
Даће оне што му драже,
Млеко, вуну, па до клања.

Пастир смело, овце за њим,
Срећне јуре, углас блеје,
Још их шиба штапом мањим,
Ка кланици, брк се смеје.

К’о у сунце у њег’ гледе,
Све верују што им каже,
Трпе шибу и увреде,
Њихов чобан њих не лаже.

Воле оне свога вођу,
Гладне, жедне њега следе
И на покољ када дођу,
Несвесне су своје беде.

Тако ти је млади момче,
Рече чича жалећ' овце,
Док чекају клете омче,
Пастир вешто броји новце.

И све тако једна с другом,
у смрт иду, он се смеје,
момче стадо гледа с тугом,
неста пастир, овце блеје.

JEDNA MALA

Imam jednu malu,
ima vlaške krvi,
stalno mene laže
da sam joj ja prvi.

Ceo život sa mnom
spremna je da živi,
samo mene voli,
a druge ko šljivi.

Pružiće mi ono
šta ni jedna nije.
Svoju ljubav ona
neće da krije.

A, po gradu čujem
druge priče kruže,
ni sa kim bila nije,
od pet dana duže.

KÔLI NETOPIEROVI

Poplach sa zo všade zdvihol,
pandémicky vírus stihol.
VYŠIA SILA, na môj veru.
Všetko: „Kvôli netopieru.“

Či umelý vírus, veru
a či je to VYŠŠIA SILA,
BIO-vojna či nás zbila?
Všetko: „Kvôli netopieru.“

Čudná móda všetkých zvyła,
či sa deje VYŠŠIA SILA?
CORONA tu vládne, veru.
Všetko: „Kvôli netopieru.“

Strach vyplnil naše úška,
básnik verše o tom píše.
Všetci ľudia nosia rúška,
klaňajú sa SLEPEJ MYŠE!

ЗБОГ ШИШМИША

Паника се страшна дигла,
десила се СИЛА ВИША.
Пандемија свугде стигла.
Они кажу: „Због шишмиша!“

Да л' намерно вирус дат,
или је то СИЛА ВИША ?
Биолошки, је л' то рат?
Они кажу: „Због шишмиша!“

Због чијих се то фазона
дешава, сад' СИЛА ВИША?
Хара вирус, сад' КОРОНА.
Они кажу: „Због шишмиша!“

Страх завлада чак „до даске“,
песници му песме пишу.
Не скидају људи маске,
клањају се СЛЕПОМ МИШУ?!

МАЛО СУТРА

Народ је лажима уљуљкан
у неке снове далеке, а слатке.
Патак је сит и накљукан,
али гладне су патке.
А министри се као пчеле роје,
трут до трута, сви су фолиранти.
Благо нама, судбину нам кроје,
неки умишљени, лажни докторанти.
Нама соли памет фаце разне,
благо њима, џепови им пуни,
куку нама, главе су им празне.
Па нека буде шта ће бити,
ма, живот нам је ријалити.
Још само мало мој народе,
каиш на гаћама притегни.
Биће свега... Биће роде,
још само мало зубе стегни.
Свануће нам нова боља јутра,
свануће нам... Мало сутра.

ПЕНЗИОНЕРСКА

Пенз'онер сам тим се дичим
То не може бити свак'
Доживети пензијицу
Може само див јунак

Нека знаде душман клети
Да ће од нас сломит' врат
Прије ћемо умријети
Него њему дупе дат'

Проклећемо дрпаторе
Ослободит' народ свој
Показати лоповима
Да смо пензос нови сој

Нека чује душман клети
Сваком дође шаха мат
Прије ћемо умријети
Нег' му опет дупе дат

ПРАОЧИНСТВО

Од када се казах први пут по оцу
Легитимисах се своме гониоцу

И отац у сјенци имена мог дједа
Гоњен је рођењем истим да се преда

Кажу ми и дјед је, отац мога оца
Просто навикао свога гониоца

С таквим наслеђем с ко'ца и конопца
Свога гониоца сматрам као оца

Листајућ' родослов тонем у дубину
Тражим гониоца тек рођеном сину

Да не заборавља ко је и чији је
И да нико његов поштеђиван није

Да и њега гоне као све праоце
Докле не заволи своје гониоце.

NARCIS

Imam jednu prednost
To je konkurentna vrednost
Pravcijata istina
Kakva milina.

Kada kažem tebi
Ja mislim o sebi
Govoreći izreke
Savlađujem prepreke.

Ja sam to što jesam
Kada kažem gde sam
Kada kažem ko sam
Predrasudu srozam.

Kada nekog volim
Mogu da odolim
Volim notu „Cis“
Pravi sam narcis.

TOZA – NERVOZA

Ne dopada mi se kada lažu, kada što ne misle kažu,
kad im je obraz od đona tvrđi,
a saldo u novčaniku sve luđi,
kada urade pre nego misli srede,
kad se guraju u redu kao da su sami na svetu,
kada se drugom bez potrebe smeju
a da urade sami ne umeju,
ne volim prazne priče,
kad se nevažnom kliče,
ne priznajem kad se odvaže neznanje da umnože,
živcira me nepravda svaka
bilo da potiče od devojaka ili momaka,
nerviram se kad ostanem sama,
ali to nek ostane među nama,
sa ovakvim jezikom, u turbulentnom svetu,
ne mogu biti samo dama:
transparentna sam – u tome je drama,
ne bežim nikud, nisam vrdalama,
ali me hvata nervoza jer svakodevni život nije boza,
stresiram se kad me bez veze cimaju,
kad mi kućnog mira ne daju,
kad me nebulozama s TV-a smaraju,
iritira me uznemiravanje svako
koje u potpori istine nije jako,
uzrujavam se na provokacije bilo koje nacije,

ne dam da mi se penju na glavu kad smatram
da sam u pravu,
bezvezni tračevi obiju se svakom o glavu
zato hvatam stranu pravu.
Mašala! Jednom mora stati jurnjava.

NA PUTU PRAVDE – BARIKADE

Politika se uplela
u sve pore života,
o, kakva golgota,
nije lako razumeti sve
što na tapetu je.
Servira se malo hladno,
malo vruće,
u zavisnosti od bontona kuće.
Neko prihvati, drugi ne,
traži bolje načine,
relevantne uzore,
da zadovolji porive,
spreman i na nerazumevanje
jer ono često ne gine.
Za bolje i lepše
vredi se uporno boriti,
pravičnost niko ne sme odbiti,
u nepravdu se ne treba utopiti
niti brutalni napad slaviti,
borbu za boljitak ne valja osporiti
radi mirnog sna za vremena sva.

LAGARIJA NIJE SMEJURIJA

Bolje pitaj šta radio nije,
taj i od sebe istinu krije,
e, da, lovokradica još nije bio,
ma se i na to u snu nameračio,
nema alat pa mu se drvodeljstvo
još nije ostvarilo,
vozio bi da ima kola,
trčao bi da se ne zaduvava,
za košarku mu visoka skala,
plovio bi da su plića mora,
naučio je solidno da pliva
i još mnoga znanja ima,
mogao bi biti prvi na straži
da za njega bilo koje pravilo važi,
buntovnik je, nema šale,
po cenu da oko suzom vlaži,
da nije tako, čik dokaži,
istinu odvažno osnaži,
samo ona iza zatvorenih vrata važi.

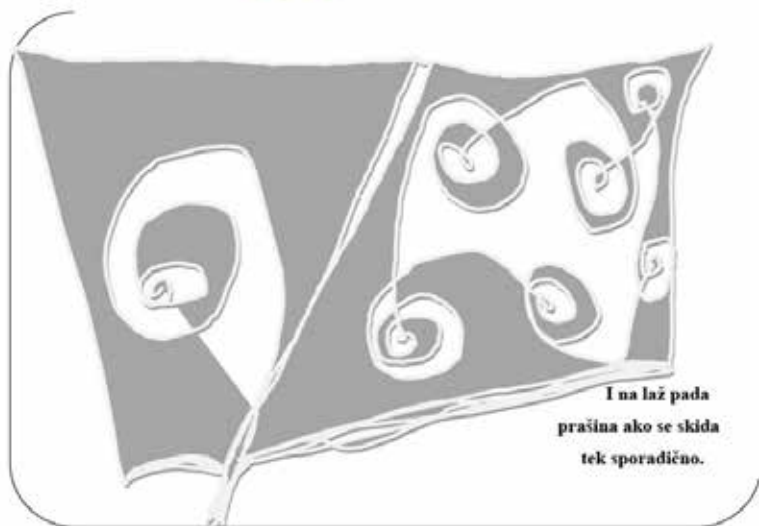
NEMINOVNOST

Za ravnotežu tela, duha i uma,
priroda se sama pobrinula
za očuvanje – ne trošite pare,
bilo sveže, bilo stare.

Kad interesovanje za boljitak stane,
spali ste na niske grane,
ne interesuje vas budućnost
već samo šta je bilo lane.

A u osmehu napretka
čovjek gradi put doveka,
kome entuzijazam splasne
otvara lične rane, tresne, gasne.

Duh i telo u ravnoteži
– uspeh pomnoži,
iz korena, kad se oronjava,
malo šta situaciju spasava.

БРИГА О ОЧУВАЊУ ЖИВОТНОГ СТАНДАРДА

Рекли су:

нека се народ не плаши.
Они чврсто обећавају
да ће сачувати
висок животни стандард,
да неће поскупети хлеб.

И рекли су:

нека народ не губи наду
у трајање доброг живота.

И рекли су:

обећали смо вам
сигуран животни стандард
и сад вам потврђујемо
да хлеб неће поскупети
и да ће га увек бити
у неограниченим количинама
и колико га душа иште!

МАЧИЈИ СВЕТ

Био једном један мачак.
Црњи него мрачни мрачак!
Очи жуте ко маслачак.
Хитар као светла зрачак.

Ловио је све од реда!
Није било бољег ловца.
Бубе мишеве и врапце,
и по неког сласног ровца.

Нашла га је стрина Рада,
у шипрагу на крај града.
Окупала и најела,
пуна беше млека здела.

Сад се мацан наш најео,
па је у креветић сео.
Брке чешљао и прео.

Ловиће ми сада мише,
свима им се лоше пише!,
прети стрина све уздише.

Кад ето ти мишић трчи,
све пред њушку нашег ловца!
А он жмирка трепће зева.
А од лова нити словца!

Што би јурцао около,
за врапцима и за мишем?
Боље ми је да ленчарим.
Онда зделу млека збришем.

РОСИН МЛИН

Е, није ми лаган пос`о,
удовољит` теби Росо,
пробао сам и желео,
али твој ме млин самлео.

На крај срца, увек ти си,
и никада срећна ниси,
све од себе ја сам дао,
ал` сам ипак надрљао.

Све ми ово тешко пада,
и побећи морам сада,
а ти иди где је боље,
широко ти Росо поље.

Нађи себи другог роба,
па нек и он мало проба,
у твом` млину да се меље,
и испуња твоје жеље.

ЗА ХЕРОЈЕ САД ЈЕ КАСНО

Читао сам да је Адам
Твитнуо Еви да је гладан

А Каин је и Авеља
Додао за пријатеља

Орлеанка, мушка клинка
Мами нас са новог линка

Писала Мајка Тереза
Хоће секс без обавеза

Достојевски на Г – плусу
Позира у женском брису

Ганди ставио на блог
Како жели да је бог

Таговали Че Гевару
Пијаног на тротоару

Алберт Ајнштајн је на чету
Малтертирао стриптизету

Млада женска црна тела
Лајкује Нелсон Мендела

Римском Папи спала капа
У видеу са Воцапа

Комшиницу голу гледа
Кнез Лазар преко „Треда“

Богу Зевсу преко лајва
Малолетница се јавља

За кајгану прода веру
Свети Петар на Вајберу

Свети Сава ставља Храм
С филтером на Инстаграм

И наш Ноле на Тик-току
Показује свету ђоку

Да је имао јутјуб
И Исус би био груб

На Твитеру да је Христ
Ни он не би био чист

И њему би нашли бруку
Да је био на Фејсбуку

Кад би почео да шерује
Престао би да верује

Што по води он да хода
Ту је екран од ајпода

За хероје сад је касно
Када се све види јасно

Сакрити се данас не да
Нити стидна длака седа

Закољимо сваког петла
Да не буде више светла

Тек у мраку, после клања
О хероју човек сања

ELEKTRIČNA ENERGIJA

Tatu sam pitao,
kako sam postao?
A on je na tren...
bez teksta, ostao!

Minut il' dva...
I šutnja je prestala;
– Rodio si se zato...
Što je struja, nestala!

Nije mi jasan, odgovor dao!
Na šta je mislio?
Ko' bi ga znao!!!

KOZA MAFIOZA

Bila jednom jedna koza
ime joj je bilo Roza,
potekla iz čudne loze
loze jednog mafioze.

Švercovala naša Roza
neku bozu iz uvoza,
prodao joj neki Toza
Toza zvani Neuroza.

Sumnjivog porekla boza
čim se proba mala doza
kao da je to hipnoza
načisto te sroza boza.

Rešila je Roza koza
da natrpa čet'ri voza
i odnese njenu bozu
svome ocu mafiozu.

Al' naleti koza Roza
na kontrolu toga voza,
izbaciše našu kozu
i svu njenu ludu bozu.

(STO)ČARI

U Srbiji u gustoj šumi na planini Tari
vuk i zeka frontmeni rokeri i mitski drugari
osnovali pop rok grupu „Papkari & kopitari“.

Dok jelenko nogicama u ritmu bubnjari
meda šapom iskusno drži bas na gitari,
vokali su lisac i izandali jarac matori,
dernjaju se u glas kao pijani mornari.

Igračice ovce, koze i gosti kenguri torbari
zagrljeni plešu u maskirnoj odeći safari,
a na grane sleću ptice sitni kandžari
svrake reporteri, i kolege vrane novinari.

Za svirku su čuli šibicari, besposličari,
došli navijači što još slave Tokio i Bari,
preko puta odvojeni „zabranjeni grobari“
pa slede još odžaćari, opančari i nadničari.

U VIP loži na prstima cupkaju političari
služe ih konobari, travari, berberi, lekari,
mlate glavom ošamućeni apotekari,
na sve pomno paze dežurni veterinari

Sa Perućca stižu pripiti ribari splavari,
svi su došli da osete muzičke čari.
Luda žurka na planini Tari,
slobodan dan imaju šumari čuvari
Kari i Lari pa niko nizašta ne mari.

HUMOR I SATIRA

Humor glupost razobličava
U ozbiljnu mudrost, takvog sam stava.
Misao britka, svedoči satiri,
Oblak definisan smehom svuda se širi.
Ruganje negativni, ruganje negativni.

I da, ne rekoh ruganje negativni!

Srećan je onaj koji se smeje,
Ali stvarnost obavezuje i strah seje.
Treba nam pozitivan stav koji se živi,
Izraz kreativnog ludila, sudija koji nas krivi.
Ruganje negativni, ruganje negativni.
A da, ne rekoh ruganje negativni!

MIKIJEV ROĐENDAN

Pozv'o Miki na rođendan
prijatelje svoje stare,
odijelo mu kao san
za njeg' dao mnoge pare.

Na stolu su razna jela,
torte su sa mnogo šara,
baš sve tu je, gozba cijela,
osta Miki i bez para.

Mislio je da će jesti,
napuniti stomak cijeli
mislio je za sto sjesti,
al' pojeli prijatelji.

Nastavlja se to veselje
Miki osta švorc i jadan,
gleda svoje prijatelje
oni siti, a on gladan.

САМО У ПЕСМИ

Све у свему да се деси,
може само у песми.

Куче са мачком, миш са гуском,
ћурка са овцом, крава са лутком.

Куче сламу може јести
и овца на мачку сести.

И миш може носити краву
а мачка ће да пасе траву.

Све то може да се деси
не баш стварно већ у песми!

ШТА МЕ НЕРВИРА

Нервира ме када пишем а хтео би нешто лепо
Одавно је око нас све проткано неком сетом
Нервира ме политика, трули кромпир на пијаци
Незналице што нам зборе као ми смо лоши ђаци
А из школе бежали су и дипломе куповали
Овој нашој тешкој муци они су баш кумовали
Причају нам како све знају а пропадању нема краја
Економски кажу џин смо скоро ћемо пред врата раја
Нервира ме када путујем од једног до другог места
Тоалети неуредни потреба за њима честа
Нервира ме неистина које има знам превише
Али без ње човек данас не би знао ни шта да пише
Од писања штете нема истина је само једна
Мозак тада боље ради а и душа није жедна
Нервира ме много тога списак то је баш подужи
Али нека још то неко са новом песмом и продужи
Нервирању краја нема док год човек живот живи
Желим вам што мање тога и здраво ми читаоци били

ИДЕШ ЛИ, РОДЕ

Петар:

„Хало, брате, добро да се јави!

Нисам те дуго чуо.

Шта има ново и шта радиш?“

Павле:

„Ето, шта да ти кажем?!

Нисам баш добро.

На операцији сам био,
стомак у рукама држим
и најбољем се надам.“

Петар:

„Ако, брате, ако, нека је на радост!

Него, рекох, да те нешто питам,

около да не скитам, треба ми за живот
нешто пара остадосмо без посла
и Мара и ја.“

Павле:

„Ма немој ми рећи?! Супер, супер!

Шта ћеш боље – срећа вас праги.

Иначе, брате мислио сам, пре него што одем,
неки дан до мене да свратиш.
Ред је као браћа да се поздравимо.

И још нешто бих ти можда рек'о,
ко би га знао! Да ти после не буде жао!
Само те молим, пожури, немам кад.“

Петар:

„Ако, роде, ако! Благо теби, немаш нашу муку!
Комшији трошак правим – живели, брате,
и молим те, пре него пођеш, а ти ми се јави.“

(Објављена у збирци „Са свитањем“ 2018)

KRPOM POD SE BRIŠE

Krpom pod se briše,
al' može i ženom.
Otirač noge briše,
al' može i žena.

Neki ljudi dostojni su,
a neki su samo stvari.
Neki ljudi vredni su,
a neki su smeće.

Krpom pod se briše,
al' probaj sa ženom.
Žena kako pod obriše,
ne može krpa ni jedna.

SAMOPREPOZNAVANJE

Nisu tuge za druge samo...
Drugi su oni
što nisu „naši“,
i znamo
ti drugi da postoje,
poput nas dišu
i snove broje.

Možda ne brojimo se mi,
ako se ne snalazimo,
nit' razaznati znamo
ni „naš“ baš ko je.
Ma do đavola svi ti
što u ogledalo se
ne smeju pogledati...

A opet bi neki,
(kao baš naši),
da vihor ratni praši.
Još kad' bi samo hteo
taj „naš“ od drugih
da se raspoznaje,
kad onako ljudski nije
umeo da traje.

VLASTITO OTKROVENJE

Da bi snovi opstali,
moramo slijediti uvjerenja.
Gdje je granica realnosti
kad um plete nova htjenja?
Koliko je volja snažna
kad ljubav čovjeka mijenja?
Da li nas nada hrani
kad željno hrlimo
u nova ostvarenja?

Da li tad postajemo
ono što mislimo da jesmo
kad više uzimamo nego dajemo?
Ostajemo li dosljedni sebi,
ili se na tom putu sazrevanja
promijeni mnogo toga
u meni, u tebi?
Dok umire u nama staro,
klija sjeme prosvjetljenja.
Nesvjesno se mijenjamo
na životnom putu
vlastitog otkrovenja.

MOĆNICIMA

Ne rušite snove naše!
Ne gasite sunca sjaj!
Vaši postupci nas plaše...
Nudite nam pakao,
a mi želimo raj.
Mi volimo život
i svaku grudvu zemlje ove.
Naša planeta je božanska...
Imamo ljubavi dovoljno -
za svako biće najljepše snove.
Svako slovo poruka je naša:
Želimo mir i ljepša jutra.
Da našoj djeci mirne zore sviću,
da ljubav širom planete cvjeta
i živimo za bolje sutra.

SVI SU U PRAVU

Živimo u svetu gde svako ima svoju realnost,
Jedni imaju više no što im treba,
Drugi nemaju ni osnovno,
Svako misli to je stvarnost.
I svi su u pravu!
Dok se na jednoj strani ratuje,
Na drugoj strani bezbrižno žive,
Jedni su beskrajno zahvalni,
Drugi, za svoje nevolje druge krive,
Svako ima svoju realnost.
Svako misli to je stvarnost.
I svi su u pravu!
Ključ je u davanju!
Ali... Svi su u pravu!

MOJ ČAROBNI NAPITAK

Ja je baš volim
i tako mi prija
šoljica tog toplog,
čarobnog napitka.

I miris i ukus,
sve mi tako prija,
energiju mi daje,
u život me vraća.

Kažu,
ako ti je život sladak
piješ gorku kafu,
a ja je volim upravo takvu,
gorku i jaku.

Kafica je moj
čarobni napitak,
moj mali ritual
koji mi stvara užitek,
a možda mi donese
i neki dobitak.

PRIVID

Gledam ih kako hitro jure
ka vozu besmisla
koji se zaustavlja na stanici beznađa
gdje se trpa u mašinu zvanu masa
i slavi.
Tamo im skidaju debele slojeve čistote,
hladnokrvno je uništavaju
pred očima prvobitnih žrtava
koje u redu prodaju đavolu duše.
Tamo govore da laž živi punim plućima,
da će glupost sutra prodisati,
a srce se kruniše novim imenom,
imenom mržnje.
Ptice jutros pjevaju ljepše,
jer nemaju život.
Priroda daje više
kad joj zabijemo nož u srce,
a noževi u leđima uveliko krvare
radosni.
Mozgovi su utamničeni,
svezani za dno jame,
životne i ljudske,
a vjetar struji kroz njega,
smije se, ali nema kome,
i bježi,

u nebo.

Ja gledam ljude kako hitro jure

skidaju se i postaju

p e p e o ...

ŠTO SAM MATORIJI?

- * U Srbiji se godišnje proda oko 80.000.000 „Bananica“. To znači da svaki stanovnik prosečno godišnje pojede samo deset komada. Živimo među ljudima koji jedu i manje od deset bananica godišnje!
- * U dečjim pesmama se kriju sve najvažnije mudrosti ovog sveta.
- * Živo me zanima da li ljudi koji su u fazonu: „A ti si komičar? Hajde uradi nešto smešno“ prilaze bokseru i traže da ih zvekne u facu.
- * Nisam očekivao da ću postati čovek koji u subotu uveče izgovara rečenicu „E, super, sutra nedelja, izlazi novi LIDL katalog.“
- * Zdrav čovek ima hiljadu želja, a bolestan samo jednu. Da u kafani naruči pesmu „Rano“.
- * Ekipa iz osnovne škole: Udala se. Udala se. Udala se. Oženio se. Oženio se. Udala se. Oženio se. Udao se. Ja.
- * Rešenje za svaki problem je more. Osim ako nemaš para. Onda je rešenje: „Jebiga.“
- * Novi autobusi u Beču mogu da se kreću bez vozača!. Njah, nije to ništa. Naši busevi mogu da stoje u mestu sa vozačem.
- * Podela ljudi 19. decembra: slave Svetog Nikolu, idu na slavu, ja.
- * U Bosni se generacije hrane lažima političara! Otkud onda toliko gladnih?
- * Turisti iz Srbije nose lepe uspomene. Najčešće rakiju i vinjak.
- * Provođači pamćenja su najčešće oni kojih se uopšte ne sećaš.

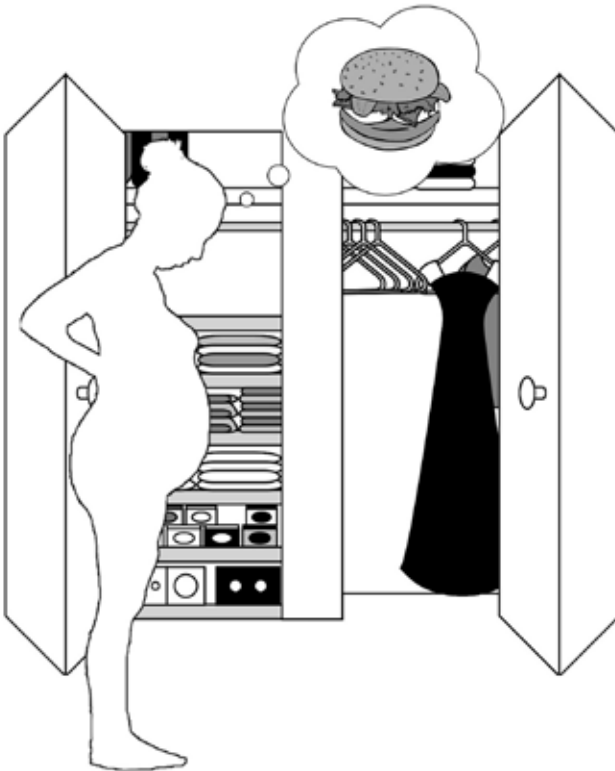
- * Danas u Beogradu 20 stepeni u hladu! Znači, na Kalemegdanu najmanje 25.
- * Jedna od većih radosti u detinjstvu mi je bila kad sam skontao da sam učenik i da mi Lepa Brena ljubi soj.
- * Vasпитаван sam da verujem da osvajamo svako Svetsko prvenstvo u košarci.
- * Prošle godine Beograđani nisu dočekali nijedan novi autobus, a kako je krenulo, ove godine neće dočekati nijedan stari.
- * Crna Gora podiže spomenik Titu. Ako neko poštuje doživotnog lidera, to su Crnogorci.
- * Mladi iz unutrašnjosti žele da rade u prestonici i ne biraju. Beč, Pariz, Berlin, London – svejedno.
- * Posle barem deset godina čitanja recepata sa „Kulinarke“, rekli su mi da se sajt zove „Kulinarika“ i evo, ne znam kako, ali u pravu su.
- * Sve jake zemlje drže do tradicije. Sve slabe zemlje drže do konzervativnosti.
- * Kao mali sam želeo da radim u luna parku. Danas sam konačno načinio prvi korak ka ispunjenju te želje. Tako je, kupio sam pederušu.
- * Što sam matoriji, sve više cenim ljude koji nemaju mišljenje baš o svemu.
- * Otvori prozor, da malo izađe svež vazduh.
- * U Kraljevu postoji čovek koji prosi po gradu, zovemo ga Žika Dinar. Danas mi je tražio 50 dinara. Eto, toliko je sve poskupelo.
- * Mnogo mi je smešno kada ljudi pričaju za, na primer, Džeja, Tomu Zdravkovića ili Šabana Bajramovića da to nije folk nego recimo bluz i da ta muzika nema veze sa narodnjacima. I te kako ima veze sa narodnjacima, nego je tebe blam da kažeš da to slušaš, pa tražiš neke izgovore, brate moj. Živeo folk, živela, živela ljubav.

ТВИТОВИ

- * Плашим се вина, јер се после њега не плашим ничега.
- * Неко то зове породично стабло, ми то зовемо „све по списку“.
- * Смрт кад дође по шалтерушу, врати се назад по још један папир.
- * То што сам за доручак јела само ротквице, то је зато што се трудим да се здраво храним. А то што сам их умакала у мајонез, то је зато што се само једном живи.
- * Дечаци који су читали Тарзана, тек кад су постали момци схватили су његову скривену поенту: Нема те вукојербине ни џунгле у којој нећеш да набасаш на рибу која ће да те смара да идете до града.
- * Веома је битно да сваки дан унесете у организам нешто кувано. На пример вино.
- * Мене мој психијатар не зове „пацијент“, него „пацијенти“.
- * Да је предвиђено да човек по хладноћи излази из куће, имао би неко крзно.
- * Кажу да свака жена у просеку доживи 3-4 оргазма у 7 дана. Нека се у моје име добро науживала.
- * Од кад су неке жене почеле да цртају обрве, нас са малим сисама више нико не зајебава.
- * Прекидаш кад је најслађе. И кад једеш и кад јебеш, ако нећеш велики стомак.
- * Кад идем код лекара обучем хаљину, јер онда не могу да се скинем само до пола. Нисам ја пола жене.
- * Мале груди, а одлична гуза, то се каже: „С преда спика, од позади скика!“

ПЛАНИРАЊЕ ДА СЕ НЕ ПЛАНИРА

Након трудноће не планирам да мршавим.
Гледаћу гардеробу по ормарима и брисаћу
сузе пљескавицама.

ТВИТОВИ

- * Сад сам бескућнику дала телефон и 500 марака! Не можете знати какву сам срећу осјећала у том тренутку кад је склонио пиштољ!
- * Једном ме момак назвао мртав пијан из клуба и рекао: „Волим те слушај ову пјесму!“ Реко: „Знам, чујем, заједно смо дошли.“
- * Зубар ми извадио зуб и прво питање ми је било: „Каф ћу моф јест?“ Јер не до Бог да смршам 5 грама.
- * Отишла на неку масажу, изломила жена Бога у мени. Значи боли друже к’о да ми кости вади, реко: „Дугујем ли ја Вама неке паре можда?!“
- * Која су вам најчуднија мјеста гдје сте заспали? Ја заспала наслоњена на звучник на свадби.
- * Ђусом сам замјенила јутарњу кафу. И све је супер због витамина Ц и феноменално се осјећам, али мислим да је највише јер додам вотке.
- * Статистички гледано, жене су се више пута заљубиле у штикле него у мушкарца.
- * Мушкарци говоре да им треба приручник да би разумјели жене. А гдје сте видјели мушкарца који чита приручник???
- * Шта ради Селимовић с картама? – Меша.
- * Је л кажете кућним љубимцима кад излазите: „Нећу дуго бити вани, брзо ћу кући“?
- * Чучнула сам да дохватим хемијску. Теретана за данас одрађена.

- * Имам практичну оклагију а то је флаша вина. Мало гуц-нем, мало развијам тијесто. 2 у 1.
- * Замислите да фрижидер долази у вашу собу на сваких пола сата, отвори врата, гледа вас 5 минута и оде.
- * Скочила ми температура на 38,5. Чујем се с мајком, каже: „Попиј мало свете воде“ реко: „Мајко, не истјерујемо ђа-вола, но температуру!“
- * Изашла у љетној хаљини до продавнице, лик се у ауту окренуо за мном и спуцао у ауто у супротној траци. Шта мислите који сладолед да купим, од чоколаде или ванили-је?
- * Откад пијем кафу на тараси и чешће држим ноге на огради, комшија чешће коси.
- * Кажи ми кад и гдје и гледај ме како касним 20 минута ми-нимално.
- * Умало не ударих чојека вратима. Већ сам видјела наслов: „ПРЕТУКЛА ПЕНЗИОНЕРА вратима од аута!“
- * – Јеси имала какву стресну ситуацију?
– Јесам, стресла сам литар ракије.
- * Отишла на неку масажу, изломила жена Бога у мени. Зна-чи боли друже к’о да ми кости вади, реко: „ДУГУЈЕМ ЛИ ЈА ВАМА НЕКЕ ПАРЕ МОЖДА?“
- * Отишла с бабом на гробље деди и баба почела да му по-пује. Реко: „Баба, остави деду, видиш да пише „почива у миру“.
- * Каже: „Помјери му мозак, свака може да га држи за руку“, и шта ћу, ја одем по палицу.
- * – Од чега живиш?
– Од стреса и кафе.

ТВИТОВИ

- * Прво се излази из очевих тестиса, па из мајкине вагине, па из пелена и цео живот само од некуд излазиш, као да си Сунце.
- * Опет сам се паркирала 14 минута и отац на крају изговара: „Треба да га региструјеш на инвалида.“
- * Извини што ме није било пар дана, паркирала сам се.
- * ПРОФЕСОР: Колегинице, одговорите на неко од та 3 питања, ћутите већ 5 минута?
ЈА: Човек кад има највише да каже онда највише ћути.
- * Да сам знала да је овако никакав осећај кад дипломираш, не бих ни у основну школу ишла.
- * Дебела другарица из забавишта је успела да доведе тело до савршенства, ја једино што сам довела је пас луталица до капије и то ме сам пратио.
- * Кад одеш на море и будиш се у 7, а већ у 8 си на плажи, то се исто зове Старац и Море.
- * Брате, како старим све више знам, а све сам мање паметна и боли ме кичма.
- * 15:00 – Ја шаљем поруку: „Другарице треба ми хитан савет!“
15:01 – Исто ја шаљем поруку: „Нема везе, направила сам срање.“
- * Другарице, можда бисте боље прошла у животу када бисте га прво пронашла.
- * Како знаш да си одрасла особа: све те боли, радије ћеш да спаваш него да изађеш, комфор је битнији од стила, имаш

омиљену шерпу, смарају те окупљања са више од 3 особе, приватност делиш само са терапеутом, често глумиш заузетост...

- * До недавно спаваш 3 сата, одеш у школу/на факс, способан си да тераш тако данима. Данас навијаш аларм у 5.30 и молиш Бога да те око 7 бар мало закаче рандом кола на пешачком, да се одмориш пар дана.
- * – Шта ти је био бивши по занимању?
– ЖИВ.
- * Мајка је узвишено биће које штитиш од својих мисли, да не би запала у очај сазнањем каквог је тутубана родила.
- * Па шта ако ми треба психијатар?!
- * Чудни су родитељи. Васпитају те да не лажеш, а онда кажу да си најлепша без шминке.
- * Ето, дошло време да се стресирам што се родитељи не јављају на телефон, карма је јебена работа!
- * Кад се стидиш свог тела а иде ти се на базен, ти оди и скини се у лежећем положају и онда одгмижи до воде и зарони, нико те неће приметити. Ако те неко пита шта ти је, ти само кажи да си алигатор, тако ћеш скренути пажњу са свог изгледа, али боље да мисле да си луд него дебео.
- * Из дупета у главу ми долази ко да сам висока 250 метара!
- * Увек изађем да се подсетим зашто иначе не излазим.
- * Фамилија не долази да те види, него да се информише је л' ти горе него њима!
- * Купила бих ја вибратор, али ко би ме вук'о за косу и звао кучко?
- * Не љуљајте ме, нисам се зато обесила!

ТВИТОВИ

- * Нема леба од школе, осим ако је пекарска.
- * – Што си узео чоколаду без питања?
– А не знам шта питати чоколаду!
- * Истина мора бити као жена – гола!
- * Обријао сам се. Сад изгледам као девојка из Лике. Да, оставио сам бркове!
- * Прави атеисти немају иконице на десктопу!
- * У свету: Два човека раде за једном машином.
У Србији: Један човек ради за девет машина, други је на бироу са осталих 16.
- * Није у иностранству велика плата, него је овде мала!
- * Мувам се са неком маторком, млађа од мене годину дана!
- * Једем брзу храну да одржим кондицију!
- * Лик завршио ликовну академију и нашао посао у струци као молер!
- * – Јоој! Позлило ми је! Дај ми брзо чашу вискија и коцку леда!
– Зар није чаша воде и коцка шећера?
– Умирем! Дај шта тражим! Не ситничари.
- * Ако једном оде онда није вредно враћања. Осим ако је конобар отишао по пиво!
- * Како се зове поп који купује кокице? Попкорн!
- * У пола године радио сам и на -15 и на +35. На тим разликама температуре и павлака се поквари, де нећу ја!
- * – Драги, бојим се!
– Зар се не каже „фарбам се“?

ТВИТОВИ

- * Станем и дивим се проблему, јер увек направим ремек-дело.
- * Терам тату да ми прави испраћај, кад већ од свадбе нема ништа!
- * Поједем кикирики, крем бананице, колач, чоколаду, попијем сок и онда се сетим да сам на дијети. Дебела сам зато што сам заборавна.
- * Жеља ми је да фотографишем муњу, али мислим да то није могуће постићи док се кријеш испод кревета.
- * Рођендан прослављам скромно, у кругу чизкејка.
- * – Што си се толико угојила?
– Да не могу да ме понесу емоције.
- * Сви воле истомишљенике, толико о различитости.
- * Згодна сам, за избегавање.
- * Девојчицу у мени загрлим, жену утешим, али прасе никако да нахраним.
- * Женско сам, доделићу ти особине које немаш, а после ћу да кукам што их немаш.
- * Изгубљено време не можеш да вратиш, али можеш да престанеш да губиш време.
- * Да није најважније почети, знају они који одустају на пола пута.
- * Пре бих шестогодишњу себе питала за савет, него јој дала један.
- * Људима срећа зависи од тога да ли је сунчан дан или не, сачувај ме Боже.
- * Бавим се магијом. У секунди претворим „никад више“ у „још само овај пут“.
- * Неко ти разуме поглед, неко не разуме ни речи.

ТВИТОВИ

- * У Војводини, која је мултиетничка, сви све слаavimo заједно. У трећем минуто смо углавном сви толико пјани да не знамо ни шта обележавамо.
- * Не знам да ли је страшније то што не ходам, а бацам паре на обућу. Или то што не ходам, а по струци сам обућар.
- * Како се зове астронаут Мађар? Па Астро Угар!
- * Колико су те јавне личности у ријалитијима заиста битне говори најбоље то, што имају времена да у њима висе годинама. Никомае потребни.
- * Нас само трагедија може да уједини и то је управо наша колективна трагедија.
- * Србија нема тимове у фудбалу, него националне катастрофе.
- * Политичка коректност је нешто најближе тоталитарним режимима.
- * Србија увози сперму. Србија обесмислила и дркање.
- * Немојте се дрогирати. Сиротиња сте да бисте могли себи да приуштите нешто квалитетно.
- * Балканци живот сматрају луксузом.
- * Превише курви, премало сплавова!
- * У Србији инвалиди седе у своја четири зида јер је породице срамота што имају хендикепирану децу. У међувремену, курве имају свој ТВ шоу!
- * Кад навијате за клуб јер има пуно трофеја, уместо за клуб из вашег места, то је као да навијате за маминог јебача јер има већи курац од тате.
- * Како се зове Кристина на метамфетамину? Кристалина!
- * Кристина кад се окупа је Чистина!

СИГУРНИЈИ ОД БИДЕРМАЈЕРА

- * Немам ја те гласове у глави... Код мене су то пратећи вокали, цигани чергари, харемски чувари и аждаје мале које гризу.
- * – Како школа, како веза?
– Је л' ја тебе нешто вређам?!
- * Седнем да учим. Нема ми хемијске. Нађем хемијску. Одем по нешто слатко. Седнем да учим. Нема ми хемијске.
- * „Остаћемо другови“ је само једно другарски речено „неш јебати“, а при том нећете остати ни другови.
- * Све би било много згодније да је тај ко је направио безалкохолно пиво, направио дијетално.
- * Увучем стомак, испаднем грбав. Зашто се лоше ствари увек дешавају нама добрим људима?
- * – Где ћеш на море?
– Море мрш!
- * Нова година је за аматере. Нама искуснима не треба декорација да би се добро обукли и лепо урољали.
- * Пола сам „прст на чело“, пола чело на дланове.
- * Јуче нисам срео никог битног, могу опет да обучем све исто.
- * Ако немате среће са хватањем бидермајера, волим да знате да се свака моја бивша сретно удала.
- * Таман кренеш да учиш на туђим грешкама, они ти кажу да забадаш нос где не треба!
- * Воли она мене, само је трезна.
- * Кад мржње има, комплекси коло воде.

- * Одлагање обавеза уме да умори више него сама обавеза.
- * Не улазите у расправу са астролозима, то шаље планете по кућама да те онеспособе.
- * Ако вам јутра не миришу на добро, покушајте да се истуширате пре свега!
- * Траже мане да обезвредне своје.
- * Кад се не јавља, можда јој је телефон у торби запео о балетанку, резервне чарапе, малу црну хаљину, опрему за роњење, шатор, уши од попа.
- * Не смета ми што се кљукаш таблетама, али то што не нудиш баш није лепо.
- * На сликама из града изгледам испрепаданом, као да сам видео себе на сликама из града, испрепаданог!
- * Нити сам у вези, нити безвезе. Нигде везе. Права мука за душебрижнике.
- * Постоје мушко-женска пријатељства. Па добро, бар док мушко не нађе рибу. Онда се та риба коју им је нашао не свиђа другарици, и тако то...
- * Није ти добра та веза ако нема бившег да се меша, и пријатеља који потајно чека да раскинете. Веруј кад ти кажем ко пријатељ, и ко бивши.
- * ПМС је реално стање онога што жена објективно у ствари јесте, само се претвара осталих 25 дана.
- * – Мушкарци су сви исти.
– И цигаре су, овима што не пуше.
- * Површно увек повреди дубоко.

ТВИТОВИ

- * Непоштовање туђег времена је омиљени фетиш у нашем народу.
- * Слеп човек види много више од заљубљене особе.
- * Јесте, људски је грешити. Али хајде мало одмори, и грешкама треба одмор од тебе.
- * – Бојиш се грмљавине?!
 - Да.
 - Толика мушкарчина и боји се грмљавине!
 - Јесам мушкарчина, али нисам коприва.
- * Где год да се окренеш, на нечији комплекс запнеш.
- * Занимљиво је како уз немање грама мозга долази и немање грама образа.
- * Твој партнер није пластелин, да га узмеш и од њега правиш све што пожелиш.
- * Боље да ми је цигла пала на главу, него што си ми ти пала на памет.
- * Мењају ми се мисли, ове су ми претешке.
- * Има положено за возикање мојих живаца.
- * Једино је брзина пада у очима бржа од брзине светлости.
- * Захваљујући интернету све је постало доступно. На првом месту будале.
- * Када год тражим жену свог живота, гратис нађем и њеног дечка.
 - * – Шта радиш?
 - Ево био на трчању.
 - Јеси повратио кондицију?
 - Повратио јесам, кондицију нисам.

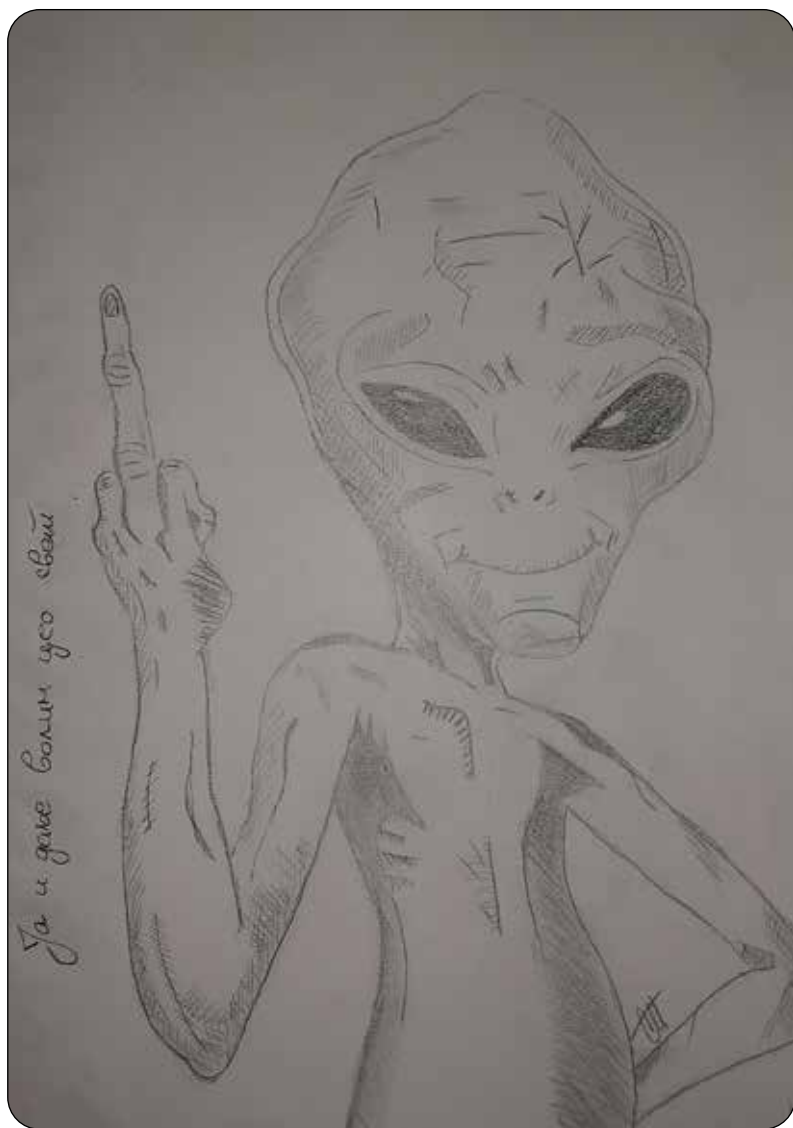
ТВИТОВИ

- * Најинтимнији однос имам са зидом. Ноћу када устанем шлогиран, док напипам прекидач од сијалице, милујем га једно 10 минута!
- * Прекините да облачите своје псе, мој пас мисли да смо сиромашни.
- * – Да имаш јахту, удала бих се за тебе!
– Па ја да имам јахту мислиш да бих тебе женио?!
- * Понекад тужно машем поред воза или аутобуса, чисто да људи помисле да имам девојку. Иначе је све ОК!
- * Људи су некада били дволични, ово сада више не може да се изброји.
- * – Груди или бутине?
– Ма само да је добра особа, али оно, да има добро дупе!
– Ово је месара младићу, хоћете месо од груди или бутине?
- * Има тих неких људи који лажу за медаљу. Па тај када ми каже: „Добро јутро“ одмах узмем пиџаму и идем у кревет, знам да је лаку ноћ.
- * Ако мислиш да немаш ниједну ману, та ти је највећа.
- * – Ђао!
– Отишао си пре пет година да „купиш хлеб“ и никада се ниси вратио, и све што имаш да ми кажеш је „ђао“?
– Срање! Хлеб! Одмах се враћам!
- * Како не волети количину ироније које име Срећко носи када си малер невиђени.
- * – Излази из подрума, убићу бога у теби!
– Драга, ја сам мушко и газда у кући, и ја ћу се сакрити где ја хоћу!

ТВИТОВИ

- * Знате ли ко је јутрос у 6 устао и отишао на тренинг? Ја не знам искрено.
- * Толико сам мамуран да тренутно изгледам као са слике из личне карте!
- * Није ти одговорила на последњих 20 порука? Буди упоран и шаљи још, можда јој тастатура покварена.
- * Да ли сам финансијски богат? Не. Али када су у питању богатство у љубави, срећи и животном искуству? Ту сам још гори.
- * – Ово је пљачка банке! Сви будите кул и ништа вам се неће десити... А ти скини те наочаре!
– Не могу бити кул ако скинем наочаре, друже...
- * Какав је жена дан имала најбоље видиш по томе којом брзином отвара флашу вина.
- * Она у теретани ради 4 серије селфија по 10 понављања.
- * – Браде су секси, али нису за сваког. Зато ја своју браду бријем.
– Добро, ујна.
- * Била би фора јавити се на телефон у пуном лифту и рећи: „Заразан сам дакле?! Толико је опасно?!“
- * Ако одбијам да идем у теретану да ли се то рачуна у вежбе за отпорност?
- * Верујем само у „иритираш ме“ на први поглед!
- * – Већ 10 дана се нисмо видели! Не знам куда ова веза води! Потпуно си незаинтересован!
– Славице, ударио ме је аутобус. У болници сам. Девет дана сам био у коми.
– Ко хоће нађе начин!

Sandra Paunović

ТВИТОВИ

- * Могу сам на море ако обећам жени да нећу у дубоко.
- * Ми постављамо за амбасадоре Србије људе који не заслужују да имају ни држављанство Србије!
- * Људска права су супер ако имаш пара да их одбраниш на суду кад су ти угрожена.
- * Мој деда не би желео да живи у овом окрутном свету у коме су архитекте протерале шпајз из својих пројеката!
- * Кад би неко моје свађе са женом преводио на језик глуво-немих, сломио би руку!
- * Срби сањају раван плац и брдовиту жену!
- * На дербију опет нерешено... 5 лакше : 5 теже повређених!
- * Мост на Ади је пропала инвестиција. Сви и даље скачу са Бранковог!
- * – Хеј, откуд ти у Казахстану?
– Јебига, уловио сам златну рибицу и казах стан!
- * Звездаши су у фазону ко навија за мој клуб је добар, ко не навија за мој клуб је лош. Њима је све црно-бело!
- * Гледам огласе за посао. Једини услов који испуњавам је да нећу да затрудним!
- * Најбољи начин да сексом спржите гомилу калорија је да вас појури њен муж!
- * Ове године малине неће доћи у град. Град је дошао у малине!
- * Реч волонтер је настала тако што су терали вола да ради.
- * Људи су спремни на све за паре. Неки чак и раде за паре!
- * Кад си незапослен добро је што ти никад не касни плата!

- * Отишао бих негде на пар дана али ће жена видети да може без мене и шта ћу онда!
- * Мувам рибу на каси у супермаркету, кад ће касирка: „Комшија, како вам је супруга?“ Маму вам! И треба да вам краду паштете!
- * Ако у свакој породичној свађи њена мора да буде последња, колико онда трају свађе у лезбејском браку?
- * Ја сам двострука личност. Нико и ништа.
- * Србија је као велика психијатријска клиника из које је побегло медицинско особље, па сад лудаци морају сами да организују живот у болници.
- * Фрижидер празан. Глад. Код куће мој пас и ја. Гледамо се. Он мене очима вука, ја њега очима Кинеза.
- * Једна просечна српска породица од једне просечне плате може један месец да се прехрани, у скупштинском ресторану.
- * Сретнем професорку хемије због које сам пао годину. Ухватила је срчка на улици, једва кроз зубе промумла: „Нитроглицерин“, ја реко: „Не знам формулу“ и она паде!
- * Жена отишла са колицима и ја пола сата носим огроман цак прашка по маркету тражим је. Оно тешко 15 кила сав дрхтим прекинуо ми циркулацију модри ми прсти ја утрнуо. Напокон је угледам стављам цак у колица она каже: „Нећу тај!“

ТВИТОВИ

- * Ако сам ја висока 165 cm, а бивши дечко ми је 198, је л' смо ми онда били у вези на даљину?
- * Нећу да се свађам, дај да решимо то као одрасли људи... Папир, камен, маказе!
- * Реално, најбитније је да нађете неког коме су ваше преглупе форе смешне. На свему осталом се може порадити.
- * Ситуација са дечјег рођендана од малопре, квиз знања у току, тема – знаменитости:
 - Где се налази Криви торањ?
 - У Пизи!
 - По којој грађевини је познат Париз?
 - Ајфелов торањ!
 - Који је најпознатији сат на свету?
 - Ролекс!
- * Толико немам пара да уђем у мењачницу и разгледам.
- * Ја у току свађе: „Не могу више ни да те гледам“ и скинем наочаре.
- * Шта можеш поруком, не остављај за позив.
- * Купила сам хемијску од 350 динара. Боље би јој било да сама заокружује тачне одговоре на испитима.
- * Један од најнепријатнијих момената у животу ми је свакако био када ме је неки декица у кафићу замолио за цигарету, па када је кретао, у препуном локалу викнуо: „Хвала на пушењу!“

ТВИТОВИ

- * За то сам да се уведи закон да, ако си у вези дуже од 5 година, дођу из општине и насилно вас венчају.
- * Најјачи су ови што имају 324 345 заједничких слика на друштвеним мрежама, уз кретенске описе, па кад раскину узму боловање да побришу све слике.
- * Што си старији све више схваташ да је љубав из вртића била права љубав, а све остало само игрице нерава које једу цигерицу!
- * – Како ти гледаш на превару?
– Углавном кроз снајпер!
- * Ваља се заљубити мало и бити глуп неко време, да се одмори човек.
- * Кад сам прилазио девојкама једно од најоригиналнијих одбијања бих издвојио: „Немој мене молим те!“
- * Неким паровима желим заувек заједно да остану, само зато што су тешки имбецили и већа би штета по околину била да су сингле.
- * Везе од 5 година су 4 године одлагани раскиди!
- * Нервирам се ко да имам неограничено живаца!
- * После колико месеци секса ступате у везу?
- * Први симптом да ти је комп баш оматорио и да треба да узмеш нови је ако си нашао девојку!
- * – Добар дан свима, ја сам Марко и ја сам подвојена личност.
– Марко, ово је центар за одвикавање од алкохола...
– А па обе су алкохоличари.

- * Зашто плата сме да касни а на посао не сме да се касни?
- * Кад гледам другарици у шољу, обавезно јој видим секс са другаром у блиској будућности!
- * Жене не воле ни добрице а ни баш имбециле, него нешто између у комбинацији. Ако си кретен са манирима, идеално је!
- * Замисли девојка ти погреши име током секса, типа, зовеш се Милош а она ти каже Милане. Наука је доказала да 62% мушкараца наставе да јебу као Милан, па се после тек дуре као Милош!
- * Код девојке је најбитније да си јој леп, све остало ће она да идеализује у својој глави и немаш бриге.
- * Никада не проверавам телефон девојке. Још ми само фали да видим неки курац већи од мог!
- * Девојка ми синоћ не одговара на поруке. Јутрос напише да је спавала код другарице, а испразнила јој се батерија. Искуства?
- * Никад нећу прежалити што Хари Потер није јебо Хермиону!
- * Колико кафа попијете дневно? Ја све!
- * Ако си превару извршио у 2:30 и сат се врати са 3:00 на 2:00, је л' се превара брише?
- * Жена која редовно троши паре свог мужа, тај нема кад да има довољно пара за швалерку. Даме, научите нешто како се чува мушкарац!
- * Имам 99 проблема и гледам још један да нађем. Јако ме нервира што није 100 округло!

ТВИТОВИ

- * Разговор синоћ са мојим сином:
 - Душане, лези и спавај!
 - Не могу, уморио сам се.
- * Муке петогодишњака... Отвори кесицу за чај и стави у своју шољу. Онда одлучи да му се кесица не свиђа и пребаци из своје у моју. Онда плаче што је та кесица у мојој, а не у његовој шољи.
- * Мој син иде на први час пливања:
 - Нећу да слушам тренерицу шта ми прича, ја знам да пливам.
 - Како знаш?
 - Видео сам у цртаном.
- * Много ми очекујемо од школства за нацију која децу слабо чему учи код куће!
- * ЖЕНА: Толико си ме избламирао у шопингу да те наредних 100 година не водим у куповину!
ЈА: Жено, што не рече раније да то тако функционише?
- * – Немој да звекнеш ту Ужичанку отпозади! – жена ме саветује како да возим.
- * Кукају кад наша репрезентација прими 6 комада од неког, а не виде она 84 минута у којима гол није примљен!
- * Режимска водитељка изјавила да може мислима да помера ствари, а људи јој се смеју. Откуд знате људи, можда и може, него није никад мислила.
- * Жена ми на Вибер шаље рецепте за разна јела. Као да њој остане забележено. Као.

- * Расправљају се жена и син о топлоти воде којом би требало да се он тушира.
СИН (виче): Врућа!
ЖЕНА: Није врућа него млака.
ЈА (вичем из безбедне даљине): Јој жено, пусти ме твоје млаке, изазива опекотине трећег степена.
- * Жена ми гледа утегнуте жене и девојке по улици, али ја будем крив што је она гледала.
- * Жена каже: „Ти не умеш са парама. Умеш да зарадиш, истина, али не умеш да трошиш. То ја умем, боље то пусти мени.“
- * Ишара син жену по лицу, ишара мене...
ЖЕНА: Ај сад и ја тебе, па да се сви сликамо заједно тако обојени.
СИН: Ја нећу.
ЖЕНА И ЈА: А што ти нећеш?
СИН: Нећу да изгледам ко будала.
- * Остало нам једно пиво у фрижидеру, жена узме и отвори пиво, мени сипа чашу воде и каже: „Ево теби вода, ти си се данас уморио.“
- * Жена и ја ишли да перемо ауто и лепо смо се поделили – она воли да ауто пере са оном пушком, а ја волим да јој дам да пере ауто оном пушком.
- * Добро је што ми је жена биолог. Бар неко у кући да се не плаши буба.

ТВИТОВИ

- * Ко каже да људи не поштују особе које се не туширају сваки дан? Ево у бусу једном господину сви пропуштамо пут и склањамо се са великим уважавањем.
- * На аутобуском стајалишту петоро нас који буљимо у телефоне и једна баба која проучава умрлице. Свако се информише на свој начин.
- * – Добро си ово окречио, али што увек у бело?
– Бело је најбоље, лако промениш у коју год боју.
– Добро, али ево већ 15 година кречиш само у белу боју.
– Баш зато, да могу лако да променим у било коју боју, бела закон.
– Па јеси променио некад?
– Није било потребе, бела најбоља!
- * Изашли смо с децом да се играмо у паркићу и успут купимо кесицу бомбона и дете испусти кесу, бомбоне се отко-трљаше у траву и лишће испод неког ораха. Деца кренула да плачу, жена оде да купи нову кесицу и одведе их, ја остадох сам и једем бомбоне са земље. Није још све изгубљено!
- * Нервирају ме ови са Версаће мајицама. Дувају се ту, а сигуран сам да не знају ниједну његову песму!
- * Све је дупло скупље, али је барем квалитет производа опао!
- * Човек који је измислио аутокорект нек јебе овна!
- * У фирми где радим објаснили су нам да је све поскупело и да ће због тога плате да нам буду мање!

- * Пост-експрес увек звони нула пута!
- * Зовем жену, кажем: „ХИТНО ЈЕ“, она остави све, плати такси, трчи уз степенице, угане чланак на ноzi, сломи нокат, изгуби ципелу, размаже јој се шминка и онако унезверена и избезумљена улази на врата и пита: „Шта је било?“ а ја питам: „ГДЕ СУ МИ ЧАРАПЕ?“
- * Пре неку годину идем путем и одједном се отвори прозор аута и пролете прстен, паде у снег, ја брзо скочим, покупим га и ставим у џеп. Видим ауто стаје, излазе мушкарац и девојка, ја трк најбрже што сам могао, они вриште и псују, трче они, трчим ја, једва сам успео да побегнем.
- * Комшија који живи на спрату испод мене је бот, нашао сам га на списку.
- * Деци сам купио кош и закачио на зид у дневној, дао лопту и ево играју се целог дана. Ваљда неће брзо да изгустирају нову забаву.
- * Сад се плашим да, ако смене министра, рецимо, пољопривреде, дође нови и одмах првог дана укине село!
- * На свету постоји тачно одређена маса килограма и ако неко смрша десет килограма, неко други мора да добије десет. Тако се остварује равнотежа у природи и ништа ми ту не можемо.
- * Ако ујутру не окачите слику кафе на друштвене мреже, ми помислимо да не пијете кафе и да сте мало чудни.
- * Пио сам ивермектин и није ми њииииишта!
- * Не желим да излазим на изборе док се не промени власт!
- * Имам пријатеља из Аустралије и док једном од нас не смркне, другом не сване.

ТВИТОВИ

- * Каже другарица да пати због менингитиса. Рекох: „Пусти тог Грка, нађи овде неког дечка.“
- * Данас би Никола Тесла био на бироу.
- * Тетовирао виолински кључ јер воли музику. Шта сад треба, мамин ајвар да тетовирам.
- * Уђем у теретану, урадим пет згибова и одмах се види промена. Будем блед и хоћу да се онесвестим.
- * Ако си баш јако дебео и лењ, нема потребе да идеш на дијету. Купи ауди.
- * Мрзим ову јутарњу маглу, не види се какав сам краљ.
- * Заљубио сам се. Веганка је. Послаћу јој 101 броколи.
- * Уђем у апотеку, бацим рецепт на пулт и кажем: „Доктор ми је прописао да те вечерас изујем из клоMPI“
- * Напијем се, не знам где ми је стан, па зовем мајку, певам јој: „Помози сину свом, да опет нађе дом“
- * Идем 4 месеца у теретану. По грађи би се рекло да не знам ђе стоје тегови!
- * У теретани могу да подигнем само пешкир, да обришем зној са чела!
- * Имам гаће са Дизнијевим ликовима. Замисли да ме удари ауто а ја у тим гаћама, па ме скину ови из Хитне. Па себи би инфузују давали од смеха.
- * Наручим породичну пицу, али да породица не зна.
- * Питао ме достављач пице да му крстим сина. Каже три пута дневно се гледамо и баш сам му драг!
- * Што се тиче исхране, пазим само да се не уфлекам.

ТВИТОВИ

- * Данас боранија за ручак. А прошле недеље кад је било на вестима да је неко убио мајку, тад смо имали супу, кромпир, месо, три врсте колача...
- * Обучили смо кеву како да гледа серије на лаптопу. И тад смо задњи пут видели лаптоп и задњи пут јели кувано!
- * Једном је неко донео кеви живог шарана да спреми. Два дана се тукла с њим. Не сећам се тачно, ал' мислим да се на крају сам убио.
- * Обожавам кад кева гледа неке рецепте на Јутјубу, само чујеш из трпезарије: „Ма једи бре говна, ти ће ми кажеш како се ренда тиквица!“
- * Не вреди са бабом играти „На слово на слово“, јер њој је на А – армоника.
- * Не смем код бабе у исцепаним фармеркама, одмах почне да плаче и нуди ми паре.
- * Кажем баби: „Срео сам оног твог комшију Синишу“, а она мени: „Кога бре да вакцинишу?!“
- * Убедљиво ми је најсмешнија једна бивша што пређе улицу кад ме види и нешто пљује и псује, а ми били заједно од '97 до '99 године. Па да л' си још љута, то је било у прошлом веку крв ти јебем!
- * Истетовирали све могуће свеце и манастире, а крсте се само у кладионици да прође тикет.
- * Никад у животу нисам видео да се неко толико врти док спава. Буквално сам је прошле ноћи покрио 22 пута. То није жена, то је пропелер.
- * Код мене у згради се не жмури на породично насиље. Баш напротив, сви гледамо кад Пера дође пијан, а жена га бије офингером.

ТВИТОВИ

- * Седим у кафани, гледам у прозор теретане. Они раде бицепс, а ја пропадање.
- * Одем ја код физиотерапеута:
 - Шта вам је господине?
 - Укочио сам се...
 - Јесте ли пробали Ctrl+Alt+Delete?
- * Не играм док не попијем, а онда не играм јер сам пијан.
- * Како се зову људи који раскину веридбу? Разуверени.
- * – Даћете ми десет ђевапа!
 - Господине, ово је пет шоп.
 - Добро, онда пет.
- * Једном сам размотао кондом до краја и пао у депресију.
- * Нееееее, па реко сам ти да ми тетовираш комодо змаја, а не комоду и змаја!
- * Како пастир успе да преброји све своје овце, а да се не успава?
- * Гости нађу да дођу баш тад, када ми је све у хаосу. И то сваки дан...
- * – Ја ћу да се убијем, мој живот нема смисла!
 - Шта ти је?
 - Нећу моћи више да имам деце!
 - Даааај, бре, баба!
- * Ако вам је мисао ограничена, шта вам вреди што је свемир бесконачан.
- * Централно грејање децентрализује људе.

- * Како можете да убијате комарце? Ја не могу, све је то моја крв.
- * – Докторе јако ме боли јетра. Ево овде.
– Али јетра није ту, него на десној страни!
– Ееееее па ништа онда, довиђења.
- * Завод за запошљавање: „Нудимо преквалификацију иконописца у тату мајсторе, због повећања обима посла код новопечених патриота.“
- * Ове преквалификације су супер ствар. Замислите преквалификованог дунђера у туристичког водича: „Са ваше леве стране видимо Колосеум. Значи посан малтер, значи слабопечена цигла, значи лоше везана арматура. Ко је ово радио добро је и ово пола остало“
- * – Где ћеш за Нову?
– Тебрице, правим неку организацију има да буде лудило. Ти?
– Исто, нигде.
- * По старом српском обичају и са вером у Бога, кренули смо раном зором по бадњак. Вођен очевим саветом: „Гледај да не буде багрем ко прошле године.“
- * – Ма јебеш га, једном се живи девет пута – рече мачка и покуша прећи на другу страну улице.
- * На ветеринарској амбуланти: „Лечимо све животиње осим једнорога, за њих се јавите врата поред, пише ПСИХИЈА-ТАР.“
- * – Ти немој сама да се шминкаш кад порастеш – ја као професор ликовног.
- * Причајте више са својом децом о сексу. Нека вас науче да Наташа која вас чека на 5 км од вас није стварна.
- * Танка је линија између живота и смрти, често пуна.

ТВИТОВИ

- * Комшија дошао да се жали на веш машину, каже да је гласна и да је касно. Ено одвео сам га у купатило, нека расправи са њом све што има.
- * У 4. основне сам био најбољи ђак у разреду и хтео сам да се повучем док сам на врхунцу славе и испишем се из школе, али ми моји нису дали.
- * Када сам кретао на факултет, мајка је плакала што одлазим, а отац што ће да плаћа кирију и рачуне. Оба родитеља су ми велики емотивци.
- * Њој је суђено да буде срећна са другим, а мени је суђено за узнемиравање.
- * – Јесам вам причао како су ме отели ванземаљци?
– Јеси 100 пута!
– Враћао се ја са славе од ујака...
- * На дан мог седмог рођендана, седео сам у углу собе и плакао што сам матор и што су ми прошле најбоље године. И био сам у праву.
- * Ишао сам са бабом на гробље код деде и она се посвађала са њим. Неке ствари се никада не мењају.
- * Једном ми као клинцу ћале ударио шамар из чиста мира док сам јео земљу из фикуса.
- * Смисао за бизнис сам стекао у средњој школи када сам од оца узимао паре за приватне часове из математике које сам држао сам себи.
- * Друг има ту једну девојку која га стално оставља па му се враћа, зовемо је Ешерихија
- * Стрицу се пре петнаестак година запалио ауто и на срећу излетео из њега на време. Од тада га зовем Чича Горио.

ТВИТОВИ

- * Трљам слику сата из Авона, да видим како ми стоји.
- * Овако кад кренем први на пешачки, па повучем још пар људи, осећам се као да смо сви кренули у Мордор да вратимо прстен!
- * Скувао сам чај. Да сачекам да се охлади и да га заборавим па да га проспем.
- * – Е ћао, јеси ти из Смедерева?
– Не! Што?
– Зато што си грађена као шпорет!
- * Не знам шта је данас било смешније на базенима. Да ли рибе које одмеравају друге рибе и као: „Гледај ону, види јој целулит!“ Или напуцани ликови који одмеравају друге напуцане ликове и као: „Ма, овај се пуца стероидима, нема шансе, гледај му ноге!“ Или насминкане рибе у води!
- * Док наштелујем идеалну температуру воде за туширање, њих 26 дипломира на Мегатренду!
- * Сви имамо ту бившу љубав која се зове „Шта ми је ово требало у животу“.
- * Не би ме чудило да ми једног дана закуцају на врата и кажу:
– Добар дан, дошли смо по бубрег!
– Какав бубрег?
– Онај где сте кликнули на „I Agree“.
- * Када укључим „24Kitchen“ ја увек имам само један састојак – тањир!
- * Пољуби ме случајно, као баба у уста на слави.
- * Немој да ме нервираш, обрисаћу ти обрву!

TVITOVİ

- * Kad mi neko kaže da se osećam ko u svojoj kući, ja uzmem da mu merim babi pritisak, perem sudove i posvađam mu se sa ženom.
- * Odvali me lik ramenom u prolazu, mislim se ja, imaš sreće što to nisi uradio na internetu, inače bi video!
- * – Ako ti se sviđam daj mi neki znak, jebo te!
– Ne sviđaš mi se
– Daj drugi znak!
- * – Jao što je sladak, je l' to vaš pas?
– Ma jok, usvojen je, žena i ja nismo mogli da dobijemo psa.
- * Šetnja je dobra stvar. Treba svakog dana šetati... Tako od menjačnice do menjačnice, možda nekom ispadnu pare.
- * U apoteci:
– Molim vas ako mogu preko reda, žurim, devojka mi kući leži.
– Naravno, naravno, prodite.
– (Obilazi ceo red do šaltera) Kutiju kondoma.
- * – Daćete mi 200gr salame.
– Da režem?
– Režite.
– Grrrrrrrrrr!
- * – Dobar dan, je l' imate lekove za smirenje?
– Koje?
– JA SAM, JE L' IMATE LEKOVE ZA SMIRENJE?!!

- * Najbolje žene su ove sa smislom za humor. Doduše i one jedu dušu, al' ti bar smešno.
- * JA (za vreme seksa): Hoćeš gore?
ONA: Ma da l' može gore od ovoga?!
- * – Tata, šta je to pravi muškarac?
– Pa to je sine kad čovek brine o svojoj porodici, žrtvuje se, radi na sve strane...
– Znači mama?
– Da.
- * Sve čarape mi pocepane, pa kad idem u goste ja odem bos, da se ne blamiram!
- * – Dobar dan, vaše isprave.
– Izvolite.
– Zašto se niste vezali?
– Zato što iz svake veze izađem povređen.
- * ONA: Daj mi ga skote, vidiš koliko sam mokra!!
JA: E pa šta da ti radim, ja kad kažem ponesi kišobran, ti nećeš. Ne dam!
- * Mojoj babi lična karta važi do 2052. Godine, pa se brine kako će sa 113 godina da ide do SUP-a da je produži, reko: „Voziću te ja ako budem živ.“
- * Na razgovoru za posao:
– Dobro, recite nam sada nešto o sebi?
– A nemoj brate, stvarno mi treba posao!
- * Toliko sam masturbirao pod tušem da sad, kako počne kiša, refleksno ga vadim.

ТВИТОВИ

- * Реко ми јуче убиће се због мене. Видим га данас, пизда гледа лијево-десно док прелази улицу!
- * Запамтиш свакакве глупости које су биле прије 15-20 година, ал' зато од куће до продавнице, буквално у 3 минута, заборавиш шта си дошо да купиш!
- * – Како ти је лијепо лице, чиме га хидрираш?
– Хвала, углавном сузама.
- * Дан трећи како сам уватила бидермајер и још се нисам удала! Каква превара!
- * Знам да кувам, знам да пеглам, знам да чистим, још само погрешно да се удам.
- * Не знам за вас, али ја сам мог кера дресирала да га све слушам.
- * – И сад као не причаш са мном? – ја кад се извињавам.
- * Како рећ жени да се угојила а не најебат?
– Ђе мој слаткиш највећи на свијету!
- * Плата од хиљаду евра би ми ријешила све психичке проблеме, а од двије хиљаде и финансијске!
- * Како ми мајка улијеће у собу свако јутро, тачно имам осјећај да мисли ту неђе по соби кријем другу мајку коју више волим!
- * Зовем друга да му кажем да је заборавио телефон у теретани и звони ми његов телефон у руци.
- * Не капирам људе који се олеше од алкохола и онда не могу да ме изнесу из кафане, ужас!

ТВИТОВИ

- * На прву ракију у гостима се обавезно намрштим и сав стресем... Да не помисле да сам алкохоличар.
- * Најтеже је узети: детету играчку, кучету коску и свој дукс који је код бивше!
- * Покушао бих и ја да избегнем ту мачку на путу, али се сетим да крило, фар и браник коштају око 200 евра.
- * – Јесам ли ти први?
– Слушај, ако наставиш са глупим питањима бићеш први.. који неће јебати.
- * Осећам се као паметан и разуман човек у лудачкој кошуљи.
- * Права љубав је кад ти она шминка аркаду, да се не би видео отисак од оклагије, када те је пре неки дан ударила случајно 6 пута.
- * Мене жена остави пола сата са петомесечним сином, он ме напије и после ја крив...
- * – Одакле си?
– Из Ђавоље вароши.
– Је л' познајеш моју ташту?
- * Седим са нашим човеком, он има ланац ресторана у Бечу, супруга му главна у инвестиционом фонду у Аустрији, а њихова беба од 9 месеци плаче... Мислим се, шта ти мали плачеш, мајке ти?!
- * ШЕФ: Примећујем да на сваких 15 минута избацујеш нешто на Инстаграм, а радно је време. Шта ти то говори?
ЈА: Говори ми да је одавно требало да те блокирам...

- * То што мало дете може да укључи на телефону, то ни програмер у Мајкрософту не може да искључи.
- * Улазим у кућу, синовац (3 године) долази код мене...
СИНОВАЦ: Чича, чича, види! (показује ми језик, цео плав)
ЈА: Браво Фићо, је л' ти то неко купио лизалицу што фарба језик?
СИНОВАЦ: Да
БУРАЗЕР (виче са спрата): Људи, да неко није видео онај плави маркер?
- * Лакше ми да се не сликам, него да увлачим стомак.
- * Почели су да наплаћују најлон кесе у продавницама и маркетима, мала 2, велика 5 динара... Јуче уђем у бабин шпајз и видим да је она милионер!
- * Кад неко почне да ме смара са нечим што ме не интересује, само га пресечем са: Да немаш 100 евра до првог?
- * СЕСТРИЋ: Чича, ко пева ово?
ЈА: Неки босански репер.
ОН: А шта каже?
ЈА: Надао сам се да ти разумеш ово и да ми можеш рећи...
- * (Током пандемије коронавируса) Јутрос у градском превозу Кинескиња кинула. После следеће станице остали само возач, она и лик са слушалицама...
- * Јутрос у продавници толико мамурна девојка ради, да када сам на касу ставио два хлеба и млеко, она вади паре да плати...
- * Искрено, мени хлеб и нема неки укус док га пензионер не испипа.

ТВИТОВИ

- * Србија има више Звезда Гранда него Црна Гора становника.
- * Одем у салон намештаја а радница нон-стоп иде за мном. Мора да јој се свиђам, јер немогуће да украдем регал а да то не види.
- * Остарио си онда када реч акција не значи провод, већ попуст у маркету.
- * У Србији јелка сија, фонтана пева, грађани кукају.
- * Јетра памти све бивше!
- * Није храбра жена певачица која се слика без шминке, већ жена која прехрани породицу са платом од 150 евра.
- * Трудиш се да не разочараш тату, маму, сестру, брата, пријатеље, другаре, родбину, па разочараш себе.
- * За „извини“ нису потребна муда, већ васпитање.
- * Оде у Београд да „студира“, то одмах кулира поруке на Фејсбуку, постаје урбана риба, клаберка, парти манијак, мушких срца ломилица.
- * Озбиљна веза може успети једино ако се у њој понашате врло неозбиљно.
- * Мајка љута на мачку јер је разбила вазу, па ми каже: „Дај јој ти да једе, ја са њом не разговарам!“
- * Данас смо породично кренули до манастира и породично смо се, онако сви између себе, жестоко посвађали и онда смо се молили за мир у породици.

- * Комшија био у Швајцарској, каже: „Тамо је лепо, лепо се заради, природа прелепа“ а пре неки дан ишао да баци стари кревет у Дрину.
- * У Београду човек не може да нађе дрво да се обеси, а не да се сакрије од сунца.

Плецаоим ња мети јубу
у његаду рибу ња је јубу!
За мбрне јој макама се каци
ња је њтаци, ња је њтаци!

а руда се мети:
Или ми живом крајим...
Или не жетим...
Или у воду врајим!

Српски језик, 1989. г.

ТВИТОВИ

- * – Одакле ти кармин на кошуљи?!
- Померио сам се да ме не пољуби у уста.
- * Вегани се не крешу, они се калеме.
- * Вегани на Велики петак фарбају орахе.
- * – Ташта, зашто не идете мало код друге ћерке?
- Тебе више мрзим!
- * Рђавом срцу и мозак смета.
- * Таман руке саме почну да се тресу, а он се више не диже.
- * – Мушкарци се плаше лепих жена.
- Теби једна брига мање!
- * То што си на ексерима не чини те Исусом, него наркоманом.
- * Дај слепом човеку рибу и опипаће је, научи га да пеца и мажњавај му јер те не види.
- * Срећан ти рођендан и све најбоље, да живиш као најлон кеса у природи.
- * – Не могу сад, женски проблеми.
- Паркираш се?
- * Све теорије у свету смишљају фризери и таксисти да би причали са муштеријама.
- * Код нас у фамилији, од свих вредности које се преносе с колена на колена, једино је алкохолизам преживео.
- * Да смо јebачи како се представљамо, на сваком ћошку би биле јавне куће, а не кладионице, банкомати и апотеке.

ТВИТОВИ

- * Постоји мушко-женско пријатељство, само је штета.
- * Оно кад први дан школе треба да имаш физичко, али као, пошто нисте понели опрему имаћемо математику. Е тако је цео живот.
- * Како то мислиш врх журка а имаш слике?!
- * Председник сто посто има двојника који води државу, док је он нон-стоп на ТВ-у.
- * Дипломе, личне карте, кикирики, семенке...
- * Толико била јака кампања да се изађе на изборе у Србији, да су дошли и из Босне.
- * Је ли ти конташ да ако ја поправим ту ману, нећу умети да препознам себе?
- * Мало је зајебано што су у овом животу, као и у књигама, тачна решења увек на последњим странама.
- * – ‘Оћеш на базен?
– Немам ти ја времена за то.
– Што? Уопште ниси толико дебела.
- * Свели сте живот на новац, љубав на секс, човека на физички изглед и онда се чудите зашто сте несрећни.
- * Мени не треба пријатељ, мени треба особа којој ћу да шаљем 24/7 оно што је мени смешно.
- * Ја ујутру и ја увече, то су две особе.

ТВИТОВИ

- * Једном када добије аплауз, будалу је немогуће уверити да се брука.
- * Знате, сваки нож који су вам заболи у леђа... Ви сте им га ставили у руке.
- * Ако није способан да са тобом ископа раку у шуми како би се отарасила леша, не требају ти ни његове звезде с неба.
- * Заиста, заиста вам кажем: нема моралног начина да се загризе банана.
- * Код ватерпола волим што нико не твита како би он то боље играо да је на њиховом месту.
- * Немојте да се нервирате, никог није брига.
- * За некога ко не може себи сваког дана приуштити воће, поврће и месо за оброк, много се наш народ оптерећује тиме ко се са киме јебе.
- * Нама не треба поштен политичар (то ни не постоји) довољно је само да је јебо и јео у кафани и пре него што је ушао у политику.
- * Растужи ме кад чујем да неко у Србији штрајкује глађу. Мишлио сам да не можемо бити гладнији него што то већ јесмо.
- * Да резимирамо: рођеним Београђанима не сметају дођоши само онда кад треба да их ослобађају.
- * Који део мозга треба да ти угине па да не умеш да се обрадујеш туђој срећи?
- * Све нека животна разочарења, а нико рукаве да засуче.
- * Само да знате, фармацеутске куће зарађују више на вијагри него што ће икад на вакциману. Али ви се не бојите чиповане вијагре, сложићете се.

ТВИТОВИ

- * Јуче поштар ушао на капију, прешао читаво двориште, звонио и куцао на врата. Мици, јеботе сунце, па ради нешто, залај макар, за шта те држимо?!
- * Једини члан породице с којим се сестра сликала пре одласка на венчање је Мици Пашче. Приоритети ипак.
- * Последњи пут када сам проверавао бројно стање љубимаца не сећам се да сам видео кокошку. Мици Пашче довлачи неко друштво однекле.
- * Изгледа да пројекат стратегије за одбрану од нових поплава након 2014. године, под радним називом „Ма неће ваљда опет“, није био добро прорачунат.
- * Пријавио бих се у *Потеру*, али немам занимљив хоби, па би разговор са Мемедовићем био нелагодан.
- * Чита мој ђедо Милован новине и вели: „Ене кажу овде бака пала са 10 кила траве. Ето што је смотана. Ја јуче однео дрва до котла, било сигурно више од 10 кила и нигде пао нисам.“
- * Одвели смо краву до бика и док смо га нашли пао је мрак, па сам упалио лампу на телефону, да би бик видео шта треба да ради. Буквално сам им држао свећу!
- * Ономад другар и ја у Гоњу ишли са стриком до комшије водили краву да је измеримо и успут претпостављали колико има. Другар био најближи, омашио за 12 килограма, ја смањιο за 50. Реко: „Ја имам двије сестре, мени смањивање реалне килаже професионална деформација.“

- * Некад сам скупљао храброст да отворим шок жваку, а сада ту исту храброст скупљам да извадим кисели купус из бурета.
- * Морам да ћерам пашче на рекламацију, умјесто да брани уљезима да уђу у двориште, она брани мени да изађем!
- * Да славим Ноћ вештица маскирао бих се у Николу Јокића на позицији четворке, да плашим поштен свијет!
- * Десетогодишњи ја се много радовао једнодневном школском излету у Таково, јер је желео да обиђе фабрику и види како се пакују крем и еуроблок, па можда нам и дају мало да пробамо директно са траке. То би било баш врх... Одвели нас у село Таково, где је Милош подигао устанак!
- * Нечиста крв јесте солидна серија, али Нетфликс ћемо схватити озбиљно тек онда када откупе права за Породично благо.
- * Потичем из мешовитог брака, отац ми је из Сјенице, мајка из Пријепоља, ја сам дете различитих локалних самоуправа златиборског округа, дакле Бугарин.
- * Једне године свештеник у Гоњу дошао пијан да свети водицу и кадио слику патке, мислећи да је икона Светог Трифуна која стоји у другој соби.
- * Објавим на Фејсбуку слику са сестрама, јави се један мој пријатељ из Хрватске и каже: „Немрем скужит која је старија а која млађа сестра, свака част.“
Старија сестра (1989): ХВАЛА СУСЈЕДЕ, ТКО НАС ЗАВАДИ!
Млађа сестра (2001): ЈЕБЕМ ТЕ У УСТА, ШТА ТИ ЗНАШ КО ЈЕ СТАРИЈИ!

ТВИТОВИ

- * Моју бабу више тога боли него твоју.
- * Да могу да бирам где желим да одем, ја бих опет отишла у крајност.
- * Ослањам се на сваки смак света.
- * Што се заљубљујете ако после нисте спремни да се обесите?
- * Буди мој Бетмен и ја ћу бити твој Бетмен, јер јеботе, ко још жели да буде Робин?!
- * – Шта ћеш да једеш?
– Себе изнутра!
- * Оно што сам научила после година, не баш најбољег, искуства са стварима за самопотамњивање је ништа. Ништа нисам научила, купила сам опет!
- * Немам срам да у тренерци и бунди имам милион питања по књижарама.
- * Ма зашто ме нико није припремио на то да је одрасли живот пуне руке ожиљака од врелог уља?!
- * Сваки пут када топломер покаже 36 са 7, или не дај боже 37, ја лепо помислим: „Убиће ме мајка!“
- * Друга ноћ како сањам да имам девојку, хвала богу + дај боже!
- * – Ај па да се запослиш.
– Али ја радим.
– А, па уметност се не рачуна.
- * Већ два месеца живим у новом стану и ево у овом тренутку сам схватила да са прозора видим бандеру, а не човека који ме посматра сваки дан јер сам супер занимљива!

ТВИТОВИ

- * Кад видим туђе грехове, моји дођу к'о добра дела.
- * Некад смо на неодговорену поруку имали чак и оправдање. Данас на „seen“ знамо да су живе и здраве, али идиоти.
- * Каже Џејми Оливер: „Искористите остатке од ручка“. Друге, ми оглабамо и жицу из рерне.
- * Што је добро у овим серијама, само викну слугу и он је одмах ту. Ја вичем: „Слуго, слуго“ а брат се прави да не чује.
- * Сви желе неку љубав а мрзе цео свет.
- * Каже девојка да не зна где да уради обрве? Рек'о пробај изнад очију, лепо ће ти стајати.
- * Зовем маму да јој кажем да примам инјекције и да ћу се задржати код доктора, каже: „Е, ај зваћу те, гледам Бинго.“
- * Једе тата лубеницу и поче да се дави, а мама поред мртва ‘ладна седи и каже: „Ма увек преживи.“
- * Другарица пијана, сама себи:
 - Да ли Ви желите да пијете?
 - Да, желим.
- * Код лекова ми је најважније да не утиче на алкохол.
- * Моја мама кад дуне ветар: „Ааааааа олуја аааааа, аа, аа аааа, склањај мушкатле, петоније, сулфриније, бегоније, дрво живота, дрво среће, дрво мајке, дрво бајке, дрво комшије! Беж'мооооо ааааааа! Владо, ти си остао напољу, нема везе.“
- * Алкохол је изузетно здрав. Сутрадан попијеш тачно препоручену дозу воде, 6-8 чаша.

- * Кад видим туђе проблеме, своје загрлим и изљубим три пута по српски.
- * Школовах се да будем у белом мантилу, али ћу изгледа завршити у белој кошуљи.
- * Другарица била први пут на бироу. И каже: „Па само ми печат ударили и то је то.“ Па шта си мислила, да ћеш посао да добијеш?
- * Сад сам јео за својим столом, али у туђој кући. Слава.
- * Мама има неку пиџаму на пруге а тата каже: „Каква си, к`о браћа Далтон!“
- * Пала другарица испред кафића и пита је неки дечко: „Шта то радиш?“ а она мртва `ладна: „Орем њиву.“
- * Девојка у козметичком салону: Скинула сам бркове, нисам више сом.
- * Играм каладонт са друштвом и кажем: „НАКОВАЊ“ а другарица: „Немојте измишљати речи.“
- * Али брат који малом сину (2 године) каже: „Па где си кренуо у пијукање у панталонама без џепова?“
- * Имам температуру или што бисмо мушкарци рекли: „Идем да пишем тестамент.“
- * Ти си једини који ме никад није напустио, увек останеш тамо где те оставим... Грли џогер.
- * Код гостију ми је најважније да не иду код мене.

ТВИТОВИ

- * – Јеси ли за неко виђање?
– Не! Узнемирујућ сам садржај!
- * Вода се пије када сте жедни! Пиво, вино, ракија... зато што волите! Виски, зато што се курчите! Шампањац, зато што сте се зајebали!
- * – Имам један проблем!
– Па где мене нађе! Шта хоћеш, још један?
- * Што мање знаш дуже ћеш да живиш! За неке сам сигуран да ће постати горштаци!
- * Зашто на сваком омоту где пише: „Отвори лако“ никада се не отвори лако?
- * Када год вам је тешко у животу, сетите се да лично познајем идиота који је шумећу таблету магнезијума прогутао из два пута! Била му је превелика цела за гутање!
- * Када те живот баци у блато, постани вајар а не свиња!
- * Ако ниси већ луда, заобиђи ме. Немам времена да чекам да скренеш!
- * То србује, хоће да погине за српске земље и ћирилицу, али уредно и даље пише срБска част, срБске земље, срБски језик...
- * – Добро јутро.
– Без ширења дезинформација и лажног оптимизма! Хвала!
- * – Зашто толико пијеш?
– Зато што сам сва срања у животу направио трезан!
- * Ако допустите да вам пуне главу, велика је вероватноћа да ћете и дупе дати!
- * Можеш ли да ми вриштиш из Ц мола? Нек' поцркају комшије!

TVITOVİ

- * – Današnji klinici nikad neće osetiti čari žmurke.
 - Pa ne postoji takva aplikacija!
- * Dođe tako vreme: pišaju na ulici, a fotkaju u toaletu.
- * Ukinite SMS i vratite pisma. Imaću vremena da razmislim šta da odgovorim.
- * Kakve su ti misli, takav ti je život. Kakav ti je tanjir, takvo ti je zdravlje. Kakvo nam je društvo, dobro je što još dajemo znake života!
- * Uđem u taksi i kažem: „Prati onaj auto.“ Nakon dva minuta kažem: „Do trista dinara ga prati.“
- * Taksista: „Kuda ćemo?“
 - Frizer: „Kako ćemo?“
 - Mesar: „Koliko ćemo?“
 - Krojač: „Dokle ćemo?“
 - Pevač: „Kuju ćemo?“
 - Šanker: „Šta ćemo?“
 - Hirurg: „Da li ćemo?“
- Samo su političari u fazonu: „Šta vas briga, mi ćemo kako hoćemo!“
- * Ljudi kukaju zbog kiše a samo je dva puta padala tokom leta. Prvi put 17 dana, a drugi put 24 dana.
- * Hoće da se mazi, pazi, čuva i nasmijava, a neće suđe da opere.
- * Niko te nije bolje skrinšotovo od mene!
- * – Nemoj da se raduješ unapred.
 - Pa ne mogu da se radujem unazad!

ТВИТОВИ

- * Сигуран сам да нећу пијан направити дете некој, јер ја кад се ушибам ни кућу погодити не могу, а камоли нешто мање.
- * – Шта ћеш да тетовираш?
– Адресу где живим, да знају људи где да ме врате кад се напијем.
- * Пролеће ми је увек било синоним за жену, неодлучно, не зна шта хоће и никад не знаш какво невреме може да те погоди.
- * Ево нека уметница из Јапана скенирала пичку у 3D, окачила на интернет и направила изложбу, а теби тешко да је сликаш и пошаљеш. Ко хоће нађе начин, ко неће нађе изговор.
- * Од како сам другару гурнуо главу у тарту кад се женио, више ме не зову на свадбе.
- * Животни циклус је кад пређеш са точеног сладоледа на точено пиво.
- * Од како су попови почели да дилују: „Идем да се причестим“ добија сасвим ново значење.
- * Кад играм билијар то изгледа као да дркам човеку иза мене.
- * Боље лош дечко него добар друг.
- * – Ти си паметан, интелегентан, духовит, нежан, како то да немаш девојку?
– Очигледно сам преквалификован.

ТВИТОВИ

- * Неки мушкарци падну на женину лепоту. Неки на женину кухињу. А неки на тастову ракију.
- * Не можеш два пута крочити у исту реку. Јер бићеш превелик за цев у коју су је стрпали.
- * Србија је плодна земља. Где сељак баци семе, ту израсте нека култура. Где мафија баци око, ту изникне неки објекат.
- * Поједини мушкарци се више узбуде када им жена узме мобилни у руке него неку другу ствар.
- * *Нацрт закона који је изазвао велику буру у јавности биће повучен, све док се не реше спорни делови јавности који дижу буру против њега.*
- * Да би Србија ушла у Европску унију мора, између осталог, да повећа цену цигарета. И, наравно, да призна Косово. Јасно је ко дан да од те работе нема ништа. Ми ћемо се пре одрећи Косова него пушења.
- * У случају Трећег светског рата будите без бриге. Очекује нас дуга али врло топла зима.
- * Какве су нам мисли, живот нам је још и супер.
- * *Ево једног старог и провереног начина да се одвикнете од пушења: ограничите себе на једну цигарету после секса. И видећете, ускоро ће дувански дим за вас постати само прошлост.*
- * *Кажу да је на стотине беба украдено из Србије током седамдесетих година прошлог века, и продато богатим купцима на Западу. Па како се нико у породицишту не ухвати за мене?*

- * У једном селу код Чачка лопов је обио библиотеку и узео пет књига и двеста грама кафе. Ако је очајник то учинио због кафе, а успут узео књиге, апелујемо да их бар покло-ни неком читаоцу. Али ако је то ипак учинио због књига, а успут узео кафу, желимо му пријатну кафу уз књигу.
- * Аутомобили се смењују на семафору. У једном, возач копа нос на ретровизору. У другом, жена сувозач држи дете у крилу. У трећем, возач пали цигарету и баца празну паклу кроз прозор. Боже, шта су нам ти Немци урадили! Да нису измислили аутомобил, ми никада не би такви постали.
- * Пошто је ручао у Мекдоналдсу, један новопечени Београ-ђанин је израчунао колико је грама јагњетине могао да купи у свом завичају за те новце. И умало од муке није заблејао насред Теразија.
- * Прођите некад поред киоска брзе хране. Можда међу свом том децом, која чекају у реду испред, угледате и своју. И можда се сетите да им, уместо пара за пљескавицу, дате и нешто кувано код куће за ручак.
- * Комшија алкос баца из стана празне унучиће на травњак испред зграде. Ти гледаш, нервираш се, и на крају изађеш, скупиш их све у кесу и ставиш му на врата. И сутра се пробудиш, задовољан што си га научио памети, дигнеш ролетну и угледаш ту исту кесу како лежи на травњаку ис-пред зграде.
- * Ако вам се већ сутрадан, након кафанског провода, иде поново у кафану, то је онда сигуран знак или да сте се до-бро провели претходне ноћи, или да сте алкохоличар. Или и једно и друго.
- * Слушање неких људи је попут гледања турске серије. Када говоре, можете се у било ком тренутку искључити из њи-хове приче. И кад год наставите да их слушате, схватите да ништа значајно нисте пропустили.

- * Једна девојка по имену Луна шета пса који се зове Ђура. А један дечак по имену Нестор има мачка који се зове Оливер. Дође некад такво време, све се изокрене.
- * Један стари, прекаљени нежења овако посматра ствари: Док си млад, аутомобиле и жене бираш углавном на основу изгледа. А кад остариш, бираш их искључиво на основу потрошње.
- * Уђеш у кухињу, гомила судова. Почистиш. Уђеш у ве-це, нема папира. Ставиш. Станеш за лавабо, потрошен сапун. Донесеш. Бациш поглед у огледало, мусаво. Обришеш. Уђеш у собу, разбацане ствари. Покупиш. И онда станеш и схватиш: Код куће је најгоре!
- * Не лупајте вратима од фрижидера! Нису вам она крива што се суздржавате од јела. Или што се не суздржавате.
- * Неко носи пуњач и пуни мобилни на послу. Неко је поде-сио биоритам и троши тоалет папир само на послу. Неко се тушира и троши бојлер на послу. А неко је присвојио службени ауто и троши само фирмино гориво. А које мере штедње кућног буџета сте ви предузели?
- * У уређеној држави сасвим је нормално да дочекаш да ти и деца оду у пензију. У неуређеној сасвим је нормално да не дочекаш ни своју.
- * Ко чека – нешто дочека. Или чир на желуцу, или казну за паркирање, или погрешан пакет с Али Експреса. А то што чека, има да причека.

ТВИТОВИ

- * Нисмо имали купатило у селу па смо се ноћу поливали где ко стигне око куће. Једном севнула муња и обасјала голу бабу испод степеништа. Ужас.
- * Моју кеву кад би неко хтео ноћу да пљачка, нема шансе до врата да дође. По дворишту кактуси, а потом би се бар три пута обесио о штрик!
- * – Даћете ми ову хроно плетеницу са орасима.
– Али ово вам није хро...
– УМУКНИ!
- * Годинама молим Бога само да нађем неке паре, а кад нађем – вратим, пичка ми матерна!
- * Да ми је да смршам једно 10 кила за два дана, па да лепо добијем вољу за држање дијете. А не овако!
- * Уплаших се да ме хвата Алцхајмер, пошто заборављам ка луда! Ал' се сетих да никад не заборавим ће сам сакрила чоколаду од себе, те се смирих.
- * Данашњи младићи су прави шмекери. Ево јутрос један пустио кане корса на нашег малог локалног цукца, јер је лајао на малтезера његове рибе.
- * Избор мужа нема неке везе са великом љубављу, већ ко се ту затекне кад жена реши.
- * Прави мушкарац шаље телеграм кад му се не јављаш на телефон!
- * Прави мушкарац сам себи чупа обрве, а не ту ко нека жена да иде по салонима!
- * Прави мушкарац не ради ништа по кући, јер прави мушкарац је стуб породице, а ће си ти виђела стуб који се помијера?!

ТВИТОВИ

- * Ако вас инстинкт не вара, немојте ни ви њега.
- * Фирма за кречење – „Молер и Скали“.
- * Поблокирао сам све који пишу о хороскопу, јер ће разумети да је то ретроградни Меркур, а не ја.
- * Људи који постају озбиљнији са годинама имају мањи IQ.
- * Људи су постали као мачке. Имају 9 живота, по један на свакој друштвеној мрежи.
- * Сконтао сам. Глава ме боли од људи, а не од синуса.
- * Знаш оно кад зумираш нешто пуно, па изгубиш квалитет слике о томе? Е, тако је и са приближавањем неким људима!
- * Можда не маштате лоше, можда само лоше остварујете снове.
- * Дневно попијем 4 кафе, то је 120 зрна кафе на дан. Пута 30 дана је 3600 месечно. Пута 12 месеци је 43 200 годишње. У један џакчић кафе стане око 13 000 зрневља кафе. Дакле 3 џака црнци наберу за мене. Осећам се тако аристократски сад. Имам људе што раде за мене.
- * – Волим те.
- * – Колико је то у калоријама?
- * Чим се отвориш човеку, истекне ти гаранција.
- * Женско не размишља. Женско смера!
- * Истраживања показују да ми дебели људи највише качимо слике воћа. Јер смо пре тога већ све изјели по кући.
- * Мислио сам да „аутовао сам се“ значи ПОЛОЖИО ВО-ЗАЧКИ.

ТВИТОВИ

- * Жену никада не треба пуштати саму да дочекује водоинсталатера, достављача пице, масера...
- * Додирнем је нежно, ставим два прста унутра, ако је шира ставим три, уверим се да је влажна и трљам горе доле. Тако ја перем чашу.
- * Оптимиста: „Попила је два пића, сад ће да се скине“.
Песимиста: „Попила је два пића и још се није скинула“.
Перверзњак: „Ако она неће, скинућу се ја“.
- * Да се уведе закон по ком чим пустиш „You Can Leave Your Hat On“ од Џоа Кокера, девојка која је тад ту поред тебе мора да крене да се свлачи.
- * Идем иза неке гузе у летњој хаљини и чекам ветар, минут тридесети.
- * Сви путеви воде ка њеној гузи.
- * Дете у мени никад не испуштам из видика, јер је перверзан мали, ухватиће неку тету за гузу!
- * Добра жена ће ти направити сендвич. Перверзна жена ће те убацити у сендвич са својом најбољом другарицом!
- * Жени се у сисе не гледа док једе банану или лиже сладолед!
- * Научно је доказано да жене кад су дуго без секса, ноге им се споје и претворе се у сирене!
- * Обожавам да је гледам ујутру док, онако полако, навлачи гаћице па брус... Још кад би ме пустила унутра, да не чучим испод прозора!
- * Већ два дана сам шокиран чињеницом да са ерекцијом имам исти број килограма као и без ерекције!

- * Колико често ми испада сапун док се туширам, никако не смем да завршим у затвору.
- * – Остани јак, немој да мислиш на њу! Остани јак, немој да мислиш на њу – размишља о чоколадној торти у фрижидеру.
- * Треба гледати своја посла, али се треба и умешати и придружити кад видиш секс на клупи у парку.
- * Пролеће, јато птица, све лете у истој линији осим једне... У сваком друштву постоји бар један перверзњак који заостаје да би им гледао гузе!
- * Кажу да су најбоље ствари у животу су бесплатне. Где је моја бесплатна плејбој вила и могу ли сам да бирам зечице?!
- * Током новогодишњих празника блокирам телом све прилазе руској салати!
- * Срећни људи злостављају једно друго викендом у кревету. Мене злоставља аларм у 7!
- * Ако те девојке често одбијају у последње време, навуци чарапе, па обуј сандале и то ће те сигурно вратити у игру.
- * – Реци му да си уградила пенис – кад дајем савете другарици како да откачи дечка који се заљубио у њу.
- * Ако стојиш иза неке девојке на банкомату, једини начин да покажеш да ниси опасност по њен новац је да је нежно пољубиш у врат. Проверено!
- * Двадесет први век а жене се буне кад им донесеш кафу го.
- * – Радим на својој музичкој каријери – лупка је по гузи у ритму своје омиљене песме.

НЕ ЗАНИМА МЕНЕ

- * Купио тата нов телефон и то бољи од мог. Терао ме да му инсталирам 25 апликација. Да му ставим слику сестре и мене на позадину. Да му звук звона буде „Ој војводо Синђелићу“. И на крају каже: „Врати ми картицу у стари телефон, не занима мене ово.“
- * Наше ће сенке ходати по Мелбурну, лутати по Аустралијан опену, плашећи кенгуре.
- * – Које је расе тај пас?
 - Епањел бретон.
 - Које?
 - Сима из Срећних људи.
 - Ахам, знам.
- * Те 2020. године, било је проглашено вандредно стање због пандемије коронавируса, од 15. марта до 6. маја, а од 18. марта је уведен и полицијски час. Тог 1. априла 2020. године, позвала сам бабу на фиксни, да се нашалим мало, ваља се, па сам јој измењеним гласом говорила:
 - Добар дан, зовемо из полиције. Јована Ђирковић је пријављена на овој адреси, прекршила је мере полицијског часа.Одговори баба:
 - Која је то будала, не занима мене ништа – и баба ми спусти слушалицу.

ТВИТОВИ

- * Жали се послодавац, чији син има цепарац 5000 евра месечно, да не може да нађе радника за плату од 250 евра.
- * Мој брат који живи на селу редовно плаћа неко „наводњавање и одводњавање земљишта“. Киша напунила земљу водом и он реши да зове да дођу и ураде то „одводњавање“ које плаћа. Десет бројева звао, на сваком шокирани „захтевом“: – Господине, ми само наплаћујемо, ваше је да то радите.
- * Порука од сестричине након такмичења у рецитовању: „Ја сам мислила да се само избори намештају!“
- * Моји твитови су пуни словних, граматичких и правописних грешака, али суштина је важна, а ту нема грешке.
- * У Србији важи правило: „Ако не можемо другачије, хајде да радимо поштено.“
- * Јао, па ти ми личиш на 2 динара у металу – имаш два лица и ништа не вредиш.
- * Зашто путари сада у септембру не би очистили путеве од снега? У децембру ће бити хладно.
- * „Легло“ ми 30 евра, помоћ државе током пандемије. Одговарам на поруке старим пријатељима, љубазна сам и даље са свима, возим се ГСП-ом. Богатство ме уопште није променило.

ТВИТОВИ

- * Девојке воле ситнице типа купио сам ти кућу, волим твоју мајку, можеш да возиш моја кола док их не сломиш, ићи ћемо у куповину док не цркнем!
- * – Који си лик из бајке?
– Три прасета.
- * Љубав је када последњу сарму на слави делите на два дела.
- * Питао Сизифа да се мењамо, да ја гурам камен, а он да покуша да ми нађе девојку. Није пристао!
- * – Опиши живот у пет речи.
– Да ли може на рате?
- * Опрао судове, изударео тепихе, сад ћу и усисивач да пу-
стим. Све се може када се лепо организујеш и када је мама
мало више нервозна!
- * Моја жеља је јака, али њен вереник је јачи!
- * Загрљај служи да је ухватиш за дупе!
- * Улепшај јој дан, не шаљи јој поруку.
- * Јуче промотерка делила кондоме. Мом другу рекла: „Из-
воли кондом, уживај са неком девојком“, а мени: „Изволи
кондом, надувај га као балон.“
- * – Бромазепам.
– Имате рецепт?
– Не.
– Не може без рецепта.
– Иде сезона слава и сви ће да ме питају зашто се не женим.
– Поклањам вам две кутије!

- * Седимо већ 10 минута у кафићу а ти још ниси поставила ниједну слику на Инстаграм. Сконцентриши се, молим те!
- * Зашто твој пас неће да ме запрати на Инстаграму?
- * Код телефона ми је најбитније да се не укључи предња камера.
- * Истетовирао на себи гомилу стихова и цитата, није прочитао књигу у животу!
- * – Људи не воле хејтере
– Не волим ни ја људе
- * – Идемо ли вечерас у онај нови клуб?
– Стављају ли тамо дрогу у пиће?
– Не.
– Онда нећемо.
- * – Он је образован, леп, вредан, способан... – моја мајка када не прича о мени.
- * – Ђерко, онај твој је много ружан. Плаши нашег пса сваки пут када дође.
– Да раскинем?
– Не. Дечко вози BMW. Нека стави кесу на главу.
- * – Видим чуваш миша у кући.
– То је хрчак.
– Добро, хрчак је. Како га зовете, Сплинтер?
(Гледа ме попреко.)
– Купићу ти за рођендан четири корњаче.

ТВИТОВИ

- * Бирам речи кад се шалим на свој рачун, јер могу да се увредим па да не причамо!
- * Шетамо се нека девојка и ја иза ње!
- * Девојка се нешто трипује зато што јој сваки дан говорим да диже ноге, као досадан сам. Извини рибо, али гајба се мора усисавати.
- * Просуо сам кафу на бабин миље. Узео сам само најбитније ствари и упутио се у непознатом правцу!
- * Најбољи поздрав на улици је кад се поздравите обрвама и само продужите!
- * Највише мрзим кад ме неко пробуди у кафани!
- * Говорим два језика, српски и онај кад сам пијан!
- * Још једно пиво и доста је за данас што се посла тиче.
- * Чучњеве радим само кад ми испадне пљескавица.
- * Кад видим ко све има пара, дође и мени да имам пара.
- * Једном, кад сам изашао из куће, нисам се избламирао и тај дан ми дали шећер и воду да дођем себи.
- * Да сам женско и да се зovem Мина, имао бих оригиналну фору кад се упознајем с неким: „Тао ја сам Мина, БОООМ експлодирала сам! Хахаха, где ћеш?“
- * Ђерка (4 године) чула грмљавину и одмах хоће код мене. Мислим се у себи: „Хахахахаха плаши се грмљавине а има 4 године. Хахахаха како да буде поред мене кад ни сам немам довољно места у веш машини!“ Шта су ти деца, ццц...

ТВИТОВИ

- * Некад сам у свакој торби имала кондом. Сад у свакој торби имам бромазепам.
- * Пита ме бивши: „Кад ћемо да се помиримо?“, реко: „Кад ми порасту сисе.“
- * Је л’ сам вам испричала кад је требало да на свадби будем кума? Каже матичар: „Молим вас нек кумови дају личну карту“, и ја се јавим и кажем да немам јер сам јуче изнајмила сони!
- * Србија је међу првих 10 земаља по попијеној количини алкохола на годишњем нивоу! У то име живели!
- * Скупљи чај од ракије. Не исплати се бити трезан.
- * Тројка је права бројка, увек можеш да забушаваш!
- * Боље добар *handjob* него лош *blowjob*!
- * – Срећа кошта 189 евра – гледа каталог вибратора.
- * Прави мушкарац је онај који те пусти да заспиш прва да може на миру да хрче.
- * Матор си онда кад те мрзи да идеш у кафану јер пада киша.
- * Оставио лик у казину 44.000 динара бакшиш. Ево га дошао данас да тражи паре назад.
- * Другарици се допадне комшија. Пошто није знала како да му приђе, паркира се испред његовог аута и остави написан број, да је зове ако треба да помери кола. И лик ладно зовне паука.

ТВИТОВИ

- * Већ два сата чекам метро, тачно ћу закаснити на гласање.
- * – Је л' нормално да курац расте и у 41. години живота?!
– Узео си или туђе наочаре или туђи курац.
- * Па где сте сада погубиле шестаре и лењире када сте се школовале од куће?!
- * Целог живота сам желео и маштао да имам коња и никада ми се није остварила жеља. А мојој жени из прве. Па је л' то поштено!? Питам!
- * Кафана треба да има: кафу без шећера, кафу са шећером, ракију домаћу, киселу воду, шприцер, пиво <ладно, пиво из гајбе. Све остало је просеравање!
- * – Тата, дај паре за учитељицу!
– А шта фали овој?
- * Школовање у Србији није бесплатно, али је џабе!
- * У овим годинама секс са последицама значи ишијас, а не трудноћу.
- * – Тата, је л' можеш мало тише да гледаш тај тенис?
– Ево утишаћу.
– Не мислим на телевизор.
- * Венчали смо се на њен рођендан да не бих заборављао годишњицу брака. Јутрос јој честитам рођендан, а она мени годишњицу на коју сам, наравно, потпуно заборавио.
- * После бабе сам мислио да мама не зна да кува. А онда сам се оженио!
- * – Тата, иде се преко школе у Црну Гору на неко море!
– Јадранско, Ленка.

- Није него Сутоморе!
- * Разумем да се са сајма аутомобила вратиш пешке, али са сајма књига без књиге?! То никако не разумем!
 - * Никада нећу разумети како људи живе без ракије... А и зашто?!
 - * – Госпођо, овде је хладно.
– Јес ти дош'о да јебеш ил' да се грејеш?!
 - * Када би организовали државу као што организују митинге, не би ни било потребе за митинзима.
 - * – Тата шта си ти највише волео да радиш кад' си био млад?
– Пребројте се и само ће вам се касти!
 - * Ђерка иде у школу са једном свеском?! О Боже! Ја сам носио ранац к'о димњичар из Капелских кресова и увек ми је нешто фалило!
 - * Некада сам гледао како да убијем време а сада гледам како време убија мене.
 - * Здравље је ујутру упалити цигарету него телевизор.
 - * Да уђе у Твитер записник да сам ишао на море са таштом, мајком, женом и три ћерке!
 - * Првом снегу се радују деца и лудаци.
 - * Највећи изум у историји, Њено величанство „Јуполка“: За огрев, заливање, храњење и појење стоке и живине, незаменљива за комину, помије, кедере... Хтео сам са њом и у породилиште по децу да идем, али ми нису дали.
 - * Да објавимо рат некој Норвешкој и да се предамо. Ја други излаз из ове беде не видим.

ТВИТОВИ

- * Боље да се и лоше појебемо него да све остане као претпоставка.
- * Чистим чистим белу стазу, јебем маму Деда Мразу! Пола метра снег је пао, на секунду није стао!
- * Живот нема репризу, гледај добро како ћеш да га сјебеш.
- * Оно чувено женско: „Ти си ми други“ сети ме једне згоде из ране младости. Рекла ми је: „Само једног сам имала пре тебе, али он ми је ставио само до пола, тако да си ми ти практички први.“ Жене су украс света!
- * Игнорисање будала је једна врхунска вештина. Спој менталне снаге и дисциплине.
- * Научно је да доказано да се трава најбоље коси викендом од 6,30h до 8h, и моторком секу дрва, јер у то доба дрва су најmekша а моторка мање троши и боље сече.
- * Интелигентни људи прочитају текст без проблема и не примете словну грешку. Гупави и злонамерни људи те грешке региструју и исправљају аутора.
- * Годинама сам угошћавао родбину и пријатеље у мојој кућици на мору. Од када више немам ту кућицу ретко ко од буљука угошћених да се сети и мене и џабак летовања. Ако икад будем опет имао нешто тако, курац ће ико за џабе да летује и да га ја угошћавам.
- * Немојте случајно да не објавите по свим друштвеним мрежама ваше добро дело, да сте нахранили гладну куцу, напојили рањеног хајдука, послали хуманитарни СМС, помогли баки у супермаркету, дали малом Рому 20 дин за

кифлу... Мислим, чему добра дела ако то нико не зна? И још добијете лајкиће!

- * Највећи шок у животу сам доживео пре више од 10 година, кад ми је у пола разговора преко Скајпа једна женска рекла: „Оћеш да видиш моју рибицу?“ и ја кажем: „Оћу“, јер знам да има акваријум, а она спусти камеру доле и покаже ми пичку. Од тада имам ноћне море и психичке поремећаје.
- * Прва ствар коју приметите кад одете негде у мрску Европу је да се људи смеју и приде су љубазни. И још хоће и да помогну и изађу у сусрет без обзира што виде да си странац. Ја сам прво време на послу у Хамбургу мислио или да хоће да ме јебу, или да ми изваде бубреге. Параноја!
- * Све имало добре рибе су надркане и глуме лудило, очекују Бреда Пита на белом коњу, са буџетом Илона Маска, а пошто тог нема онда кукате што вам мушкарци не прилазе и што сте саме. Обичног лика одјегете рафално и заболе га да се смара поново. Ако ти нећеш има ко хоће.
- * Човек се учи док је жив, а онда умре, па му цаба што је учио толико.
- * Код нас је у мору лоших и баксузних дана петак 13. потпуно обесмишљен.
- * Мушкарац који није језиком испробавао батерије од 9V не може да буде добар љубавник.
- * Пола здравља је да ти ближа родбина буде што даље.
- * Код мене у селу реч БАБА није ништа ружно ни погрдно. То је титула за поштовање, институција.
- * Шта ради полиграф у Србији? – Лаже!
- * Ускоро ћемо у маркете да идемо као у позориште. Ућеш, гледаш, аплаудираш и изађеш.

ХУМОР

- * Девојке више воле возило са четири точка него са два – зато сам ја на свој бицикл ставио помоћне точкиће!
- * Како се зове групни секс са девојкама које се зову Милица? – Гомилица!
- * Друже, када сам ти рекао само оштро према девојци, нисам мислио да је журиш ножем!
- * Звао сам је да гледамо филм, она дошла и скинула се. Шта знам, ваљда воли да филмове гледа гола!
- * Наравно да не бих волео да је као у средњем веку. Па спалили би ме на ломачи јер само вештице мувам!
- * Моја девојка има невероватне сексуалне вештине. Мало је фалило да ме стрефи инфаркт, када сам видео клип!
- * Добар друг ће ти рећи да имаш слину на фаци, док најбољи друг неће, него ће те водити кроз град и упознавати са најбољим рибама.
- * Ако се девојка наљути на тебе и каже ти да спаваш на каучу, ти одеш и спаваш на каучу. Нема везе што уопште нисте у истој кући!
- * Добра ствар код ношења зимске јакне је та што људи не знају да ли је дебела јакна или ја!
- * Жене ће ти свакако скакати по глави. Е сад, по којој, то зависи од тога колико се справљаш са њима...
- * Дотерати линију не значи исто дебелом човеку и наркоману.
- * Колико се само шокирао када је ушла у цркву и није изгорела! И ево га сада, ожењен, глуп и још увек шокиран!

САТИРА

- * На свадбама је музика много гласна, да нико не би морао да разговара са родбином!
- * Живим у слепој улици, зато комшије морају све да виде.
- * Избегавање насиља му не полази за руком. Зато користи оружје.
- * Проблем модерне српске књижевности није у књигама, него у читаоцима.
- * Други народи напредују, јер немају стара добра времена.
- * Афирмисан афористичар је у народу исто непознат као и неафирмисан.
- * Ако сте депресивни, идите код психолога. Не можете да се обратите драгим људима, јер због драгих људи имате депресију.
- * Немам поверења у војску којој су потребни цивили.
- * Власт још од Тита упозорава на стране плаћенике који раде против државе, само што власт не открива да су то они.
- * Људи срећне људе воле само као серију.
- * Бити на врху подземља је и даље близу дна.
- * Полицајац и војник који стану на страну диктатора, народу нису потребни ни у слободи.
- * Уништили су све што су могли, али они воле изазове, зато желе да покушају уништити и оно што нико не може.
- * Бандити ме никада нису зауставили на улици и опљачкали, за разлику од полицајаца!
- * Политичарима смета што их критикујемо из топлих домова, зато ће се потрудити да их критикујемо као бескућници!

ТВИТОВИ

- * Пут до успеха посут је трњем. Капирам да на крају мог пута стоји и бодљикава жица...
- * Три пута мерио, једном секао, исекао погрешно!
- * Некима је живот $2+2=4$, а некима синус алфа+косинус бета-квадратни корен из пичке материне...
- * – Ја бих тебе могао да гледам цео дан.
– Зато што ти се свиђам?
– Зато што си за посматрање.
- * Шта је парадокс? То је кад живиш данас за сутра, а понашаш се к'о да сутра не постоји.
- * Сваке године исто, прво здравље и љубав, а паре ће доћи саме... Па је л' их носи корњача са Галапагоса?!
- * – Хоћеш до града?
– Може. Само да напуним телефон, сат, цигару, слушалице и тротинет.
- * Кад би у Србији било сељака колико је сељачина, били бисмо највећа пољопривредна сила на свету.
- * Појавило ми се срце у кафи и то може да значи само једно
– срчани удар.
- * – Немој да ми правиш сцене...
– Брате, ја сам сценограф.
- * Кад бих ја одлучио да се покажем у најбољем светлу, нестала би струја.
- * Опа, колики минималац, значи биће и јогурт уз паштету!

ТВИТОВИ

- * Зашто се гледаоци Задруге потресу кад сазнају да неко није чуо за једног од њихових јунака и бацају оптужбе за елитизам и снобизам?!
- * За мене је ипак вест јучерашњег дана мачка из краја која је пала са 14. спрата и остала неповређена. Желим јој да у здрављу и весељу проведе осталих осам живота.
- * Људи мисле да паркинг места недостаје зато што је неког мрзело да их нацрта.
- * Секуларна држава, а не дају у шортсу и јапанкама у општину!
- * Неке књиге је веома важно не прочитати прерано.
- * Неретко размишљам о томе што врање на руском значи лагање. Како да објасниш човеку да у Врање нема врање?!
- * Повратак трка кочија на Олимпијске игре би ми много значео. Не оних кочија у које се Јокић завали па га коњ вуче, него као у Бену Хуру.
- * Зашто људи који тврде да је планета пренасељена, не би пошли од себе у обуздавању популације?
- * Али ја који убеђујем себе како ми је аутокорект заправо користан, а онда пожелим људима срећну Нову Гвинеју
- * Баш је незгодно кад немаш ништа паметно да кажеш, а седиш са човеком који мисли да има све паметно да каже.
- * Најгора, а и најчешћа корупција је она која је у складу са законом.
- * Улица Јурија Гагарина је добила име по томе што је време потребно травају да прође кроз њу, једнако времену које је Гагарин провео у космосу!

ХОЋЕШ ДА ПОПИЈЕМО О ТОМЕ?

- * Код лета је добро што од топлоте не можеш да видиш да ти се живот распада.
- * – Где се налазиш тачно?
– Ево у центру пажње!
- * Али парови који форсирају своју љубав на друштвеним мрежама, ми то лајкујемо и кад раскину ништа. Е не може, морате да кажете шта се десило!
- * Али највећа траума из детињства – учење песмице да рецитијеш, па чекаш свој ред као стрељање да чекаш. КОЈИ ПАКАО! Као да је био циљ да се деца истраумирају, колко непотребне ствари!
- * Дедина слава, дошао нам рођак један и тражи виски, отац донео виски а то је све само не виски, јер сестра попила са другарицом и напунила водом. Лик попије гутљај и каже: „Нешто није у реду“, моји провале, питају сестру о чему се ради, а ја како нисам била ту, она каже: „Питајте Тамару.“
- * Неко ми послао цвеће, питала ме цвећара где могу да испоруче, али ми нису рекли од кога је. Сутра треба ваљда да ми стигне! Можда неко мисли да сам умрла?! Боже што сам романтична.
- * Студенти Факултета политичких наука опљачкани у Риму. Уместо да краду, они покрадени, еј земљо моја, шта си дочекала!
- * Лавице, слабо чувате те лавове поред себе, па често се омакне да нама кобилама шаљу поруке и смарају.
- * Преферирам везу на даљину, јер волим да се дописујемо, ал' да се не виђамо!

ТВИТОВИ

- * С тобом увек волим дуге ноћи, драга књиго.
- * Не видим поенту ношења дебелих кинеских ланаца око врата? Сем ако ниси крава, па је то онда у реду. Још звоно да набавиш и супер.
- * Карактер је важнији од вештине! То је оно када вежбам, па у ваздуху осетим мирис прженог меса и колача.
- * То што немам среће у животу правдам са: „Има више среће, него памети.“ Дакле, ми паметни се сами сналазимо.
- * – Каква си у љубави?
– Добра, најбоља! У супротном нисам у љубави.
- * Шта значи „Кити се туђим перјем“? Па то је оно када имаш страницу на друштвеним мрежама са форицама које нису твоје.
- * Удвара се мени физички непривлачан мушкарац, чија је девојка заиста лепа, али љубоморна. О укусима се ипак расправља!
- * Можда ти и откријем све карте, али нећеш знати са којима ћу прво да играм.
- * Мушкарцима који причају да су жене љубоморне када кажу за другу жену да је лепа и zgodна, јер је радила корекције, желим да се пробуде поред неког Милорада.
- * – Никада немаш времена за мене, вараш ме!
– Немам бре времена ни да те варам...
- * Лети бирајте мишићаве мушкарце. Неће се лубеница сама донети.

AUTORI – АУТОРИ

Зоран Станојевић
(1942-2021)

Рођен 7. марта 1942 преминуо 11. јуна 2021. био је југословенски и српски писац за децу и одрасле, драмски писац, преводилац, афористичар, сатиричар, радијски водитељ и омниолог. Студирао је драматургију на београдском Факултету драмских уметности. Живео је у Београду и повремено Минхену. Објавио је 21 књигу у периоду од 1968. до 2018. Заступљен је у многим антологијама. Написао је око 60 драма од којих је трећина награђена на анонимним радио конкурсима. Радио драме су му игране на свим већим радио станицама у Југославији, а 15-ак преведено и играно у Шведско, Аустрији и Немачкој. Објавио је стотине прича у листовима и часописима: *Младост*, *Јеж*, *Макси смех*, *Летњи Жежев алманах*, *Жежев хумор на квадрат*, *Сатирикон*, *Зум репортер*, *Новости осам*, *Око*, *Политика експрес*, *Нин*, *Политика – Тхе интернационал вееклу*, *Борба*, *Наша Крмача*, *Данга*, *Политика*, као и у стотинак бројева ЕТНЕ (електронског часописа за сатиру). Превео је пет књига, међу њима и тротомног Толкиновог *Господара прстенова*. Каже да је половину радног века провео као слободан уметник, а другу половину као водитељ и водитељ-уредник у Радио Београду. На Радио Београду је од 1965. испрва као спољни сарадник, а од 1976. до 2005. остварио је око 4.000 сати „живог“ радијског програма. Био и дописник Радио Београда 2 из Немачке. Радијске емисије: *Време радозналости* (на Првом програму Радио Београда, водио дуже од седам година, 1976-1983), *Ловац на бисере* (на Београду 202, краће од годину дана, 1979-1980), *Клуб Два* (на Другом програму Радио Београда, први уредник и водитељ емисије, више од седам година, 1986-1994), *Хобископ* (на Другом програму Радио

Београда, више од седам година, 1986-1994) и *Омниологија /Познавање свега* (на Београду 202, четири и по године, 2011-2015; по истоименој књизи из 1982). Преводи: *Озма од Оза*, Л. Френк Баум (Нолит, Београд); *Бил, Херој Галаксије*, Хари Харисон (СФ); *Трампа свести*, Роберт Шекли (СФ); *Дела Времена*, Џон Бранер (Народна књига, Београд) (СФ); *Дружина прстена* - Господар прстенова 1, Џ. Р. Р. Толкин, *Две куле* – Господар прстенова 2, Џ. Р. Р. Толкин, *Повратак краља* – Господар прстенова 3, Џ. Р. Р. Толкин (најмање девет издања комплета са његовим преводом: Нолит, Београд 1981.; Стилос, Београд, 1988.; Бата књига, Београд, 1996; Есотхерија/Моћ књиге, Београд, 1996-2002; Народна књига- Алфа, Београд 2002; ...Публик практикум, Београд, 2018). Позоришне драме

Рођак Гло/Капетан Снип Пабло, човек коме су се догодиле ципеле. ТВ сценарио: *Људи који трепере* (серија од 13 получасовних епизода – сатира са благим укусом научне фантастике), ТВ Београд откупио 2003, чека реализацију. Објављене књиге 11 наслова за одрасле и 10 за децу: *Лице намењено другима* кратке приче (Матица српска, Нови Сад, 1968), *Рођак Гло* („Радивој Ћирпанов“, Нови Сад, 1971), *Капетан Снип* (Нолит, Београд, 1973), *Познавање писца* (БИГЗ, Београд, 1974), *Највећи детектив на свету* (БИГЗ, Београд, 1974), *Пси* (песме за децу; БИГЗ, Београд, 1972), *Мачке* (песме за децу; БИГЗ, Београд, 1972), *Животиње из дивљине* (песме за децу; БИГЗ, Београд, 1972), *Поспани Мартин* (Дечје Новине, Горњи Милановац, 1973), *Кућа која је пустила корен* („Радивој Ћирпанов“, Нови Сад, 1981), *Зеци, пеци, пец* (ЈЕЖ, Београд, 1982); *Познавање свега* (Нолит, Београд, 1982), *Горанов дневник* („Дневник“, Нови Сад, 1989) *Књига, сатиричне приче* („Визија 011“, Београд, 1994), *Београд из све снаге* (Сага Т.С.Т. Београд, 1995). *Београд: брзи водич (блеферски приручник за праве блефере)* („Мала велика књига“, Нови Сад, 1999). *Пиво* (Моно-Мањана прес, Београд, 2000), *Црта испод света*, сатиричне приче („Конрас“, Београд, 2004), *Говори Ф. Громки-Тмурни*, (Драслар партнер, Београд 2004). *Нама није ни како нам јесте*, књига афоризама, (Алма, Београд, 2009) и *Мислим по кућама*, сатиричне приче (Биндер, Београд, 2013).

Изложбе: *Изложба ничега* (перформанс), 1985. у „Клубу међународног пријатељства“ у Београду. Била је то анти-изложба или пародија изложбе: потпуно празан изложбени простор, каталог, уметник и 60 посетилаца. Награде: „Невен“ за најбоље остварење за децу на српско-хрватском језику за књигу „Рођак Гло“ (1971); Змајеве дечје игре; „Змајева награда“, за изузетан стваралачки допринос савременом изразу у књижевности за децу, (2002); Змајеве дечје игре; Награда „Сигридруг“, за „Горанов дневник“, за најбољи текст монодраме, (1997); Змајеве дечје игре; Златна значка Културно просветне заједнице, (1991); Златни микрофон Радио Београда (2008) и Плакета Витомир Божић за изузетан допринос радиофонији (2015).

Био је члан „Креативне радионице Балкан“ и без његове подршке и идеја вероватно би одавно одустали и овог Зборника не би ни било.

МИРЈАНА ЂУРЂЕВИЋ

Рођена 1956. године у Београду, српска и постјугословенска је књижевница. Пише романе, приче, есеје, драмске текстове, научне и стручне радове. Докторка је техничких наука и професорка Високе грађевинско-геодетске школе на предметима Хидротехника, Градски инфраструктурни системи, Екологија и Методологија научног истраживања. Књижевношћу се бави од 2001. године. Награде: За роман *Деда Ранкове рибље теорије* добила је награду „Женско перо“ за 2004. годину. За роман *Каја, Београд и добри Американац* добила је регионалну награду „Меша Селимовић“ за најбољи роман објављен на простору Србије, Хрватске, Босне и Херцеговине и Црне горе у 2009. години: Романи: *Час анатомије на Грађевинском факултету* (2001), *Трећи сектор или сама жена у транзицији* (2001, 2006), *Убиство у академији наука* (2002, 2007); *Паркинг светог Саватија* (2003, 2008), *Деда Ранкове рибље теорије* (2004, 2010), *Аждајин осмех* (2004), *Јасиззи у лифту* (2005, 2014), *Први други, трећи човек – српске легенде* (2006, 2007), *Чувари светиње* (2007, 2008, 2014), *Чим преживим овај роман* (2008, 2009), *Каја, Београд*

и добри Американца (2009, 2010, 2011, 2012, 2014, 2015), *Капа, Belgrade and the Good American* (2010), *Бремасони* (2011, 2012), *Леш у фундусу* (2012), *Бункер swing* (2013, 2014), *Одлазак у јолки палки* (2016), *Бункер патка* (2019) и *Мица, Београд и одвратни Британац* (2022).

АЛЕКСАНДАР БАЉАК

Рођен у Црвенки 1954. године, афористичар и антологичар. Књиге афоризама: *Убедили сте бога у мени* (1982), *У границама демократије* (1988), *Крвави провод* (1995), *Сумњиво окупљање речи* (2000), *Рат је први почео* (2007), *Зидови на хоризонту* (2016), *Немам речи* (2023). Антологије: *Историја афокалице* (1987), *W krzywym zwierciadle: antologia serbskich aforymów* (2009; на пољском), *Antologija srbskih aforizmov* (2011; на словеначком).

Добитник је Признања за врхунски допринос националној култури које додељује Министарство културе Републике Србије (2011). Књижевне награде: „Радоје Домановић“, „Милош Црњански“, „Бранко Ђопић“, „Стеван Сремац“, „Јован Хаџи Костић“, „Драгиша Кашиковић“, „Раде Јовановић“, „Вук Глигоријевић“, „Златна значка“, „Равногорска награда“, „Носорог првог реда“ и „Смели цвет“. Међународне књижевне награде: „*Torino in Sintesi*“ за животно дело (Италија, 2016); „*Naji Naaman*“ за укупно стваралаштво (Либан, 2011); „Типар“ за сатиричара године (Пљевља, 2009). Превођен је на двадесет страних језика. Заступљен је у бројним домаћим и страним антологијама сатирире. Живи и ради у Београду.

JELICA GREGANOVIĆ

Рођена је 1964. године у Крагујевцу. Од 1984. године се бави новинарством. Један је од оснивача *Радија Б92*, као и оснивач и први уредник његове информативне редакције. Писала је и извештавала за *Б92*, *НИН*, *Време*, *Politikin Zabavnik*, *Studio B*, *Šumadija Press*, *Ekonomist*, *Bazar*, *Bankar*, *Elle...* Преводила је са словеначког и српског сценарије за телевизију и драмске текстове. Објавила је десет збирки хумористичких прича, као и две деџе књиге.

SRĐAN DINČIĆ

Srpski je standap komičar, humorista, satiričar i scenarista. Kolege ga zovu „Ezop srpske stand ap scene“ zbog čestih šala o životinjama. Rođen je u Karlovcu, 14. septembra 1984. godine, a danas živi i radi na relaciji Beograd – Sremska Mitrovica. Oženio se sa Tamarom, ima sina Alekseja i ćerku Nastasju. Javnost ga je upoznala 2009. godine kao jednog od učesnika rijaliti šou programa „Survajvor“. Objavio je nekoliko zbirki aforizama, te osvojio brojne nagrade, među kojima je *Vibova nagrada* i *Satirično pero*. Aktivni je učesnik organizacije *Standup.rs* i ima preko 1500 standap nastupa po Srbiji. Publici je predstavio nekoliko predstava od kojih je najuspešniji njegov šou pod nazivom „Đavo iz jagode“. On je prvi komičar koji je napunio dva Doma Sindikata upravo sa tom predstavom. Poznata su i još neka ostvarenja ovog formata: *Ispod nevidljivog kišobrana*, *Laž po istinitom događaju* i *Treće stanje*. Jedan je od scenarista emisije *Veče sa Ivanom Ivanovićem*. Duhovitost je nasledio od svoje bake Branke, dok su najveći uticaj na njegov humor imali Branko Ćopić, a potom i Teri Pračet, Daglas Adams...

ЧИКА ПЕЦА

Ко је дипл. инж. Петар Марш, ко је Пеца Петровић, ко је тај Петар Пеца Петровић Марш? То је за Београђане само Чика Пеца, љубимац деце – слушалаца Студија Б, пријатељ најпознатијих спортиста и стваралаца у области културе, човек непознатог лика, а препознатљивог гласа. Пеца Петровић-Марш је један од оснивача Студија Б у коме је од првих дана осим познате дечје емисије „Пеца и деца“ уређивао и водио културну емисију из области културе ОГЛЕДАЛО као и врло слушани недељни вишечасовни спортски програм СОС – СВЕ О СПОРТУ у којима су гости били наши најеминентнији културни ствараоци – књижевници, глумци, сликари, вајари, ТВ аутори, оперски певачи, интерпретатори народне и забавне музике..., односно домаћи и светски асови у скоро свим спортовима, од Бобека, Џајића, Стекића..., до Заморе, Таља, Пелеа... Као сарадник Радио Југославије, на инсистирање њеног директора, Драгана Марковића, водио је различите емисије, од којих су најпознатије „БИМ – бизнис,

информације, музика“ и „Сви смо исте горе лист“ које су биле намењене слушаоцима из дијаспоре. Написао је више од 1000 песама за децу које је пуних 5 година свакога јутра „саопштавао“ слушаоцима Студија Б. Многе од ових песама су компоноване и извођене на музичким фестивалима. Аутор је и текста химне наше фудбалске репрезентације „Плави, напред плави“ коју је компоновао Борис Бизетић као и сценарија за 20 цртаних филмова по својим „Причама из чудне шуме“ у продукцији ТВ „СОС канала“. Као студент, далеких 60-тих година, своју новинарско-водителјску каријеру започео је у феријалном кампу у Макарској, где је 4 године, односно 4 врућа лета, био алфа и омега разгласне станице коју је промовисао као „феријални јавни сервис“ РАДИО ТЕЛЕВИЗИЈА ГОРАН – МАКАРСКА. У осталим годишњим добима, осим студирања на Машинском факултету (које је успешно обавио) уређивао је ХУМОР у листу „Феријалац“ у коме су посебно били запажени стрип „каишеви“ и карикатуре које је по његовом сценарију цртао каснији „тата“ „Забавниковог“ Дикана Лазо Средановић. 1977 године осмислио је бренд СЛАТКА АЗБУКА који је реализовала фабрика чоколаде „Банат“ из Вршца, за који је на Изложби проналазаштва 1980. у Галерији „Видиковац“ добијена Специјална похвала. Чика Пеца је од 1993. до 2003. био и аутор свих садржаја који су се емитовали на дечјем телефонском броју 9843. 1997. покренуо је, као главни уредник, први таблоид у пуном колору за децу: ХОЋУ-НЕЋУ. 2000. године композитор Данило Даниловић Данилушка на Пецине текстове о словима наше азбуке компонује мјузикл „Музичка азбука“, а 2008. заједнички реализују пројекте навијачке химне „Напред, Србија!“ и прелепе баладе „Заљубљен у Србију“. 2007. освојио је престижну књижевну награду „Доситејево перо“ за књигу песама „Срећна Нова година“. Током следећих година из штампе излазе књиге – „Весела азбука“, „Песме за први, други, трећи и четврти разред“, Песме о зубима „Зубологија“, која је добила сертификат Стоматолошког факултета у Београду, „Природопис“ и два посебна „зборника“ у издању *Креативне радионице Балкан*: ПЕЦИЛИН са 365 песама за децу као лека против лошег расположења и ШКОЛАРКЕ

– песме чији је садржај намењен ђацима прва четири разреда основне школе. Као новинар и водитељ од 2013. до 2019. уређује и води програме ОЛИМПИЈАДЕ ТРЕЋЕГ ДОБА у Врњачкој Бањи за коју пише и текст Химне. Тренутно са својим издавачем *Креативном радионицом Балкан* припрема издавање две књиге – ИМЕНОТЕКА (збирка песама о именима деце, називима рођака и надимцима) и БЕОГРАДЕ, ЛАКУ НОЋ (Винаверовски наставак некадашњих јутарњих жаока непревазиђеног Душка Радовића) Заједно са познатим кошаркашким стручњаком и тренером Братиславом Батом Ђорђевићем покретач је окупљања креативних стваралаца у неформалном Удружењу које се зове НЗБ – НИСМО ЗА БАЦАЊЕ. И на крају шлаг на тарту: Мало ко зна да је горе описани ТИП, иначе човек са два идентитета, Пеца Петровић, новинар и водитељ за слушаоце Студија Б, био истовремено као Петар Марш, дипломирани машински инжењер, пуних 12 година успешни технички директор великог предузећа „Водотерма“, које је имало преко 1000 радника... Као студент определио се за област термотехнике нуклеарних реактора из које је и дипломирао, да би се после посветио грејању и климатизацији, прво као конструктор апарата и уређаја, затим као руководилац радова на извођењу и пројектант, и најзад, пре преласка у Студио Б на место помоћника директора, руковођењу техничким сектором у поменутој „Водотерми“. Рођен је у Крагујевцу 1940., тренутно живи и ствара у Београду и путује белим светом уз помоћ интернета.

FILIP UGRENOVIĆ

Srpski je komičar, voditelj, TV scenarista, radijski producent i kreativac. Kako su ga prozvali dok su mu izdavali pasoš – kulturni radnik. Njegov glas ste mogli da slušate na Studiju B, Radiju S, NAXI radiju i Radiju Tri, a njega da gledate kao voditelja na mnogoim muzičkim festivalima, manifestacijama i gradskim događajima. Bio je deo scenarističkog tima emisije „Veče sa Ivanom Ivanovićem“, a danas radi na dva najpopularnija kviza u zemlji – „Potera“ i „Najslabija karika“. Učesnik je emisije „Reci 8“ na „Prvoj televiziji“. Održao je nekoliko stotina stand up nastupa u Beogradu, zemlji, regionu, Evro-

pi i svetu. Saradivao je sa najvećim domaćim i globalnim kompanijama, kao i marketinškim agencijama.

MR FILIP MLADENVIĆ

Jugoslovenski novinar i književnik, osnovnu školu i IX gimnaziju završio je u Novom Beogradu. Diplomirao je na Ekonomskom fakultetu u Beogradu, odsek Ekonomska politika i planiranje, 1980. godine sa prosekom 8,38. Magistrirao je na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu 1995. godine (Mentor: dr Milena Dragičević – Šešić, profesor menadžmenta u kulturi). Novinarsku karijeru započeo je u listu beogradskih studenata „STUDENT“ 1979. godine. Tokom osamdesetih njegovi tekstovi i autorske rubrike objavljeni su u omladinskim listovima i časopisima ex Jugoslavije („MLADINA“ – Ljubljana, „POLET“ i „STUDENTSKI LIST“ – Zagreb, „NON“ i „MLADOST“ – Beograd) i na talasima radio stanice „INDEX 202“ i II programa Radio Beograda, u emisijama „NIKO KAO JA“ i „To je samo ROCK & ROLL“. Jedan je od osnivača i autora OMLADINSKE TELEVIZIJE (OK kanal) 1989. godine, prve nezavisne TV stanice na Balkanu, čije je emitovanje iz beogradskog Doma omladine na silu prekinuto posle mesec dana rada. Od 1991. godine, sa početkom rata u ex Jugoslaviji, je svoj novinarski angažman ograničio na medije građanske, antiratne uređivačke politike („BORBA/„Naša BORBA“, „Republika“, „NIN“, „VREME“, Radio B-92, Radio INDEX i „DANAS“). Takođe, stalni je saradnik radio emisije „DOBA RAZUMA“ Fondacije za mir i rešavanje kriza (urednica Branka Mihajlović) i saradnik nezavisne TV Produkcije „VIN“ (urednica Gordana Suša). Jedan je od osnivača i član uređivačkog tima prvog privatnog satiričnog časopisa „DANGA“ (1993.) i satiričnog lista „Naša KRMAČA“ (1996-2004.). Napisao je i objavio veliki broj aforizama i drugih satiričnih sadržaja. Autor je dramskih tekstova „1968“, „Crveno-crni kabare, podvučeno žutim“, „Debelo meso“, „Ajdukovići“, „Izvršitelj“. Takođe, autor je 8 knjiga: odabrani aforizmi i satirični tekstovi „To je samo rokenrol“ (1989.) i „FILIPIKE“(1997.), roman „31 poglavlje o časti“ (2012.), scenski roman „Ajdukovići“ (2013.), knjiga priča za decu i odrasle „Majstor za ljuljaške, klackalice, tobogane i...“ (2014.) u saradnji sa slikarkom i ilustratorkom Dunjom

Popin iz Rima (nagrada dečje kritike „Dositejevo pero“ 2015.), „Pribrane drame“ (2015.), „STOP mobingu!“ (2018.) i „Andrea Bojanić – zločin bez kazne“ (2020.). 25. maja 2016, u Akademskom pozorištu AKUD-a „Branko Krsmanović“, Balkanska 4, održana je premijera predstave „IZVRŠITELJ“. SNIMAK: <https://www.youtube.com/watch?v=F2-GoTnX5Mo> Uoči zakazanih gostovanja u više gradova Srbije i u Zagrebu, na sednici Upravnog odbora AKUD „Branko Krsmanović“, održanoj 13.10.2016, Upravni odbor je zaključio da se ne omogući održavanje proba za predstavu „Izvršitelj“, kao ni rad na istoimenoj predstavi pod okriljem Akademskog pozorišta AKUD „Branko Krsmanović“, niti prijavljivanje i pojavljivanje na predstojećim festivalima. Autor dramskog teksta Filip Mladenović, uprkos ponovljenim zahtevima, nije dobio obrazloženje zbog čega je predstava „Izvršitelj“ zabranjena, odnosno skinuta sa repertoara Akademskog pozorišta u Beogradu. Jedan je od osnivača Nezavisnog udruženja novinara Srbije (1994.). Od 1999. do 2003. godine član je Izvršnog odbora NUNS-a. Urednik je internet prezentacije udruženja, na adresi <http://www.nuns.rs>, od 1999. do 2001. Dobitnik je posebne zahvalnice NUNS-a za afirmaciju etike i hrabrosti u srpskom novinarstvu i za doprinos očuvanju nagrade „Dušan Bogavac“ 2015. godine. Od 1991. do 1997. u dnevnom listu „Borba“/ „Naša BORBA“ objavljivao je satiričnu rubriku „FILIPIKE“. Od 1999. do 2005. u dnevnom listu „Danas“ publikovao je kolumnu „Rečnik srpskih reči i izraza“. Od 2004. do 2010. bio je saradnik dnevnog lista „BLIC“ i magazina „LEPOTA i ZDRAVLJE“. Od 1996. do 2004. godine u medijskoj agenciji „NIB Alternativa“ bio je angažovan kao urednik rubrike, urednik za programske akcije, urednik u oblasti izdavaštva, glavni i odgovorni urednik časopisa „Naša KRMAČA“ i urednik u oblasti TV produkcije. Od 2004. do 2008. je urednik-saradnik za programske akcije „Radio BEOGRADA 202“, na čijim talasima su se svake sedmice emitovale autorske emisije „Mučni glavom“ (2002 – 2016.) i „Hajde da...“ (2004 – 2010.). Kao urednik realizovao je veliki broj PR i marketinških akcija, kako za samu „Dvestadvojku“, tako i za njene oglasivače. Na sajtu www.b92.net publikuje blogove, a na sajtu www.etna.dencic.com objavljuje satirične tekstove. Na sajtu <http://www.youtube.com> nalaze se video i audio zapisi njegovih

novinarskih ostvarenja u različitim medijima – na radiju, televiziji i u teatru – TV kanal „Mućni glavom“ (<https://www.youtube.com/watch?v=9evO9F8m81Y&t=49s>) Tokom karijere boravio je na studijskim boravcima i stručnim usavršavanjima u Londonu, Pragu, Hajdelbergu, Rimu, Beču, Atini, Hagu i Sofiji.

STEVAN ŠARČEVIĆ

Rođen u Subotici, 1962. godine. Osim što je višestruko nagrađivan i objavljivan po svim zamislivim i nezamislivim publikacijama u regionu, objavio je pet romana, tri zbirke priča i jednu zbirku poezije. Prevođen na slovenački, mađarski, ruski, francuski i engleski jezik.

MARINA RAIČEVIĆ

Rođena je u Pirotu 11. V 1968. godine. Profesor je engleskog jezika i književnosti. U Osnovnoj školi „Vuk Karadžić“ u Boru radi od 1994. godine. U svoje slobodno vreme bavi se pisanjem satiričnih radova, pesama i proze za decu kao I enigmatikom. Radove objavljuje u štampanim i elektronskim časopisima, zbornicima poezije i zbirkama kratkih satiričnih priča. Tekstove o stanju u prosveti povremeno objavljuje u dnevnom listu „Danas“ i na portalu „Zelena učionica“. Dobitnica je prve nagrade za najbolju autorsku zagonetku na Susretima Enigmata Srbije u Valjevu 2015. Njena satirična priča „Dobro je“ proglašena je za najbolju priču Satira festa 2017. Zastupljena je u knjigama *Žena i aforizam*; *Jedan za sve*; *Žensko pismo*; *Knjiga mojih prijatelja*; *Aforiznica*; *Smehom protiv korone i Ružičasti crnjak*. Aforizmi, njene pesme i priče nalaze se u nekoliko zbornika „Kreativne Radionice Balkan“ i izdavačke kuće „Alma“. Objavila je pet knjiga – *Aforizmi i još ponešto* (2014); *Spomenar jedne učiteljice* (2015) – pesme za decu; *Lalilint* (2018) – aforizami; *Osmeh nam lepo stoji* (2020) – igrokazi za školske priredbe i *Pročešljane razbarušene misli* (2022) – aforizmi.

BOŽIDAR SLAVUJEVIĆ

Rođen 1971. u Sarajevu, SFRJ. Od 2004. živi i radi u Doboju, Republika Srpska, Bosna i Hercegovina. U slobodno vrijeme voli da čita, svira gitaru i piše kratke priče.

ГОРАН ИВАНКОВИЋ

Рођен 1962. у Љигу, Србија. Пише афоризме, епиграме и краће сатиричне приче. Сарађује с више дневних, недељних и периодичних штампаних издања, као у бројним електронским медијима. Своје радове тренутно објављује у *Језу*, *Вечерњим новостима*, *Политици*, *НИН-у*, *Енигматици...* у култном *Каравану* (Ради Београд. 1), више сатиричних портала (*Етна*, *Шипак*, *Сатираскоп*, *Сатиргора...*), као и на свим друштвеним мрежама. Заступљен је у више зборника и антологија афоризама. За свој рад је више пута награђиван.

ДАНИЕЛА Д. ПОПАДИЋ

Рођена 15. 5.1975. у Пријепољу. Од 2012. живи и ради у Београду. Највећа љубав – клавир и писање. Воли сарказам и радо га примењује. Даријина и Ђорђева мајка.

СТЕФАН ВУЧЕВСКИ

Рођен је 22. октобра 1991. године у Вршцу. Још као дете је волео да смишља разне приче, па је своје „романе“ писао у свескама. Није му било јасно зашто то нико није желео да чита, али га то није обесхрабрило да настави да пише. Објавио је збирку твитова „Вучевсковање“, роман „Плава се слаже са црвеном“, роман „Распадање“, комедију „Пресудан викенд“ и збирку поезије и прозе „Забавна слова“. Свих пет књига су у издању „Креативне радионице Балкан“. Од зборника, до сада је учествовао само у зборницима „Креативне радионице Балкан“: „Зборник успомена“, „Зборник за незаборав“, „Зборник маште“ и „Зборник наде“. Проглашен је за НАЈ аутора *Зборника успомена* и то је његова прва награда. Написао је све књижевне форме које је сматрао битним за свој циљ да буде комплетан писац: романе, новелу, новелету, драму, афоризме, флеш приче, приповетке, хаику песме, епску песму, лирско-епске песме и лирске песме (елегије, хумористичке, сатиричне, описне, мисаоне, љубавне, социјалне и родољубиве песме).

ГАЛИНА ТУВАЉЕВИЋ

Рођена 1995. у Сарајеву, тренутно живи у Брчко Дистрикту са сином Вуком и ћерком Аном. Упоредо са Гимназијом похађала четворогодишњу школу Иконописа „Небеска Царица“, бавила се плесом, фолклором, реалним аикидом, писањем и као сви Балканци хумором. Кад се све то споји у једну особу добијете расплесаног писца и смијешног сликара са пар Стивен Сигал потеза у рукаву, али док се није удебљао. Слика има хиљаду ричи зато би ми било лакше биографију осликати уљем на платну, али се боји да би је протумачили другачије. Освојила прво и друго мјесто у такмичењу у аикидо-у и пар награда за цртеже, такође имала изложбе на којим су купљене слике које сада красе, нада се, зидове кућа а не ладице ормара. Осим по кафанама излазила и по новинама и репортажама дневника и емисија као спортиста и сликарка. На свим језицима можете наручити слике иако говори три (српски, њемачки и енглески), а ускоро завршава први роман.

ДУШАН СТОЈКОВИЋ

Рођен је 27. јуна 1994. године. Живи у Грделици. Објавио је збирку поезије НИСИ ПРОКЛЕТА – На груди ушло, на груди изашло и збирку поезије ЖАЛ – Неповратно си отишла у поља. Заједно са Јеленом Сарић Цветковић оснивач је Удружења МУК (Млади Уметници Културе), генерални је директор међународне коморе књижевника и уметника ЦИЕСАРТ за Србију, члан је Удружења БУКА и Међународног удружења књижевника и уметника ГОРСКИ ВИДИЦИ из Црне Горе. Његова песма ОБЛАК У ПАНТАЛОНАМА преведена је на 8, а песма ПРИРОДАН ТОК СТВАРИ на 12 светских језика.

ЈОВАН ЗАФИРОВИЋ

Рођен 05. јуна 1997. године у Њилану, студент је социологије на Филозофском факултету у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици. Добитник је *Вибове награде* (2021), награде *Млади титар* (2022), награде *Вук Глигоријевић*

(2023), награде „Поента“ (2023) коју додељује Новосадски фестивал књиге најбољем младом аутору. Пише кратке сатиричне приче и афоризме које објављује у „Политици“, „Вечерњим новостима“, „Енигматици“, „Језу“, „Илустрованој политици“, „Шипку“, „Етни“, на различитим интернет порталима и часописима у земљи и региону. Пише сценарио за емисију „Караван“ на Радио Београду. Члан је Удружења новинара Србије и члан је управног одбора *Београдског афористичарског круга*.

ТЕОДОРА МЛАДЕНОВИЋ

Рођена 13. 2. 1991. године. Завршила мастер студије економије.

СЛАВИЦА МАКСИЋ

Рођена 1957. године, доктор је психологије са звањем научног саветника у Институту за педагошка истраживања у Београду. Има објављене приче, афоризме, путописе и песме у новинама, часописима и збиркама у земљи и окружењу. Објавила књигу афоризама (*Од лука до стреле*, 2020, „Алма“, Београд) и збирку кратких прича (*Моја прича*, 2022, „Нова поетика“, Београд).

NADA KARADŽIĆ

Nada Karadžić piše poeziju, aforizme, kratke priče, epigrame, razmišljanja i dosetke. Ima svoje četiri samostalne knjige. Zastupljena je u mnogim antologijama. Dobitnica je brojnih nagrada. Na zlatnom peru Rusije u Moskvi dobila je srebrno pero za prepev knjige poznate žive ruske pesnikinje Nino Sabanadžić. U toj kategoriji ne postoji zlatno pero. Dobitnica je zlatne i srebrene plakete u Makedoniji za aforizam, u Srbiji specijalnu nagradu „Pavle Tončić“ u Žitkovcu za aforizam, zlatnu plaketu za sonet posvećen Jesenjinu povodom 125 god. od rođenja velikog ruskog pesnika. Član je Moskovskog aforističarskog kluba, Beogradskog aforističarskog kruga (gde obavlja dužnost generalnog sekretara), član je UKS-a i potpredsednik BAK-a pri udruženju književnika Srbije. Živi i stvara u Beogradu.

ЂОРЂЕ МИЛАДИНОВИЋ

Рођен 27. 2. 1996. у Шиду. Одрастао у Шиду. Живи у Шиду. Бави се стендап комедијом и разним легалним стварима.

ЈОВАНА БЈЕЛАНОВИЋ

Рођена је 2001. у Београду. Као студенту медицине, емпатија јој је веома важна, стога је она срж њених радова. Члан је Удружења МУК – Млади Уметници Културе, у чијим је зборницима „Време је за МУК“ заступљено неколико њених радова.

NEDELJKO NEĐO RAUNOVIĆ

Rođen 29.01.1972. godine. Živi, stvara i opstaje u Negotinu. Piše pesme, aforizme, mozgalice... Uskoro, ako bog da, biće mu objavljena knjiga pesama.

ИВАНА ЗДРАВКОВИЋ

Рођена је 04.10.1990. године, у Нишу. Завршила је економију, иако ни сама не зна зашто, јер се одувек више проналазила у писању и фотографији, којима се бави из хобија. Воли јесен, октобар, сунцокрете и Њујорк, што се из њеног блога, који пише у слободно време, може и закључити. Пише, јер људи не умеју да слушају. Учествовала у зборницима Креативне радионице Балкан: „Зборник за незаборав“ и „Зборник маште“. Делић њеног замишљеног света налази се на страници: bromazepamblog.wordpress.com

ЛЕСТАТ ЂАНИ

Рођен 1978. године у Новом Саду. По рођењу добио име Душан Радивојевић, али га више нико тако и не зове, осим мајке евентуално. Новине кажу да је један од оних људи који доприноси позитивном имиџу Новог Сада. Он не каже ништа, он углавном пише. Хендикепиран од рођења. То је чини му се, од њега направило оно што је данас. Покретач је акције за Тијанин закон, кооснивач групе грађана „2 минута тишине“. Покретач

разних хуманитарних акција. Препознатљив и по томе што је гласноговорник једне од навијачких група Фудбалског клуба Војводина. Блогер, подцастер... Једноставно ту је да разбија табуе и предрасуде. Учествовао у „Зборнику успомена“ и „Зборнику за незаборав“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

СРЂАН ПЕТРОВИЋ

Рођен је у граду Зајечару. Након завршене гимназије уписује рударско технички Факултет у Бору. Један је од аутора у *Зборнику успомена*, *Зборнику за незаборав*, *Зборнику маште* и *Зборнику наде* у издању „Креативне радионице Балкан“. Своје мисли, шале и афоризме за сада објављује на друштвеној мрежи „Твитер“ или „Х“ (под ником – *Лепо смо ти говорили*) и на „Инстаграму“. Уколико читате ову биографију, аутор је помало и духовит.

ВОИСЛАВ ИЛИЋ

Рођен 14. 7. 1990. у Новом Саду. Одрастао у селу Раткову, у Оцацима завршио средњу гимназију, а након средње прешао у Нови Сад. Завршио Правни факултет. Био је јуниорски првак у стрељаштву и освајао многе награде у шаху. Од 7. до 18. године се борио са епилепсијом. Узрок епилепсије је тај што су га ударила кола када је имао 4 године. Објавио до сада 4 књиге: збирку афоризама „Центлменова збирка“, роман „Морам, како буде, желим“, популарну психологију „Жено сабери се“ и збирку афоризама и песама „365 емоција“.

JASMINA DIMITRIJEVIĆ

Rođena u Kruševcu 1071 godine. Živi i radi devet godina u Zagrebu. Piše aktivno tri godine do sada ima objavljene zbirke pesama pod nazivom PESME IZ TRAMVAJA I RUŽA U SNEGU, jednu dečiju slikovnicu DIVLJAKUŠA i zbirku pesama slobodnog stiha i kratkih priča pod nazivom ARIJA LJUBAVI. Voli da kaže da je ipak više dečiji pisac i to pokazuje sa dvadesetak napisanih dečijih priča, bajki i basni. Osvajala je mnoga priznanja što na međunarodnim, što

na nacionalnim takmičenjima sa prozom i poezijom i za decu i za odrasle. Bavi se par godina humanitarnim radom. Član je udruženja „Poezija SRB“ sa sedištem u Kruševcu i član pjesničkog udruženja „Kultura snova“ iz Zagreba. Od ove godine član Udruženja pisaca Srbije i Udruženja pisaca u otadžbini i rasejanju. Njene pesme su štampane u mnogim zbornicima i antologijama i prevedene na nekoliko jezika.

СРЕЂКО ЈАНИЋИЈЕВИЋ

Рођен у Београду 31. 12. 1991. године. По професији столар, док у слободно време пише. Глумом почео да се бави у „Театру 13“, сада члан „Театра Улица“. Уврштен у „Зборник за незаборав“ у издању *Креативне радионице Балкан*.

ТОМ РАДОС

Томислав Радосављевић, познатији и као Том Радос, рођен је у Земуну, 24. 5. 1985. Свој налог на „Инстаграму“ отвара 2015. године, где избацује шаљиве твитове у вези љубавних и друштвених односа. У једном моменту га је пратило 220.000 људи. Познат је и као творац „Славице“ која је постала интернет феномен у Србији и региону. Аутора ових твитова и данас можете запратити на „Инстаграм“ налогу „tom_rados“.

МИЛАН ПЕНЕЗИЋ

Рођен је у Пожаревцу, одрастао у Љубичеву. Од основне школе пише песме и приче. Објавио је књигу „Књига Времена“ збирку поезије и прозе. Издавачка куће КОС – Књижевна омладина Србије.

ЖЕЉКО МАРКОВИЋ

Рођен је 1961. године у Мазочу код Фоче. По образовању је дипломирани економиста. Пише афоризме, епиграме, кратке приче и хаику. Објавио је три књиге афоризама: *Истина о нама* (2011), *Народе, извини!* (2016) и *Живот на овим просто-*

рима (2021). Његови афоризми налазе се у антологијама, лексиконима, алманасима и зборницима афоризама. Превођен је на македонски, мађарски и словачки језик. Објављивао је афоризме у часописима: *Књижевне новине, Наш траг, Српска вила, Свитак, Суштина поетике, Авлија, Књижевни преглед, Афоризам, Књижевне вертикале, Жеравице...* новинама: *Ошишани јеж, Јеж, Вечерње новости, Политика, НИН, Нова, Чачанске новине, Ибарске новости, Крагујевачке, Илустрована Политика, Енигматика, Разбибрига...* затим на *Радио Београду*, интернет порталима: *Сатиргора, Етна, Шипак, Балканиум...* Три пута су му афоризми понели титулу афоризма године. Добио је награде у: Београду, Раковици, Новом Саду, Баточини, Вршцу, Житишту, Тителу, Струмици, Параћину, Ђуприји, Бијељини, Горњем Милановцу, Банатском Сокоцу, Књажевцу... Заступљен је у Лексикону српских енигмата (2007). Живи у Чачку.

JOVANA DRAGOJLOVIĆ

Рођена је 5. јануара 1993. у Београду. Завршила је основне студије новинарства и master студије политикологије на Факултету политичких наука. Пише поезију и прозу слободним стилем. Najčешće теме njenih pesama и прича су друштвени проблеми, борба animalizma и spiritualizma unutar čoveka, као и сама природа. Njeni radovi се налазе у mnogим časopisима и zbornicима. Objavila је zbirke haiku поезије *Trenutak* (2021) и „U potrazi za verom“ (2022).

ДУШАН МАЈСТОРОВИЋ

Под псеудоним Боб Бг бави се стендап комедијом од 2015. године. Почео да се бави комедијом јер је пропао у свим пословима у животу и схватио да је комедија једини посао у коме не можеш да пропаднеш. Или будеш смешан, или испаднеш смешан.

КАТАРИНА ЂУЛИЋ

Рођена 3. фебруара 1996. године у Крушевцу, мада последњих десетак година живи и ради у Београду. Примарно занима-

ње и интересовање су јој фотографија и видеографија, а поред тога рекреативно ради и као ДЈ. На *Твитер* је званично дошла не тако давне 2015. године и одлучила да остане. Хобији су јој уједно и послови од којих зарађује и живи, па можда ипак није њој баш увек најтеже.

SANDRA PAUNOVIĆ

Рођена 17.03.1998. у Зaječару, са супругом и двоје деце живи у Бору. Још као дете гajила је велику љубав према цртању и већину слободног времена посвећивала томе.

МАРКО АТАНАСКОВИЋ

Рођен 16.4.1989. у Сремској Митровици. По занимању струковни ветеринар, завршио основне струковне студије у Шапцу. Ради на неодређено у вет- амбулантама, углавном као асистент при хирургији. Такође ради и као статистичар у сектору пољопривреде. Воли књижевност и технологију, а пасионирани је гејмер.

TAMARA DRAGIĆ

Рођена је у Банјалуци 1987. године. Прву збирку поезије SAM U GOMILI објављује у децембру 2016. године. Роман BOŽIĆI U VREMENU објављује у септембру 2020. године. Збирка haiku поезије је у припреми. Објављивана јој је и поезија као и проза за дјecu. Пише и књижевне рецензије. Лекторише поезију. Спољњи је сарадник Народне и универзитетске библиотеке Републике Српске, као и водитељ књижевних промоција. Добитница је више књижевних награда и признања, а радови су јој заступљени у антологијама, зборницима и књигама.

МИЛОШ МИРИЋ

Рођен у Ваљеву 2. јуна 1982. године. Ожењен, отац дечака, живи у Београду. Ради као програмер, а рукомет му је омиљени спорт.

SANJA MILENKOVIĆ

Rođena je 1966. godine u Beogradu, gde je završila osnovnu i srednju školu. Završila je i nižu baletsku školu „Lujo Davičo“. Diplomirala je na Medicinskom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Doktor je medicinskih nauka i redovni profesor na Medicinskom fakultetu Univerziteta u Beogradu na *Katedri za higijenu sa medicinskom ekologijom*. Učestvovala je više godina i u redovnoj nastavi iz Higijene, na *Medicinskom fakultetu u Foči, Univerzitet Srpsko Sarajevo*. Ima preko 30 objavljenih naučno-stručnih radova, uglavnom iz oblasti levorukosti, od kojih je 15 u međunarodnim časopisima, u kojima je većinom prvi autor. Pet godina pevala je u horu ansambla „Kralj Petar I“. Objavila je do sada dva romana „Obilićev venac“ (2017) i „Glava od petla“ (2019), kao i knjigu pripovedaka „Moja ambasada“ (2021). Do sada su joj priče i pesme objavljene u devet Zbornika. Član je Udruženja lekara pisaca „Vidar“ i *Udruženja književnika Srbije* od 2019. godine. Od 2023. godine član je *Udruženja Srpskih književnika u otadžbini i rasejanju* kao i *Udruženja pisaca Srbije*. Ima sina Nikolu.

НИКОЛА ВРАЊЕШ

Дипломирани економиста, ожењен, има двојице деце. Живи у Краљеву.

ДИНКО ОСМАНЧЕВИЋ

Рођен у Бањалуци 24.7.1971. Пише афоризме, пјесме, приче. Бави се енигматиком. Дугогодишњи колумниста Независних новина. Афоризме и друге сатиричне радове објављивао у свим дневним новинама у Републици Српској и Србији, као и у другим новинама, бројним часописима и књижевним магацинима („Књижевне новине“, Београд, „Књижевни преглед“, Београд, „Суштина поетике“, Глушци, „Књижевно перо“, Ријека, „Неказано“, Бар, „Мост“, Мостар, „Крајина“, Бања Лука, „Нова стварност“, Бања Лука...), као и у жанровским листовима на Западном Балкану и Словачкој. Радови су му читани на радију и телевизији („Зврк“, „Облак у бермудама“...). Заступљен у бх, екс

Ју и балканским антологијама афоризама: *Панорама крајишког хумора*, *Побуна можда не масе* (БиХ), *Ех Ју антологија афоризама* и *Извајане мисли 4* (југословенске антологије), *Балканска антологија афоризама*, *Бисери балканског афоризма*, *Ко је ко у афоризму*, *Бричење на петелот*, *Балканска антологија еротског афоризма...*, као и у неколико десетина (антологијских) збирки афоризама и зборника. Објавио збирке афоризама *Велики прасак* (2019), *Златне резерве* (2021) и *Афористична артиљерија* (2023.), све у издању београдске Алме. Награђиван на конкурсима и фестивалима хумора и сатире: Прво мјесто на фестивалу Смејада 2013, Друго мјесто на фестивалу Смејада 2011, Прво мјесто на конкурсима за најбољи нф афоризам часописа *Terra* и Удружења фанови научне фантастике Београд, Златни афоризам Клуба умјетничких душа Мркоњић Град 2021, Позлаћени трипут, Друго мјесто и сребрна плакета за најбољи спортски афоризам 2022, у Новом Саду и друге бројне награде и похвале. Научнофантастичне и друге приче објављивао у часописима: „Галаксија“, „Орбис“, „Terra“, „Суштина поетике“, „Фарос“, „Град“ (Крушевац), „Неказано“, „Ђердан“, „Илустрована политика“..., у бројним интернет часописима и порталима, као и у двадесетак (антологијских) збирки прича. Награђен за Најбољу домаћу нф причу објављену у „Галаксији“ (2000), Друго мјесто на конкурсима за причу Ротари клуба Медијана из Ниша (2022), Друго мјесто и сребрна плакета на конкурсима за најбољу причу Марко Мартиновић Цар (2022), као и друге награде и похвале. Пјесме објављивао у дневним новинама, часописима и књижевним магазинима. Заступљен у бројним збиркама и зборницима поезије. Награђен Сребрном плакетом (друго мјесто) на конкурсима Муса Ђазим Ђатић, за најбољу пјесму Босне и Херцеговине (2020), као и друге награде и похвале. Бави се енигматиком. Објављивао у „Ђердану“, „Упитнику“, „Фаросу“, „Квизорами“, „Независним новинама... Заступљен у Лексикону загонетача Босне и Херцеговине. Дугогодишњи колумниста *Независних новина* и дугогодишњи дописник часописа *Шехер Бања Лука* који излази у Мотали (Шведска). Члан Удружења књижевника Републике Српске од маја мјесеца 2023. године. Књижевно стваралаштво

му представљено у књизи *Јужнословенски афоризам 2021*, коју је приредио Ђорђе Оташевић, у издању београдске *Алме* (2022), тако што је на странама 275-280 потпуно пренесена рецензија Миладина Берића „Хроника свеопштег помрачења“, за књигу Златне резерве. О свом књижевном стварааалаштву говорио и у интервјуу за *Независне новине* (31.11.2022), „Маргинализација као најбоља цензура“.

JOVANA LJ. MILOVANOVIĆ

Рођена је у Београду 2000. године, где и сада живи. 2022. године дипломирала је на Академији пословних струковних studija, а тренутно је II година академских studija на Правном факултету. Запослена је, а у слободно време пише песме и кратке текстове, чита, бави се astrologijom и свим оним малим umetnostima у којима се pronalazi. Udata је и има sina (3). Voli да каже да је управо njen sin njena inspiracija, razlog zbog kog је postala bolja osoba и odlučila да prigrli život oberučke. On је njena motivacija, osnov, pokretač и početna tačka svih uspeha.

Do sada је učestvovala на konkursu Zbornik – *Sinđelićeve čegar-ske vatre*, где је objavljena njena pesma „Godine“. На konkursu časopisa „Avlija“ pesma „General“ osvojila је prvo mesto и biće objavljena у 23. broju ovog časopisa. Pesma „General“ prevedena је на engleski и španski, и objavljena је у nekoliko zbornika и časopisa širom sveta. „General“ је takođe našao svoje mesto у „Zborniku nade“ у izdanju *Kreativne radionice Balkan*, uz pesmu „Iris“.

ЉУБОМИР БАШАНОВИЋ

Рођен у мају 1984. у Врбасу. У Врбасу завршава основну школу и као неко ко функционише на Божјој фреквенцији и упознат са ширином хармоније, завршава своје образовање и петнаестак година касније почиње успешно да се бламира по друштвеним мрежама, што можете видети на *Инстаграм* профилу *kajmakdelija78*.

МАРКО БРАНКОВИЋ

Рођен 22. марта 1977. у Београду. На Твитеру лупета под псеудонимом Мики Седми.

МИЛОШ СТОЈИЉКОВИЋ

Рођен је 25.11.1989. године у Лесковцу. Обожава фотографију, манге (јапанске стрипове), музику и заљубљеник у панк културу и све што она са собом носи. Такође, сарказам је неизоставни део његовог живота, користи сваку прилику и неприлику да искаже своје мишљење кроз исти, због чега је често носио гас маску у строју у половини одслуженог војног рока. Твитове пише као подсетник за сопствену колекцију шала и пошалица, мање као нешто што треба да представља на друштвеним мрежама.

SAŠA MILIVOJEV

Rođen 08.01.1974.godine. Rodom iz mesta Melenci, pokraj Zrenjanina, od oca Žive i majke Ivanke Milivojev. Objavio četiri knjige poezije za decu. Učesnik humanitarnih akcija. Proizvođač nagradених вина i rakija. Član K.K. „Branko Radičević“ iz Žitišta i „Kreativne radionice Balkan“ iz Beograda.

ЈОВО НИКОЛИЋ

Рошен у Тутњевцу, 1958 годин, афористичар и антологичар. Дипломирао је на Педагошкој академији у Тузли (Одсек: математика и физика) и Факултету за услужни бизнис у Новом Саду (Одсек: финансијски менаџмент). Књиге афоризама: *Имитација логике* (1986), *Ланчана реакција* (2000; пет издања), *Отворени прелом* (2002), *Застава свих боја* (2007), *Протести можда не масе* (2008, Антологија афоризама БиХ). *Дух материје* (2012), *Пуцњи без опомене* (2022). Књижевне награде: „Вук Глигоријевић“, „Радоје Домановић“; „Екселенција сатире“ и „Драгиша Кашиковић“. Награда „Златни круг“ за популаризацију сатире у свијету (Београдски афористичарски круг, Сатира фест, 2022). Фестивалске награде у: Бањалуци, Приједору, Бијељини, Стру-

мици... Међународна књижевна награда „Наци Наман“ за креативни допринос књижевности (Џуније, Либан, 2018). Књига „Пуцњи без опомене“ проглашена је најбољом књигом афоризама 2022. године, награда „Раде Јовановић“ (Београдски афористичарски круг). Објављивао је у више листова и радио-емисија. Уврштен у 50-ак зборника, антологија и лексикона. Имао је самосталне изложбе афоризама у више градова. Афоризми су му превођени и објављивани на више свјетских језика. Живи и ради у Угљевику (Република Српска, БиХ).

SANDRA KRSTIĆ

Рођена 06.08.1976. у Београду, где и живи. Завршила средњу Текстилну школу у Београду. Удата већ 27 година и поносна мајка двоје одрасле деце. Поцела да пише песме већ негде у трећем разреду основне и није се зауставила до данашњег дана. Осим поезије, пише и кратку прозу, приче, песме за децу и шaljivu поезију. Пре пар месеци изашао је njen roman првенac: „Kad sreća odškrine vrata...“. Njena priča „Korida u Beogradu“, izašla je u elektronskom zborniku *Beogradski muzej priča*. Očekuje izlazak *Lirske krune 5* u kojoj se nalaze pet njenih pesama. U međunarodnoj zbirci misaonih tekstova „Iza proznih vrata“ može se naći njen tekst za koji je osvojila šesto mesto, a takođe u međunarodnoj zbirci pesama „Poezija zlatnih stihova: Ljetnja čarolija 6 deo“, može se pročitati njena pesma pod imenom „Posle ljubavi“. Pisanje je njen način govora i izražavanja svojih najdubljih osećanja, želja, strahova. Kroz поезију opisuje događaje koji je duboko dotaknu i vrlo često izbace iz koloseka. Kada se u njoj puno toga sakupi, kroz reči sve eksplodira na papir.

TANJA STANOJEVIĆ

Рођена је 1981. године у Бору. Професор је француског језика и књижевности. Пише поезију и кратке приче. Радови су јој заступљени у зборницима кратких прича и поезије. Објавила је књигу „Време је“. Живи и ради у Бору.

ВЛАДИМИР ЂОКИЋ

Рођен је 3. маја 1987. у Лозници где је завршио основну и средњу школу. Медицински факултет у Београду завршио је 2012. године и на истом се запослио као асистент и касније доцент. Тренутно запослен на „Mayo Clinic“ у Рочестеру, Минесота, САД.

МИЛЕНКО PETROVIĆ

Рођен 1955. године у месту Осјећани Горњи код Добоја у Републици Српској. Од 1974. године живи у Крагујевцу, где је радио у полицији. Сада пензионерске дане проводи тако што пише поезију, слика и израђује иконе у дуборезу. У „Зборнику наде“ *Креативне радионице Балкан*, објављене су му песме и ликовни радови.

ДРАГАН ВАСИЋ

Рођен је 1963. године у Новом Кнежевцу. Школовао се на одељењу новосадског ФТН у Кикинди и на ПМФ у Новом Саду. Тренутно живи у Кикинди и ради као наставник физике у Мокрину и Падеју. Пише драмске текстове, кратке приче и романе. Током 2022. године објавио је збирку кратких прича *Кратак спој* и роман *Не*, а током 2023. године објавио је роман *Преварени* и збирку кратких прича *Контрапункт* – све у издању *Креативне радионице Балкан*.

БОГОЉУБ ВЕЛИЧКОВИЋ

Рођени Крушевљанин, сада већ Београђанин који ради у маркетингу. Воли да путује и једе слаткише, засмејава људе и ужива у животу. Жика и Лаки, два брата мачка су део породице. На Твитеру пише под псеудонимом *Ретко кад песимиста*.

ПЕТАР OROZOVIĆ

Рођен 1952 године у Varešu –BiH. Од 1994 године живи у Kовину, пише кратке приче, римоване мудре misли, афоризме, деџије песме и приче и текстове за народне песме. Има објављену књигу поезије

„Pukotina ljuštуре“ i više pesama u Zbornicima poezije i jednu pesmu u *Hiperpoemi*. Pisanjem se bavi od 2013. godine. Završio Pedagošku akademiju matematika-fizika u Sarajevu, zatim diplomirao u Beogradu na FON-u i na Fizičkom fakultetu.

ЈАРОСЛАВ КОМБИЉ

Рођен 1944. године, по занимању пензионер. У слободно време бави се преводилаштвом: са украјинског и руског на српски, и са српског и русинског на украјински. До сада су објављени, у облику књига, преводи пет романа, по једна збирка есеја, песама, драмских текстова и апокрифа. У часописима и на веб порталима објављени су преводи преко 300 песама са украјинског и шездесетак са руског, као и неколико приповедака са украјинског. Спорадично пише песме и кратке приче, које објављује у књижевним часописима и на веб порталима.

ТОДЕ РИСТО БЛАЖЕВСКИ

Карикатурист, хуморист, јесеист и аниматор. Рођен је 06.05.1948 године у Скопљу. Дипломирао је на правном факултету Универзитета „Св. Кирила и Методија“ у Скопљу. Уметничким радом почео се бавити 1966. године, када је у новине *Студентски збор*, објавио своју прву карикатуру. Од тада црта карикатуре, цртеже и стрипове, пише хумористичке приче, афоризме и јесеје за карикатуру, израђује анимиране и цртане филмове и слика слике. Његове хумористичке приче, афоризме, и јесеје за хумор и карикатуру и карикатуре су објављиване у: зборницима Најкраће приче (Београд), Дивка- (Београд), *Остен*, и *Македонски Остен*, (Скопје), електронских магазина: Етна и Шипак, Показивач, (Београд), Носорог (Бања Лука), Фенамизах (Истанбул), Санат-Дернеги (Ексишехир), Велика енциклопедија карикатуре (*Big Encyclopedija of Carikature*), затим у новинама: *Студентски збор*, *Остен*, *Македонски Остен*, *Млад борец*, *Нова Македонија*, *Вечер*, *Бирлик*, *Република*, *Комунист*, *Трудбеник*, *Просветен работник*, *Металург* итд., као и часописима: *Мит*, *МК ревија*, *Корени*, *Разглед*, *Тренд*, *Огледало*, *Совре-*

меност, Свет, Стожер, Стремеж, Житие, Виц... у Македонију, Џу бокс (Београд), Стршел (Софија), итд. Објавио је следеће књиге: *Нула Вавилонска* (1995), албум карикатура, *Хомо балканикус ептен занесеникус* (1999), албум политичких карикатура, *Јас сум виновен за сè* (2008), збирка хумористичких прича и афоризма, *Аспекти на карикатурата* (2014), јесеи за хумор и карикатуру, *Воинственото перце* (2015) албум антиратних карикатура, и *Ја не сум виновен за ништо*, (2018) збирка хумористичких прича, афоризма и карикатура. Године 2014 година збирка *Јас сум виновен за сè* је објављена и на француском језику, под називом *Mea culpa*-а збирка године 2019, збирка *Ја несум виновен за ништо* је преведена и на руски језик под називом *Я ни в чем не виноват*. Његова дела са македонског, су преведена на енглески, бугарски, српски, турски, француски и руски језик.

DUŠAN PEJAKOVIĆ

Рођен 1991. године, је млади књижевни аутор, настанjen у Подгорици. Докторанд Факултета политичких наука Универзитета Црне Горе, волонтер, социјални предузетник, новинар дописник и књижевни аутор. Осим на језицима балканског језичког подручја, ствара и на енглеском, италијанском и шпанском језику. Добитник је мноштва награда и признања за своје литерарно стваралаштво, махом регионалног и интернационалног профила. У јулу 2020. године, издао је књигу поезије „Unrest of lucidity“, изворно писане на енглеском језику, што додатно представља риједак облик publicistике на географском подручју овог дијела Европе. Његова друга књига поезије „Silueta nedosanjanog сна“ у издању „Ободског слова“, објављена је у новембру 2020. године. Фебруара 2021. год., објављује и своју трећу књигу, уникатно тројезично poetsко djело под називом – „Polyphony of life“. Његова четврта књига „Poetry of the microcosm“ званично је иша из штампе новембра 2021. године. Осим поезије и прозе, овај аутор се такође бави писањем esejистике и аналитичких текстова из домена струке. Тренутно ради и на остварењу збирке кратких прича и новела, као и збирке esеја из домена humanističких наука.

GORAN PODUNAVAC

Rođen u Zagrebu, davne 1985. Nikada svršeni student Pravnog fakulteta u Beogradu. Ponosni tata jedne male Une. Tviteraš sa podugačkim stažom i velikim brojem napisanih tvitova. Autor knjige pesama NITI SRCA. Tekstopisac u pokušaju, koji se nada da će se jednoga dana njegova pesma zapevati u kafani.

MAJA ĐUKANović

Rođena u Čačku 1977. godine, gdje je završila osnovnu školu i Gimnaziju. Pravni fakultet je završila u Kragujevcu. Piše od osnovne škole. Objavila je zbirku pjesama „Sa pokošenih livada“. Član je Književnog kluba „Dragoslav Grbić“ iz Čačka, član USKORA-Udruženja književnika u zemlji i rasejanju iz Beograda, član Međunarodnog udruženja književnika „Nekazano“ iz Bara, i Udruženja radnika i umetnika Srbije i Crne Gore sa sjedištem u Gornjem Milanovcu. Zastupljena u mnogobrojnim zbornicima.

ЈОВАН БАЈЦ

Рођен је 13. јула 1976 год. у Аранђеловцу. У родном граду завршио је основну, а у Младеновцу Техничку школу. Од ране младости бави се писањем поезије, коју и објављује по школским и локалним књижевним часописима. Осликавајући реалну слику Србије кроз сва времена, ствара поетски роман *Ватрено оружје* (2003), чиме је доказао да поседује изузетан таленат за приповедање. Савременим романом *Распеће* (2005) потврђује своје књижевне способности, што му отвара многа врата у свету културе и уметности. Активно учествује на књижевној манифестацији *Инспирација Дунав*, презентујући своје литерарно стваралаштво по европским дестинацијама. По многобројним зборницима објављене су његове одабране песме, приче и афоризми. Из штампе излазе и збирке афоризама *Лет беле врале* (2014) и *Земља шарених лажа* (2017), где се истиче бритким, сатиричним хумором. Наступа на многим књижевним манифестацијама, презентацијама књига и књижевним вечерима, укључујући и гостовања по иностранству. Добитник је дипломе

на Фестивалу сатире у Мркоњић-граду (2014), златног одличја на Фестивалу љубавне поезије у Барајеву (2014) и златног одличја на Фестивалу Поетска харфа у Скопљу (2015)), као и дипломе на Фестивалу љубавне поезије у Мркоњић-граду (2015) и (2016), те диплома похвала на два Фестивала љубавне поезије у Београду (2015) и друго. Константно је присутан у свим антологијским зборницима Креативне радионице Балкан, те тако најбоље презентује своје стваралаштво у земљи и иностранству. Уважени је члан књижевног клуба *Аранђеловац* у истоименом граду, где иначе живи и ствара.

MIRJANA ĐAPO

Рођена 1950. у Smederevu. Завршила Filološki fakultet у Beogradu, група за srpsko-hrvatski jezik i književnost. Živi у Beogradu као професор у пензији Objavljena dela: Zbirke поезије: „U bunilu“; „Tumaranje по egu“; „Grafiti по zastorima duše“; „Antigonin vrisak“; „Stazama homo ludensa“. Zbirke прича: „Klupa за tihu rajу“; „Uzdizanje vlastitog neba“. Romani: „ElySION“; „Sećanje – nasleđe prošlosti“; „Lady i Aziz-aga“. Приче за decu: „Put у središte bajke“ и „Lepe i ružne reči“; „Cipele koje same hodaju“. Knjige афоризама: „Talanje по suvom“; „I vi ste tu“; „Otvori oči – zaudara“. Knjiga dramskih tekstova: „Možda i nije baš sve tako crno“. Knjige prikaza: „U potrazi за lepotom i smislom pisane reči“.

Monografija „Čuvar vatre“. Dobila više prestižnih nagrada i priznanja. Zastupljena у antologijama i zajedničkim zbirkama. Prevodena на više jezika. Nosilac *Zlatne značke* Kulturno prosvetne zajednice Srbije; Član *Udruženja književnika Srbije*. Književnica godine – 2017. Izdavačke kuće ARTE.

СТЕКА ВАНРА (Стеван Карановић)

Из Београда је. До сада објављивао на српском и енглеском, за шта је био награђиван. Објављује под псеудонимом Стека Ванра или под својим именом. Све што напише на српском преведе на енглески и све што напише на енглеском преведе на српски. Његова песма на енглеском језику „Needs“ је била на

првом месту на песничкој страници www.gspoetry.com. Збирку песама „Closed poems“ издаје у Индији „Notion press“ а збирке песама „Early sonnets“ и „Poems for big children“, +18, објављује издавачка кућа „Surrendered press“ из Америке. „Anamcara press“ из Америке објављује збирку песама „Early works poems from Belgrade“. Књижевни часопис „Write bridge“ за јесен 2022. је објавио песму „Harm“. Песма „Нада варалица“ коју је написао као врло млад још у школи је увршћена у „Зборник маште“ који издаје „Креативна радионица Балкан“. Има спремне за штампу збирке љубавних прича „Љубав и оне ствари 1“ и „Љубав и оне ствари 2“ са елементима еротике, где еротика није сама себи сврха, него је у функцији приче и љубави чије је исходиште. Ради на књизи „Љубав и оне ствари 3“. Роман „Затворена прича 1“ о човеку који је провео више од три године у затвору а да никад није ни видео ни чуо нити оптужницу нити пресуду је спреман за штампу и ради на другом делу „Затворена прича 2“. Осим тога је измислио 3 нова начина писања песама, које је назвао „Растући стих“, „Опадајући стих“ и „Четвртаста песма“. Још увек их нема довољно за збирку и објављивање. Створио је нови облик писања сонета, у коме понавља стихове, али са промењеним редоследом речи. Такође има спремне за штампу песме непристојног садржаја, духовите али само за одрасле, пунолетне особе, +18. Поред свега тога направио је и 4 нове друштвене игре које је као комплет заштитио у заводу за заштиту интелектуалне својине под именом „Игре за сваког“ и тражи партнера за производњу и продају ових игара.

ВЕСНА ЂУКАНОВИЋ

Рођена је 16.02.1963. године. По професији учитељ. У слободном времену се бави осликавањем свиле и писањем поезије и прозе. Објавила је две збирке прича „Радост жуте лубенице“ 2016. године. за коју је добила награду „Чучкова књига“ коју додељује Народна библиотека Хан Пијесак- Република Српска, „Одсјај свилених нити“ 2018. године и збирку песама „Можда безгрешан“ 2022. године. Све три књиге у издању *Креативне радионице Балкан*, с тим што је збирка поезије „Можда безгре-

шан“ награда издавачa за НАЈ аутора ЗБОРНИКА ДЕЦИ С ЛУ-БАВЉУ, по избору осталих учесника Зборника. Објављивана је у више зборника. Добитник је *Светосавске награде* Народне библиотеке „ПП Његош“ у Књажевцу, Друге награде на конкурс *Митрополит Јосиф Цвијовић Ужице*, Треће награде *Поезија шапуће о нама – Светосавска звона Беч – Аустрија 2020*. Треће награде *Панонски галеб 2021*. Друге награде *Сокобања 2022*. Треће *Светосавске награде* библиотеке „Петар Петровић Његош“ Књажевац 2023.

SLAVICA AGIĆ

Slavica Agić (Vlaisavljević) je rođena 1958.godine u Bačkoj Palanci. Piše poeziju, prozu, aforizme, satiru i pesme i priče za decu. Zastupljena je u više desetina zbornika, antologija i časopisa u zemlji i inostranstvu. Dobitnik je mnogih nagrada i pohvala u zemlji i inostranstvu. Radovi su joj prevedeni na strane jezike. Objavila je zbirku poezije „Bašta života“, knjigu aforizama „Cvet bez mirisa“ i pesme za decu „Razigrani kišobrani“. Član je nekoliko Književnih udruženja i klubova. Živi i stvara u Bačkoj Palanci.

GORAN NOVAKOV

Rođen je 1969. u Novom Kneževcu (Banat, Srbija). Bavi se karikaturnom, ilustracijom, slikarstvom, zatim: izradom scenografije, predmeta i skulptura od pruča i metala. Kao pisac za decu, objavio je tri zbirke poezije, jednu zbirku kratkih priča i jednu slikovnicu o štetnosti narkotika. Za zbirku „Zrikni svet kroz rozle đozle“ (poezija) dobio je nagradu „Neven“ (2014, Prijatelji dece Srbije), a za zbirku „Lepo živi miš u bioskopu“ (poezija) nagradu „Plavi čuperak“ (2018, Zmajeve Dečje Igre). Član je udruženja „Igralište Cvetislava Tisića“ koje se bavi animacijom dece kroz pozorišnu igru, a u kojem je zadužen za pisanje tekstova i izradu scenografije. (Do sada je na daskama novokneževačkog pozorišta izvedeno petnaestak predstava). Početkom pandemije korona virusa počinje da na svom fejsbuk profilu objavljuje satiričnu poeziju, ilustrovanu u formi „Kuvarica“ ili „Nazidnica“. Posle dve godine objavljuje knjigu „Kuvarice odjavi se s fejsa“ u kojoj su zastupljeni svi radovi nastali do trenutka ne-

posredno pred štampu, a od kojih je većina objavljena u časopisu „SLOVO“, (Kičiner, Kanada), u stalnoj rubrici ovog autora. Član je tamburaškog orkestra „Lale“. Živi i radi u Novom Kneževcu.

АНЂЕЛА СТЕФАНОВИЋ

Рођена у Чачку 2002. године. Пише кратке песме и приче од петог разреда основне школе. Учествовала у зборницима *Креативне радионице Балкан*: „Зборник успомена“ (2021), „Зборник за незаборав“ (2022), „Зборник маште“ (2022) и „Зборник наде“ (2023).

ВОЈАН КАНАЏКОВИЋ

Рођен 3. 1. 1981. у Smederevu, од 2013. године редован трошитељ времена на Tviteru.

ДИЈАНА ЂУКИЋ

Рођена 3. марта 1988. године у Штипу, Македонији. Живи у Црној Гори 30 година. Завршила пословни менаџмент – финансије и банкарство, а ради у теретани 10 година.

MARICA LUKIĆ

Рођена је 17.12.1966. године у мјесту Грбавци, село на благим обронцима планине Мајевице, општина Зворник. До сада је објавила тринаест књига, Од тога два романа „У недоумици срца“ и „Викенд“, три књиге пјесама за децу, „Поглед кроз прозор“ и „Шумска продавница“, „Новости из бакине шкриње“ и једна књига лирске прозе и поезије, „Љепота спознаје“. Остало су књиге поезије. Рецензенти и уредници књига писца Марице Лукић су: Душко Трифуновић, Перо Зубац, Добрица Ерић, Мома Димић, Обрен Јовић Савин...

МИЛАН ГАВРИЛОВИЋ – ДР СТОМАТОЛОГ

Рођен 1985. године у Општој болници у Чачку, бабица је била мушко. На Твитеру пише под псеудонимом Др Стоматолог.

НЕБОЈША МАРКОВИЋ

Рођен 18. 8. 1990. у Љубовији. Слуша Цецу, Брену, омиљена боја му је љубичаста и њему је увек најтеже.

ТАМАРА СИМИЋ

Рођена 04.10.1999. године у Шапцу као прво дете оца Зорана и мајке Драгике. Детинство је са своје две сестре провела у родном селу Јаловику, а сада је апсолвент, на Пољопривредном факултету у Новом Саду, одсек воћарство и виноградарство. До сада је учествовала: 2017. године – Festival ljubavne poezije „Ivan Pangarić“-Sombor; 2021. године – „Zbornik uspomena“ у изданју Kreativne radionice Balkan, 2022. године – „Zbornik za nezaborav“; 2022. године – „Zbornik mašte“; Zbornik poezije „Šraf 2022. br. 6“; Zbornik poezije „Šraf 2022. br.7“; Zbornik poezije „Šraf 2022. br.8“. На 11. међународном конкурс у поезије у организацији Писци и књижевност – Поезија златних стихова: Нити раног прољећа, 4. део освојила је 3. место. (Загреб 2022). На 15. међународном конкурс за кратку причу: Иза прозних врата: Санјати 3. део, у организацији Писци и књижевност, освојила је 2. место. (Загреб 2022). Такође, њене радове објављује часопис Slovoslovlje. 2022. године је објавила своју прву књигу „Живот кроз стихове“.

ВЕЛИМИР БАТА РАКИЋ

Рођен 21. 8.1972. године. Школовани бубњар, члан више треш метал и панк бендова, Аутокед мајстор, пасионирани и признати играч видео игрица CS:GO и PES-а. Ради и живи у Немачкој.

НЕМАЊА МИЛОВАНОВИЋ

Рођен у Горњем Милановцу пред крај лета 1988. године, одрастао уз Балашевића и Тап 011. Преко дана грађевински инжењер у Београду. Омиљени писци Достојевски и Орвел. Сања о кући на мору и да напише књигу.

ПРЕДРАГ ЈОКИЋ

Рођен је 23. јуна 1984. године. Живи и ради у Крагујевцу. Аутор је романа историјске фикције „Светковина I део“. Иако му то није занимање, заволео је историју као науку, јер га је увек више занимао узрок, од последице. Предраг не воли да говори пуно о себи, јер верује да други то раде много боље уместо њега.

ИВАН МИЛИНКОВИЋ

Рођен 1991. године, телом у Чачку, душом у Гоњу код Сјенице. Одрастао, живи и ради у Љубићу, живце троши на домаће издајнике и кошаркашки клуб Борац.

МИНА СТЕФАНОВИЋ

Рођена 29. 8. 1988. године у Нишу. Године 2007. уписала енглески језик и књижевност у Нишу. Бави се визуелном уметношћу илустрацијом, фотографијом и кратким видеима. Остварила је сарадњу са издавачком кућом „Свет Стрипа“ (Весели четвртак) 2017. године, где се појавила у десетом издању ревије „Киша“ као илустратор, једног од најпопуларнијих стрип јунака, *Дилана Дога*. Одржала 19. самосталних изложби, учествовала на 5 групних изложби и учествовала на трибини „Цензура у уметности: Ментално и репродуктивно здравље жена“ у оквиру своје изложбе „Goddess“, у Нишу, Подгорици, Новом Саду, Београду и Панчеву.

ВЛАДИМИР ЈАНКОВИЋ

Рођен 21. 9. 1989. у Шапцу. Дипломирао је на основним струковним студијама у Шапцу, смер заштита животне средине 2011. године и стекао звање струковног инжењера заштите животне средине. Након дипломирања, стажира у Заводу за јавно здравље у Шапцу и полаже државни испит у Министарству здравља у Београду. Након стажа 2020. године дипломирао је на Универзитету „Унион – Никола Тесла“ у Београду, смер инжењерски менаџмент. Има звање саветника за безбедност и здравље на раду, чиме се и бави и има широко искуство у овој обла-

сти. Припадник је и сектора за ванредне ситуације и поседује уверење о успешно извршеној обуци из прве помоћи.

MARIJANA LAZAREVIĆ

Živi u Kusadku selu pored Smederevske Palanke. Završila je srednju prehrambenu i višu poljoprivrednu školu. Piše iz hobija, žela joj je da izda svoju zbirku pesama. Učestvovala je na više konkursa uključujući i *Zbornik čuvara tradicije* kao i *Zbornik čuvara prirode*.

ADNAN SIJARIĆ

Rođen 26. oktobra 1969. godine u Brčkom, piše poeziju i prozu još od srednjoškolskih dana. Na raznim poetskim susretima je nagrađivan, a radovi su mu objavljeni u više domaćih i međunarodnih časopisa i zbornika. Počasni je član Kulturnog udruženja „Musa Ćazim Ćatić“ iz Odžaka i aktivan sudionik „Balkanske pjesničke unije“ u čijim zbornicima je redovno zastupljen. Radove objavljuje i na drugim portalima. Objavio je romane *Tišine korajске*, *Korajski raj*, *Gdje ni ptice ne zalaze* (nagrađen od Fondacije za izdavaštvo BiH), *Talja batalja*, *Paučina*, *Dert* (nagrađen od Fondacije za izdavaštvo BiH), kao i zbirku poezije *Alabina*, te monografiju *Fudbal u Koraju-vremeplov*. Trenutno je nastanjen u Vražićima (opština Čelić), gdje se kao izbjeglica obreo 1992. godine. Oženjen, otac dvoje djece.

BILJANA MAKSIMOVIĆ

Rođena 1965. godine u Beogradu, politikolog, više decenija bavila se novinarstvom i uređivačkim radom. Objavljivala priloge u stručnim publikacijama i aktivno učestvovala u radu društvenih, političkih i organizacija humanitarnog karaktera. Poslednjih godina svoj stvaralački opus proširuje i ogleda se na književnim konkursima.

ATIFA SENDIĆ

Rođena je 14.07.1974. u Livnu. Završila je Pedagošku alademiju u Zenici. Po zanimanju je nastavnik razredne nastave, u invalidskoj

penziji. Živi u Zenici. Ima jednu objavljenu zbirku pjesama, koja se zove „Điđarije moje mašte“.

MILETA STAMATOVIĆ

Rođen u martu 1964. godine u Plavu, pored bistre vode Plavskog jezera. Više od 35 godina živi i radi u Beogradu. Priroda, reke, jezera, odnosi među ljudima, ljubav, su mu pesnička opsesija. Na brodu i plovidbi se oseća najbolje i najlepše. Sve ono što misli o ljudima, prirodi, rekama, odnosu ljudi prema okolini u kojoj živimo sažeto je u rimama koje iz pera niže najčešće ploveći na svom brodu. Najsrećniji je kada čitalac kaže da je u nekom stihu, ili celoj pesmi pronašao sebe. Prvu zbirku poezije objavio je 2014. godine pod naslovom DA SE ČOVEK PITA, jer veruje da bi sve bilo bolje i lepše kada bi se čovek pitao. U nekoliko zbornika i književnih časopisa plove njegove pesme pisane baš na brodu inspirisane svime onim što nas okružuje.

ЈАСМИНКА НИКОЛИЋ ЕХ БРДАРЕВИЋ

Рођена у Тузли. Завршила гимназију у Тузли. Студирала Вишу туристичку. 1993. са породицом долази у Алексинац због ратних дешавања у Босни. Поезијом се бави дуго година. Учествовала је на разним конкурсима и добијала награде. Кратке приче и песме су јој штампане у *Зборнику чувара традиције*, *Пишем срцем*, *Зборник чувара природе*, *Зборник маште*, *Зборник за незаборав* и *Зборнику наде*. Добила је награду од *Креативног писања* за прозу и поезију. Теме су животне приче, избегличке, религиозне као и актуелне тематике. Радост живота добија кроз писање. Има свој блог на <https://jasminkina.pesmarica.rs>

VUK ĐURICA

Rođen je 20. aprila 1989. godine u Novom Sadu. U Bačkoj Palanci je završio osnovnu školu i gimnaziju, nakon čega je upisao fakultet za menadžment u Novom Sadu. Ubrzo nakon što je diplomirao, postao je i master ekonomije na univerzitetu „Nikola Tesla“ u Beogradu. 2023. godine je objavio svoj prvi roman *Put Samoistre-*

bljenja, a 2024. je izašla i njegova druga knjiga *Dolina Detlića*, obe u izdanju „Kreativne radionice Balkan“.

AMER SOFTIĆ

Rođen u Sarajevu, pjesme do sada objavljene u zbirkama pjesama „Zbornik čuvara prirode“, „Zbornik djeci sa ljubavlju“, „Garavi sokak“, „Suština poetike“ i dr. Piše poeziju širokog spektra, bavi se antikvitetima i kolekcionarstvom.

МАЈА БОГОСАВЉЕВ

Рођена је у Зрењанину, пре 46 година. По звању је професор српске књижевности, а по занимању наставник српског језика. Поезију пише од детињства. Објавила је збирке песама „Сјај – вечита љубав“ (2019) и „Пробуђења“ (2020), допуњено издање, које су посвећене њеној ћерки Нади. Учествовала је у зборницима „Снежна олуја стихова“, „Лирска круна“, „Зборник наде“. Живи и ради у Београду.

МИЛОРАД Ч. ЋОСИЋ – ЋОСА

Рођен ЈЕ у Београду 1939. Пише афоризме, епиграме и сатиричне приче. Објављује у дневној штампи, књижевним часописима као и на интернет порталима у земљи и иностранству. Објавио је збирку са 600 епиграма ЕПИГРАМОЛОГИЈА-1 2019 г. збирку са 805 афоризама ИСИЈАВАЊЕ УМА 2021 г. и књигу АКО СУМЊАТЕ – ОСУМЊИЧЕНИ СТЕ СА 600 афоризама 300 епиграма и 8 сатиричних прича 2023 г. Све три књиге издала је АЛМА Београд. Коаутор је књиге, са адвокатом Владимиром Тодоровићем, ПРАВО СВОЈИНЕ У ЈУГОСЛАВИЈИ 1990 г, паралелно на српском и енглеском. Она није сатирична, какво је данашње право. Издавач ЕКОНОМИКА Београд 1990. Добитник је више признања и награда на домаћим и међународним конкурсима сатире. Сараданик је осамнаест штампаних и електронских медија у земљи и иностранству. *Јез, Књижевне новине Илустрована Политика, Вечерње новости, Политика, Радио Београд Караван, Етна, Конкретно, Балканиум* Македонија,

Концепт БиХ, Сатиргора Црна Гора, Корени Шведска, Енигматика, Разбигра, Шипак, Афирматор, Оксиморон /сви Београд/ Хуморикон /Словачка/, Афоризам /Русија/, Српске недељне новине /Будимпешта/. Устаје на леву ногу а пише десном руком.

ЈЕЛИЦА МИРКОВИЋ

Рођена у Косовској Каменици, тренутно живи у Нишу. Воли да чита и обожава да пише. До сада је учествовала у Зборнику успомена, Зборнику за незаборав, Зборник маште и Зборник наде у издању „Креативне радионице Балкан“. Такође је објавила једну ауторску књигу под називом В као Победник.

ZORICA JANAKOVA

Levčanka rodom, Jagodinka, molekularni biolog doktor populacione genetike, bavi se književnom i likovnom radinošću, odnedavno to i prezentuje (objavila 5 knjiga proze, poezije i crteža, tridesetak žiriranih kolektivnih izložbi, prva samostalna u pripremi).

DOBRINKA JOKIĆ

Rođena 24.03.1964 u Vršcu. Majka i baka. Piše poeziju. Objavila knjigu AKO MI SE IKAD NOVA LJUBAV DESI. Učestvuje u zbornicima a i književnim manifestacijama. Danas je penzioner i rado se odaziva književnim dešavanjima.

СЛАЂАНА ЛИПТАК

Завршила Педагошки факултет, универзитета у Новом Саду. По звању је професор разредне наставе, а по занимању школски библиотекар у две школе, након 18 година рада у настави. Живи у Пландишту, месту на магистралном путу између Вршца и Зрењанина, у Јужном Банату. Пише. Издала је једну књигу песама „Не бој се православља“. Човекољубива, отворена, колегијална. Учествовала и у ранијим Зборницима „Креативне радионице Балкан“

ZERA PRINC

Dečiji animator i glumac, ali voli da naglasi da je prvo pesnik, a zatim sve ostalo. Živi, radi i stvara u Beogradu. Do sada je objavio zbirku poezije pod naslovom „Kada ostaneš sama“, kao i englesku verziju iste „When you stay alone“. U planu mu je da tokom ove godine objavi špansku i nemačku verziju. Takođe, i svoju drugu zbirku poezije pod naslovom „Ples sa kišom“.

BOŠKO SAVKOVIĆ

Rođen 1962. u Beogradu, gde je završio osnovnu i srednju školu, smer novinar saradnik. Upisao je prava, a po povratku iz vojske 1982. radio je kao novinar u radio-emisiji Index 202. Objavljivao je tekstove u političkom magazinu „Intervju“, a u leto 1996. postaje jedan od osnivača satiričnog lista „Naša krmača“. Kaže da je u isto vreme bio glavni i odgovorni urednik lista i „čovjek zadužen da dobija batine od DB-a“. Kada je Slobodan Milošević pao sa vlasti, zaključio je da je „sve isto, samo njega nema“, pa je osnovao NVO Nekompromitovani intelektualci beogradski. Početkom XXI veka i doba „Naše krmače“ režirao je i bio jedan od scenarista 66 epizoda humorističke serije NACIONALNA KUHINJA, iz koje jednu epizodu možete pogledati na našem QR codu. Pre više godina režirao je film o Miroslavljevom jevanđelju „U početku beše reč“. Kasnije je osnovao agenciju *Alternativa*. U koprodukciji sa TV Politikom kao scenarista i koautor snimio je filmove „Na kraju sveta“, „Ko to tamo lepi“, „Beograd noću“... Kao osnivač i producent pokrenuo je 2009. SILA FEST, prvi domaći festival turističkog i ekološkog filma u Velikom Gradištu. Objavio pet knjiga. 2011. Kratki film „Plodovi zime“ reditelja Boška Savkovića osvojio je Gran pri za najbolji eko-turistički film na svetu u 2011. godini. 2013. Za film „Posle bombi“ Bošku Savkoviću u Beču je uručen Gran pri CIFFT-a, što je nagrada za najbolji turistički film u svetu za 2013. Za oba filma dobio je i najviše nagrade na Kanskom festivalu (zlatnog i srebrnog delfina) čije je replike poklonio gradu Beogradu i simbolično osnovao „delfinarijum“ u Gradskoj skupštini našeg glavnog grada. Teško da može da prebroji sve nagrade koje je dobio na mnogobrojnim festivalima kratkog filma širom sveta, uglavnom sve su bile „prve“ ili neznatno ispod „prve“.

FRANJO FRANČIĆ

Rođen 1958. u Ljubljani, je pesnik, prozaista, pisac za decu i dramski pisac, prevodilac sa srpskog jezika (napisao je dve knjige na srpskom jeziku), živi i radi u Istri. Iz južno-srpskog jezika je preveo preko 60 avtora i 600 pesma, priča... Kako, na kraju prevedene knjige, sastaviti biografiju pisca, čija je većina knjiga i te kako iskreno i nepotvoreno ogledalo njegove burne biografije? Uz to, pisca, čija bi samo bibliografska jedinica objavljenih knjiga zauzela dve strane? Od čega početi i gde završiti? Izbor iz dela: *Ne*, kratke priče, 1986; *Jeb*, roman, 1988; *Milostni strel – Orgija*, kratka proza, 1989; *Klovnova obzorja*, pesme, 1990; *Sovraštvo*, roman, 1993; *Zaćasno osvobojeno ozemlje*, pesme, 1992; *Bele smrti*, kratka proza, 1994; *Male vojne*, kratka proza, 1994; *Poševni stolp v Pisi*, kratka proza, 1995; *Škorpionova balada*, roman, 1995; *Otroštvo*, kratka proza, 1996; *Dobro jutro Charles Bukowski!*, zbirka erotskih priča; *Janočka*, pesme, 2000; knjiga za decu *Hvalnica sončnicam*, 2002; *Ljubezni in sovraštva*, 2002; *Za vse boš plačal*, humoreske, 2006; *Barufa in kažin*, humoreske, 2005; *Trkaj, trkaj na nebeška vrata*, izabrana proza, 2006; *Za vse boš plačal, Ne spominjam se*, kratka proza, 2006; *Ledeni ogenj resničnosti*, roman, 2006. Kje se skrrijejo metulji pred dežje 2009, Hipo 2010, *Neko naplamsko jutro, ko kri zalije sanje, pesmi* 2009... *Slepe ulice* 2013, *Ožarila si mi srce* (2016), *Ljubil sem Monico Lewinskiy* (2017), *Vzemi me k sebi* (2019), *Strast in nemir* (2019) *Domovina bleđa mati* (BKG 2009, 3D+, 2010, Intelakta Valjevo 2012), *Gde se skrivaju leptiri od kiše* (2011), *Razvrat samoće* (2010), *Voleo bih da zaustavim vreme...*

Prevođen je na mnoge jezike, posebno na nemački, 41 prevoda na deset stranih jezika. Dobio je nagradu za poeziju časopisa *Mladina*, 1989. godine, a 1986. godine nagradu *Zlata ptica* za roman *Domovina, bleđa mati*, kao i nagradu grada Pirana za ukupno stvaralaštvo, više nagrada u Austriji na međunarodnom festivalu književnosti za dijecu, Schwanenstadt 2009, 2011, 2012, Radio Trieste – a, više od 30 nagrada na konkursima u Italiji, Austriji, Srbiji... Sve ostalo je ionako zapisano u njegovim knjigama.

МАРТИН МАРЕК

Рођен је 22.09.1966.у Јаношику (Банат). Завршио је Математичку гимназију у Београду и летњу новинарску школу на Палићу. До сада је објавио пет својих збирака песама. Песме су му објављиване у многим зборницима. Члан је: Удружења писаца ПОЕТА, Песничког друштва РАДЕ И ПРИЈАТЕЉИ, Удружења писаца ДУНАВСКИ ВЕНАЦ, МЕЂУНАРОДНЕ АСОЦИЈАЦИЈЕ књижевника Бугарске-Русије-Србије, СРПСКЕ КЊИЖЕВНЕ ЗАДРУГЕ и КРЕАТИВНЕ РАДИИОНИЦЕ БАЛКАН. Ожењен је, отац је двоје деце и деда свом првом унуку. Живи у Београду.

ДУШКА КОНТИЋ

Рођена у Zenici 1958. godine. Osnovnu i srednju školu završila је u Nikšiću. Diplomirala је na Filozofskom fakultetu u Nikšiću na odsjekу za srpskohrvatski jezik i jugoslovensku književnost. Pisanjem се bavi još od djetinjstva. Član је Književne zajednice „Mirko Banjević“ iz Nikšića u okviru koje је izdala zbirku poezije „Nemirni smiraj“. Takođe је član Međunarodnog удруženja književnih stvaralaca i umjetnika „Nekazano“ iz Bara i удруženja književnika i umjetnika „Zenit“ iz Podgorice sa kojima ima uspешnu sinergiju. Član је i Internacionalne kulturne asocijacije „IKA“ koja promovise crnogorsku književnost. Сараđivala је u mnogim zbornicima i časopisima u regionu u okviru kojih су zastupljene njene pjesme. Pjesme су joj objavlјivane u antologijama širom svijeta. Živi u Nikšiću, Crna Gora.

ДРАГИЦА БЕКА САВИЋ

Рођена 1958. године у банатском месту Сечањ. По занимању је дипломирани правник, а по вокацији песникиња. Као аутор је заступљена у више десетина Зборника поезије у Србији и региону. Објавила је три збирке песама. Добитник је више похвала и награда. Члан је „Савеза књижевника у отаџбини и расејању“ Нови Сад, Међународног удружења књижевника и умјетника „Горски видици“ из Црне Горе те Удружења књижевника „Уметнички хоризонт“ Крагујевац. Живи и ствара у Бачкој Паланци.

БРАНИМИР ПЕРИЋ

Писац класичне прозе, поезије, СФ-а, есеја, бајки... До-сад су му објављене две књиге: књига приповедака „Алказар“ и роман „Цртеж Бибер Јаноша“. Заступљен је у периодици, ан-тологијама, зборницима, алманасима, монографијама. За своје радове је награђиван. Уређивао је часописе и књиге. Један је од оснивача Књижевне омладине Крушевца и првих година је во-дио као председник. Био је члан књижевног клуба „Багдала“ и Програмског савета Крушевачког позоришта. Режирао је, во-дио и наступао на бројним књижевним вечерима широм земље. Завршио је Електротехнички факултет у Београду и швајцарске МБА студије. Усавршавао се у земљи и иностранству. Писао је стручне радове и излагао на конференцијама. У својој послов-ној каријери напредовао је од инжењера до ИТ директора теле-комуникационе компаније. Пасионирани је планинар и светски путник, чиме се његова књижевност додатно оплемењује. Живи и пише на планини Копаоник, у Београду, где год да је.

NEDA KOZOMARA

Рођена у Splitu 04.06.1960. Одрасла и живи у БИХ у Банјој Луци. Радила је 35 година у radio stanicama као voditelj programa. Sada је у пензији. Пише приче и бајке. Објавила је двије књиге.

ВЛАДИСЛАВ ВЛАХОВИЋ

Рођен је 1963. године, у Ровцима, општина Колашин, у Цр-ној Гори. Школовао се у Влаховићима, Међуријечју, Мостару, Задру и Београду и образовањем стекао високу стручну спре-му и постдипломска стручна усавршавања ранга доктората. Пише: афоризме, епиграме, поезију и сатиричну прозу. Објавио је збирку поезије „Скитница у ружичњаку“, збирке афоризама „Ноћ дугих језика“, „Увјерење о држављанству“, „Непознати из-вршилац“ и „Ноћне море“, те збирке сатиричне прозе „(П)ома-љени“ и „Бестежинско стање“ (I и II издање). Заступљен је у више од 70 зборника, лексикона и антологија. Члан је: Удруже-ња књижевника Црне Горе, Удружења књижевника Србије, Бео-

градског афористичарског клуба (БАК) и „London Press Club-a“ Живи у Подгорици.

ZORANA GAVRILOVIĆ

Rođena 07.07.1967. godine u Leskovcu, Republika Srbija. Živi u Leskovcu i Diplomirani je pravnik. Objavljene knjige: *Kestenova fuga* u izdanju IP Alma 2009.godine; Elektronska knjiga *Badnji dan* u izdanju IA Nova Poetika 2013.godine; Elektronska knjiga *Diplomci* u izdanju IA Nova Poetika 2013.godine; Elektronska knjiga *Sudbine dvojice Jovana* u izdanju IA Nova poetika 2014.godine I Elektronska knjiga *Stablo* u izdanju IA Nova Poetika i Argus books magazines 2015.godine. Radovi su joj zastupljeni u više poetskih zbornika i na internet portalima forum Nova poetika-Argus books magazines, pravac.com, slovoslovlje.com i fioka.in.

TIJANA RAJKOVIĆ

17-godišnjakinja koja živi u Vršcu, pohađa Hemijsko-medicinsku školu. Iako pohađa stručnu školu, ima duboko ukorenjenu strast za čitanjem i pisanjem. Njeno književno putovanje počelo je u 3.razredu, brzo napredujući kroz dečiju sekciju biblioteke. Do 7. razreda, Tijana je pročitala skoro svaku raspoloživu knjigu za decu, što je navelo njenu majku da je upiše u sekciju za odrasle. Uvedena u svet straha kroz knjige Stivena Kinga, razvila je duboku ljubav prema jezivim narativima, inspirišući je da izradi sopstvene horor priče. Pored strašnih priča, pronašla se i u poeziji, uživajući u delikatnoj umetnosti stihova. Tijanine književne težnje odražavaju maštovit duh spajajući razna književna carstva u njenim kreativnim poduhvatima.

ГОРАН ГОКСИ РАДОСАВЉЕВИЋ

Највећи нерадник рођен на Међународни празник рада – 1. маја 1983. године у Смедереву. Пропали студент електротехнике.

PETAR PISMESTROVIĆ

Rođen je 1951. godine u Sremskoj Mitrovici. Nakon mature u Zagrebu upisuje Fakultet političkih nauka, a od 1972. radi kao profesionalni karikaturist. Jedan je od osnivača i idejni tvorac *Hrvatskog društva karikaturista* (HDK). Saraduje s više od 100 različitih magazina i dnevnih novina širom sveta. Do sada imao više od 50 samostalnih izložbi. Učestvuje na grupnim izložbama i mnogobrojnim svetskim i domaćim festivalima karikatura na kojima je osvojio brojne nagrade... Do sada mu je izašlo deset knjiga karikatura. Karikature mu se pojavljuju i u mnogim knjigama, magazinima, dnevnim listovima širom sveta. Također je ilustrovao knjige drugih autora, pravio plakate, omotnice za ploče, maskote i sl. Uz crtanje, bavi se i pisanjem. Piše poeziju, aforizme, anegdote, romane i humoreske. Objavio dva romana: *Lukine žene* i *Puška*. Živi u Austriji i radi za „Kleine Zeitung“.

MARIJA RANĐELOVIĆ

Rođena 1983. godine u Čitluku kod Sokobanje, živi, radi i stvara u Beogradu. Autor je zbirke poezije „Sve što sam prečitala“, a u pripremi je i zbirka aforizama. Učesnik je mnogih manifestacija u zemlji i regionu – *Strumičko leto*, *Satira Fest*, *Satirikon* i dr, a njene aforizme često možete pročitati u dnevnim i nedeljnim časopisima i novinama. Kao aforističar, zastupljena je u zbornicima aforizama „Aforiznica“, „Knjiga mojih prijatelja“, „Žensko pismo“.

SEMIR GICIĆ

Rođen u Novom Pazaru 18. decembra 1989. godine. Završio je novopazarsku Gimnaziju i muzičku školu Stevan Mokranjac za harmoniku. Akademiju za pozorišnu i filmsku umetnost studirao je u klasi Envera Petrovcija na Internacionalnom univerzitetu i diplomirao (2017/2011). Član je *Udruženja dramskih pisaca Srbije* i predsednik *Udruženja dramskih umetnika Aparte*. Napisao je komedije: *Pazi s kime spavaš* I i II, *Šta se desilo drugu Milivoju*, *Prokletstvo*, *Čekajući ministra*, *Pinokio za odrasle*, *Imamo dojavu*, *Ko vama daje predstavu*; kao i dečije predstave: *Kralj Mrgud*, *Ko se boji Zloće još*, *Pinokio u eri*

interneta i Deda Mraze ne skreći sa staze. Pisao je scenarije za sitkom *Koleginice* na K1 televiziji, igrano-muzički program „Veselo veče“ na RTS-u. Igrao je u predstavama: *Bogojavljenjska noć*, *Simpatija i antipatija*, *Gospođa ministarka* (A. Kožar), *Krčma na drumu*, *Otelo* (E. Petrovci), *Čovekov život* (N. Todorović), *Žalosna svadba* (A. Kožar), *Hasanaginica* (A. Videnović) i *Zagonetne varijacije* (L. Ivanović) i u većini komedija koje je napisao. Odigrao je role u serijama: *Urgentni centar*, *Koleginice*, *Ljubav u tišini*, *Popadija* i *Veselo veče*.

СТЕФАН ПЕТРОВИЋ

Рођен 18. августа 1994. године у Лесковцу. Рођен да добија комплименте, натеран да их даје другима.

SNEŽANA MARKO – MUSINOV

Рођена 1958 године, пензионерка из земунског краја Нови град, радила је у *Београдском памучном комбинату* као дактилографкиња, у *Imtelu* као секретарика на продаји рачунара и рачунарске технике, потом, најдуже, у *Лабораторији за испитивање семена Института за кукуруз* у Земун Пољу, као техничка секретарика. Књижевни одјек десило се на интернет медију и у штампаној литератури (časopisima, fanzinima, zbornicima, antologijama). Skrenula je pažnju na sebe pesmama, haikuom, aforizmima, kratkim pričama, esejima i kritičkim osvrtima. Zastupljena je u preko trista zbornika. Objavila je samostalnu zbirku pesama: „Zaustavljen tok“ (2018). Nagrađivana je u domovini i drugim zemljama. Između ostalog, pripala joj je statueta carica Teodora u Nišu, laureat je književne nagrade „Mala paprika“ u Požegi, pobednica je KONKURSNO 2022 u Kruševcu. 2023. god. u Mrkonjić gradu postaje SATIRICUS III reda i najkompletniji autor u sedam nagrađenih satiričnih formi. Osvaja treće mesto „Zheng Nian Cup“ na književnom konkursu pekinškog literarnog muzeja (Beijing Mindfulness Literature Museum) iste године.

БАЛША РАЈЧЕВИЋ

Академик (члан Европске Академије наука и уметности), рођен је у Београду. Завршио је *Академију примењених умет-*

ности и *Историју уметности* на Филозофском факултету у Београду. На истом факултету и магистрирао. Члан је УЛУС-а, УЛУПУДУС-а и *Удружења књижевника Србије*. За свој уметнички рад добио више награда: 17 за књижевност и 24 за ликовну уметност. Објавио је 40. књига (историја уметности, проза, и поезија). 2014. године изашла је и књига „Критике о књижевном делу Балше Рајчевића“, издавач БИГЗ (Београдска издавачко књижевна задруга – 272 стране). 2003. „Изабране и нове песме Балше Рајчевића, (избор и предговор Милосав Б.

Мирковић), *Апостроф*, Београд, (267 страна). 2019. Изабране и нове песме Балше Рајчевића, (Избор, предговор и поговор Миљурко Вукадиновић *Просвета*, Београд. Сарађивао у часописима и новинама: *Књижевне новине*, *Књижевна реч*, *Борба*, *Идеје*, *Савременик*, *Кораџи*, *Данас*, *Дуга*, *Уметност*, *Ликовни живот*, *Стремљења*, *Буктиња* и др. Писац бројних приказа и предговора за уметничке изложбе. Заступљен је у више књижевних антологија и зборника.

ДРАГАН СТАЈИЋ

Рођен 27. 12. 1966. године у Београду, од оца Станимира и мајке Гордане. Има млађег брата Зорана. По занимању дипломирани економиста. Ожењен, супруга Снежана. Отац кћерке Катарине и сина Николе. Радио и руководио у више привредних друштава. Тренутно ради у великој финансијској институцији. Током школовања редовно награђиван на школским, општинским, градским и државним литерарним такмичењима. Писањем афоризама се бави из хобија.

MIRJANA MILAČIĆ VAJIĆ

Rođena 1945 u Beogradu *gde i živi*. Po Zvanju i obrazovanju: -*Magistar medicinskih nauka*, facijalni traumatolog – Katedra za ORL Medicinskog fakulteta u Beogradu; – *Doktor stomatologije, specijalista za oralnu hirurgiju i implantolog* -Stomatološkom fakultetu u Beogradu; – *Lekar akupunkturolog po usavršavanju*, na VMA u Beogradu. Paralelno studirala i *Svetsku književnost* sa nemačkim i

italijanskim jezikom na Filološkom fakultetu u Beogradu. Radila u Beogradu, Švajcarskoj i regionu u svojoj struci. U starosnoj penziji i dopunski stručno naučni konsultant, po angažmanu. Književna delatnost: „Romansa zvana...“ 2019 – *Književni Salon Stenka* – knjiga poezije; – „Iz dnevnika jednog vremena dok klatno svojoj senci beži – I“ 2021 – SKOR – poezija; – „Očevi i deca, satirične i druge priče“ 2022 – *Srpsko Umetničko društvo* Beograd. U pripremi: „Duhovne, običajne i povesnice – pesme i Romansirana autobiografija – „Iz dnevnika jednog vremena dok klatno svojoj senci beži -II“ Zastupljena i u preko 60 zajedničkih izdanja. Osvojila više značajnih nagrada.

КСЕНИЈА МУХАМЕДБЕГОВИЋ

Ради као учитељица у Основној школи „Бранислав Нушић“ у Београду већ 34 године. Потиче из учитељске породице. Одрасла је у једном лепом месту у Босни. Дивна природа, животиње, добри људи и лепо детињство као и њени ђаци са којима је увек „на извору“ и они су јој непресушни извор и инспирације за све што пише. Пише најчешће за потребе у настави Тако настају представе, песме, приче а деца су њена најомиљенија публика. Објављивала је у два Зборника „Креативне радионице Балкан“: *Зборника деци са љубављу* и *Зборнику наде*.

ЉУБИША Ж. ВОЈИНОВИЋ – МАСТОРОВСКИ

Рођен је 1964 године, у селу Мајсторовина, које се налази у њедрима источних падина планине Бјеласице, на сјевероистоку Црне Горе. Основну школу похађао је у Равној Ријеци. Гимназију у Бијелом Пољу. Студије завршио на Факултету техничких наука у Новом Саду. Дипломирани је инжењер машинства и Мастер техничких наука. Члан је *Удружења књижевника Србије*, *Друштва књижевника Војводине*, *Удружења песника „ПОЕЗИЈА СРБ“*. Неке његове пјесме су преведене и објављене на руском, њемачком, енглеском, кинеском и бугарском језику, заступљене су у бројним антологијама и зборницима. Награђиван је више пута на пјесничким конкурсима. Љубитељ је планина,

ријека, борова и орлова. Објављена књижевна дјела: 2014 године, збирка пјесама „Човјек, Бог и камен“; 2016 године, збирка пјесама „На крилима орла“; 2019 године, пјеснички еп „Писмо цару“; 2020 године, збирка пјесама „На стијени сурог орла“ и 2021 године, збирка љубавне поезије „Вагра у срцу“.

БОЈАН МЕДИЋ

Рођен је 1975. године у Београду. Почео је да пише још у гимназији, махом поезију и кратке приче. Касније је почео да пише афоризме. Многи од њих су емитовани у радио емисији *Облак у бермудама*, под псеудонимом *Дух из Борче*. Изузев романа *Чајни клуб професора Николића* (2011.), који је објавио за београдску *Лагуну*, сва друга дела је објавио самостално: *Чувари палог краљевства*, есеј (2013.); *Чајни клуб професора Николића I део*, роман – друго измењено издање (2014.); *Ја, бот*, збирка прича (2016.); *Хомо урбанус*, роман (2017.); *Ко нема у глави, има у шаржеру*, збирка записа, цртица и афоризама (2019.). Аутор је бројних песмица за децу и покретач Ју-тјуб канала *Дечја журка*, на којем се налазе песме за децу компоноване по његовим текстовима. На свом Х налогу @duhizборсе редовно објављује афоризме, записе и цртице из свакодневног живота. Живи и ради у Београду.

МИОДРАГ СТОШИЋ

Рођен је 1982. године у Владичином Хану. Дипломирао је на Факултету политичких наука, на смеру Међународни односи 2007. године. Бави се књижевношћу, новинарством, медијима и музиком. Његове посебне сфере интересовања су хумор и сатира, поезија, приповетке, станд уп и музичка комедија. Афоризме објављује у новинама „Политика“, „Вечерње новости“, „ЕТНА“, „Ошишани јеж“, „Носорог“, „Глас осигураника“. Оснивач је и фронтмен првог српског станд уп кабарета „Грбаве Танге“ који је једини представник музичке комедије на Балкану. Од 2012.године се бави станд уп комедијом. Наступао је у неколико земаља на Балкану. Радио је као сценариста емиси-

ја: „Вече са Иваном Ивановићем“, „Мали Марко зове људе“, „Облак у бермудама“. Водитељ је и аутор неколико емисија на Радио Београду 202. Сценариста је емисије „Караван“ на Радио Београд 1. Већ 10 година је водитељ *Новогодишњег сатирикона* и *Сатира Феста* на Коларцу. Добитник је неколико књижевних награда: „Влада Булатовић ВИБ“, „Пера Стојановић Туман“ (3 пута), „Шабачка Чивија“, „Награда Београдског круга за кратку причу“. Објавио је неколико књига: „Танго на тротоару“ (коаутор), „Мачка без једне ципеле“, „Мис мокре очи“, „Грбаве Танге: Песмарица“, „Како сам смршао 60кг(без таште и хероина)“ и „Афоризми изнад просека“. Живи и ради у Београду.

МИРЈАНА КОПАЊА

Рођена у Кули 1973. године, одрасла у Бару у Црној Гори, где је завршила основну школу и гимназију. Од 1992. године живи у Београду, завршила Шумарски факултет, одсек Пејзажна архитектура. Међутим, никад није радила у струци, већ је власник козметичког салона. Велики љубитељ животиња и донекле посветила све своје ресурсе спасавајући исте. Хобији: кактуси и сукулентне биљке, као и читање свих могућих књига од стручних до популарне психологије.

SONJA PADROV TEŠANOVIĆ

Rođena 1967. godine. Objavila je knjige za djecu, МАМА 00-24, ТАЈ СЕ ЗАЧИН LJUBAV ZOVE, КАКО ДА RASTEM? i IMA JEDNO MJESTO. Svaki stih koji je napisala posvetila je svojim sinovima, porodici i svoj drugoj djeci. Piše i stvara samo za mališane, такође је заступљена i у многим заједничким зборницима поезије. Учествоје на дјечјим фестивалима, гостује по школама, библиотекама, сајмовима књига i сличним манифестацијама у земљама региона. Члан је *Удружења књижевника за дјecu i младе Crne Gore* i *Instituta за деčiju књижевност* Београд. Поезија јој је преводена на енглески, македонски и турски језик. Многе њене пјесме су компоноване i извођене на дјечјим музичким фестивалима, а текстови њених игрокaza, сценски извођени. Добитник је многих награда за дјеçије стваралаштво али од

svih nagrada, najveća je da djecu motiviše neosjetno i kroz humor ukaže na prave ljudske vrijednosti i važnost porodice.

НИКОЛА ЂУРИЋ

Никола ког нисте упознали. Никола који ни себе оваквог није упознао. Рођен 29. маја 1988. у Сомбору. Тренутно ту живи и неће га понети слава да купи стан у Београду на води. Пише на свом блогу: foxiiblog.wordpress.com

PRLJAVI INSPEKTOR BLAŽA

Izdanja: „Igra rokenrol SR Jugoslavija“ – 1994. godine, „Plagijati i obrade“ – 1996. godine, „Seks droga i Bodiroga“ – 1998. godine, „Shipu ga Žobla“ – 2000. godine, „Pare ne vraćamo“ – 2002. godine, „Samo Supermen Srbiju spasava“ – 2007. godine i „Za bebe Beograda“ DVD sa *Beer festa* – 2010. godine.

Grupa *Prljavi inspektor Blaža i Kljunovi* je osnovana 1994. godine u postavi: Alekandar Karadžić (Arigo Saki) – gitara, Milutin Petrović (gazda Milutin) – gitara, Dejan Resanović (Deki iz Novog Sada) – bas gitara, Vojin Đurašinović (Voja) – bubnjevi i Igor Blažević (Prljavi inspektor Blaža) – vokal. Već za prvi koncert u SKC-u rasprodaju sve ulaznice i narednih godina sviraju izuzetno posećene nastupe u skoro svakom gradu u Srbiji. Elegantnim spojem čvrste svirke i šaljivih tekstova postaju jedni od najautentičnijih izvođača na ovim prostorima. Sviraju svuda gde postoje rok klubovi, a posebno se pamte Blažini energični performansi u kojima i publika maksimalno učestvuje. 1998. godine u grupu dolaze prekaljeni rokenrol asovi Ljubinko Tomanović na mesto bas gitariste i Saša Babić na mesto gitariste. Ova sjajna postava beogradskih rok muzičara sa Blažom na čelu objavljuje hit album „Seks, droga i Bodiroga“ sa nezaboravnim pesmama posvećenim Pamel Anderson, fudbalskoj reprezentaciji kao i legendarnom Bodirogi. Četiri godini kasnije na albumu „Pare ne vraćamo“ doživljaju vrhunac karijere sa pesmom „Srbijo“ i sviraju dve godine zaredom na neverovatnim doćecima vaterpolo reprezentacije naše zemlje. *Prljavi inspektor Blaža* sa svojim *Kljunovima* i dalje nastupa širom Srbije sa istim žarom kao na po-

četku karijere, a fenomenalni nastupi na *Beer Festu* u Beogradu ostaju u trajnom sećanju svim obožavaocima rokenrola. Blaža se osim muziciranja bavi voditeljskim i novinarskim radom, kao i mnogim angažmanima u marketingu. Radio je kao voditelj na radio Pingvinu (1991-1995.godina), zatim na RTS-u emisiju za decu „Tajne običnih stvari“ (2004-2006. godine) na Trećem kanalu emisije „Hoćeš- nećeš“ (2002-2003.godine) i kviz „Srodne duše“ (2005-2006.godine). Već 10. godina piše kolumnu o filmu za dnevni list „Blic“, a ranije je radio u satiričnim časopisima „Naša krmača“ i „Bre“, kao i magazinu „Singidunum weekly“. Inspektor Blaža je igrao i u dva filma: „Paket arnažman“ i „Tri palme za dve bitange i ribicu“. Iz saradnje sa „Našom krmačom“ beleži se i njegova uloga voditelja „Kesolovca“ u seriji „Nacionalna kuhinja“ u produkciji NIB Alternativa. Objavio je i četiri knjige: „Prljavi pokvareni pirati“, „Blažin virtuelni svet“, „Sabrana dela“ (Dva izdanja: „NiB Alternativa“ u ediciji „Naše krmače“ *Izdavački promašaj godine* i drugo u izdanju agencije „Prvo beše reč“), „Blaža u Beogradu“ koje su osvojile sve simpatije publike. Od 2000. godine aktivno učestvuje kao voditelj marketinških akcija, kao i zaštitno lice za najpopularnije brendove u Srbiji. Posebno se pamte velike marketinške kampanje za „Imlek“ i „Sinalco“.

СРЂАН ТАСИЋ

Рођен 1. септембра 1984. у Врању, познат је као афористички чаробњак на Инстаграму и Твитеру под називом The Srks, са сочним смислом за хумор. Овај гурман, чија је љубав према храни равна страстеном прасету, сања о глобалном гастро путовању. Срђан је поносни власник чак четири јахте – бар у својим живописним сновима. Када није заузет гледањем серија и филмова на Нетфликсу, Срђан ради као један од 8 тренера и обучава наставнике у једној од највећих онлајн школа, а и сам држи часове кинеским студентима. Међутим, највећи изазов су му кинески ученици, који му, како каже, раде „лоботомију“ са сваким часом. Зато све мање стиже да смишља своје урнебесне афоризме, али када то учини, гарантовано ће вас насмејати до суза, а можда и неће.

KRISTINA JANKOVIĆ

Rođena u Zemunu, od detinjstva se bavi pisanjem poezije, a kasnije i proznim radovima. Pesme i priče je objavljivala u časopisima i zbornicima, kao što su *Nekazano*, *Sušтина poetike*, *Buktinja*, *Kulturni mozaik*, *KR Balkan*, kao i u ruskom časopisu *Nevska formula* i *Nov pogled*. Veći broj pesama joj je preveden i na ruski jezik. Objavila je tri zbirke poezije, jednu u digitalnom obliku, a druge dve u štampanom, „U okrilju noći“, 2015. *KR Balkan* i „Tragom ljubavi“, 2017. *Sirin* i zbirku priča „Konci sudbine“, 2020. godine.

ЈОВАНА ЂИРКОВИЋ

Основну школу је завршила у Блацу, као и Гимназију. Завршила је Факултет политичких наука у Београду. Дипломирали је новинар и комуниколог, као и мастер новинарства који је, такође, завршила на Факултету политичких наука. Током своје професионалне каријере радила је у више дневних новина и на порталима. Поред писања и новинарства бави се и маркетингом и ПР-ом. Хоби су јој писање, историја, археологија и генерално уметност. Уврштена је у зборницима *Креативне радионице Балкан: Зборник успомена*, *Зборник за незаборав* и *Зборник маште*.

МИЛАД ОБРЕНОВИЋ

Рођен 1954. године у Рогатици. Основну и средњу школу завршио у родном граду, а студије на Економском факултету у Крагујевцу. До сада објавио 28 књига поезије, афоризама и приповјетки. Пјесме, афоризми и приповјетке су му објављени у преко 350 Зборника и Антологија у Србији, Македонији, Словенији, Црној Гори, Републици Српској, Аустрији, Италији, Бугарској и Либану. Такође су објављивани у преко 20 новина и часописа и 5 електронских часописа. Радови су му превођени на енглески, француски, руски, русински, италијански, бугарски, македонски, словеначки и арапски језик. Двјесто десет пута награђиван за афоризме, поезију, здравице, епиграме, басне, бајке и кратке приче. Члан *Удружења књижевника Србије* и члан *Удружења књижевника Републике Српске*, члан *Београдског афо-*

ристичарског круга и члан Удружења уметника Железница Србије. По одлуци Министарства просвете и културе Републике Српске има статус умјетника у култури као књижевник. Живи и ради у Рогатици, Република Српска.

PAULINA VOZAR

Рођена чувене Orvelove 1984. godine u Novom Sadu. Pohađala je Srednju ekonomsku školu i kurs za sistem administraciju gde je stekla zvanje *Microsoft System Administrator*. Supruga je i majka koja uz ćerku gaji i baštu rascvetalih reči. Njene pesme su objavljivane u nekoliko zbornika i zahvaljujući izdavačkoj kući *Kreativna radionica Balkan* objavljena joj je i sopstvena zbirka poezije „Na krilima sna“.

NENAD SIMIĆ – TAJKA

Рођен је 10.1.1956 у Београду. Виши тениски тренер, живи и ради последњих 24 година на Флориди (Pompano Beach) код Мајамија, САШ. Међународни боксеровски АИВА судија, бивши првотимец Боксеровског клуба Партизан и дугогодишњи тениски тренер. Члан Књижевног удружења *Књижевне вертикале* и КРК (клуб књижевника са Кордуна у дијаспори). Добитник признања „Златно перо“ *Књижевне раднице* за 2023 годину као најчитанији аутор на сајту. Објавио *303 saveta za uspešan tenis* (преведено на енглески и немачки), *Nokaut* спортовске приче, роман *Nepročitano knjigu*, новелу *Nostalgija*, збирку песама *Samo pesme*, новелу *Amerika na sto strana*. Приче и песме Нената Симића Тајке објављиване су у књигама, зборницима и дневној штампи. Објављивао чланке о тенису *UK tennis* и био дописник *Vesti* из Мајамија. Ожењен супругом Јасном, има ћерку Марту и сина Филипа и четворо унућади: Виктор (10), Хелена (7), Андреа (6) и Вилијам (5).

ДРАГАН МИЉКОВИЋ

Рођен је 1975. године у Сурдулици. Објавио је осам књига афоризама. Заступљен у бројним зборницима и антологијама. Сарађује са часописима и дневним листовима. Живи у Сурдулици.

DRAGAN KRSTIĆ

Rođen je 1976. godine u Ljuboviji (Republika Srbija), piše poeziju i zastupljen je u antologiji savremenih pesnika 21. veka „James Joyce na Mediteranu – Ljubav i muzika“. Dobitnik je Džojsovog KNJIGOSLOVA za pesmu *Pogled njen* i *Akrostih*, takođe, dobitnik je i brojnih zahvalnica, plaketa i povelja. Zastupljen je u zbornicima poezije „Zbornik uspomena“, „Zbornik mašte“, „Zbornik nade“, „Bila je jedna jesenja noć“, „Ljubavi od stakla“, „Šraf 2020“, „Delić raja“, kao i u brojnim elektronskim zbornicima. Dobitnik je priznanja za poeziju autora čijim je učešćem u projektu „Mili Dueli“ omogućena međunarodna saradnja autora iz Srbije sa autorima balkanskih zemalja, autorima iz dijaspore i stranim autorima poezije kao i za promociju internacionalnog dijaloga kroz poeziju i doprinosa mira u svetu. Pesme Dragana Krstića svojom pronicljivošću, očekivanim i neočekivanim zaokretima upućuju čitaoce da sami odluče kako će ih razumeti. Same poente pesama su skrivene i duboke tako da svako svoj sud donosi na osnovu posebnih i ličnih prioriteta. Pesnikove metafore i lako poigravanje rečima svedoče o njegovoj težnji da se napusti puka pesnička tradicija i krene u neke nove, začarane krugove nepoznatog.

БОЈАН ЈОВАНОВЋ

Становник Велике Планае рођен у Смедеревској Паланци. Напунио два пунолетства и почео да испуњава године у трећем. Почео да објављује сатиру одмах после завршене Гимазије у првим годинама студија. Афоризми су штампани у скоро свим важним дневним листовима у ери кад су постојале новине. Стигао да објави и по који афоризам у недељнику НИН док је било афоризама на последњим страницама овог листа. Научен да живи слободно и не савија кичму пред силом и неправдом и већ се жали на болове у леђима.

ENSAR BUKARIĆ

Rođen je u Bugojnu (1968). Živi i radi u Gornjem Vakufu – Uskoplju (Bosna i Hercegovina). Diplomirani je inženjer mašinstva.

Piše od 1977. godine. Saraduje sa časopisima, zastupljen je u zbornicima i antologijama. Djela su mu objavljivana u BiH, Hrvatskoj, Srbiji, Crnoj Gori, Sjevernoj Makedoniji, Španiji, Keniji, Gani, Japanu, SAD-u, Albaniji, Uzbekistanu, Kirgistanu i Rusiji. Sa dvoje kolega objavio je koautorsku zbirku poezije „Poetiziranje svemira“. Objavio je 2020. godine samostalnu zbirku poezije za djecu „Svaštarnica“, 2021. godine i zbirku poezije „Moj Svijet“, a 2023. godine i zbirku poezije „Jednog ću velikog jutra“. Najviše piše kratke priče i pjesme od kojih su neke i nagrađivane. Posebno voli da piše za djecu.

МАЈА ВУКАС

У свет медија ушла као дванестогодишњакиња са ауторском емисијом на локалној телевизији. Прошла све врсте медија, од телевизије, преко радија и штампаних до дигиталних. Могли сте је видети и у неким домаћим серијама и филмовима и у пар страних реклама. Тренутно ради као водитељка.

NIKOLA ŠIMIĆ TONIN

Rođen, 8. I, 1962. Crkvice – Zenica, BiH. Pjesnik, pripovjedač, romanopisac, dramski pisac, pisac za djecu, pisac udžbenika, esejist, književni, likovni i dramski kritičar. Objavio MH Knin: **Rukama zaustaviti vjetar** (pjesme) 2000. **Nebeska drva** (priče) 2000. **Kraljeva u kapi rose** (pjesme za djecu) 2002. **Selice i stanarice** (slikovnica) 2002. **Bilo je to jednom sve zbog kiše** (pjesme) 2004. **Kralj Zvonimir** (poema) 2004. **Host** (likovna monografija) 2006. **Posudionica snova** (pjesme) 2009. MH Lastovo; **Ustani kada kažeš Vukovar** (poema) 2010., **Privlačica Vinkovci**, MH Zadar; **U vatrama rata u vatrama krvi** (Domoljubna poezija) 2011. HKD Napredak Knin; **Svratište riječi** (pjesme) 2011. HKD Napredak Zadar; **Svratište riječi**, (pjesme) www.digitalneknjige.com; **Azilanti** (roman) *Edicije Božičević*, Zagreb 2012. **Agonija jedne iluzije** (dramski ogled o životu, radu i hrvatstvu Ive Andrića), ZK Zadar, 2013. **Engleski okvir za ahmićku sliku** (roman) HKD Rijeka, 2013. **Lik našeg druga** (monodrama) *Tkanica* Zagreb, 2014. **Die Asylanten** (German Edition), eBook, *Aus dem Kroatischen Sandra Marelja-Muić*, roman, Kindle und Amazon

Whispernet, Amazon.com, USA, november 2014; **Kraljeva zlatna krletka / Thagaresko sumnakuno kafezo**, (prva klasična hrvatska dvojezična slikovnica na hrvatskome i na romskome, za djecu i mladež), HKD, Rijeka 2015.; **Bez naslova**, (izabrane kolumne Gorana Buijića), HKD, Ogranak Zadar, 2015.; **Der englische Rahmen für das Bild aus Ahmići**, Aus dem Kroatischen übersetzt: Sandra Marelja-Muić; **Don Vojvoda**, (povijesno-esejistički roman), HKD Ogranak Zadar, 2016.; **Stijeg slobode**, (zbornik Domoljubne poezije Knin – Pakoštane 2016.), *Biblioteka Književno pero*, Rijeka 2016. **Srebre-nički kodirani kadrovi smrti**, (poema), *Vijeće bošnjačke nacionalne manjine Zadarske županije*, Zadar 2016. – **Ustani kada kažeš Vukovar**, Zvučna knjiga, ZK Zadar, Zadar 2015. – 1 CD (28 min.); 12 cm., 821.163.42-1(086.76).; **Šimić-Tonin, Nikola, Fotoimpresije**, Gradska knjižnica Benkovac, 29.02.2016. / Nikola Šimić Tonin; Fotografija, – Benkovac: GK Zadar: Art Forum, 2016. **Don Vojvoda**, povjesnoesejistički roman, 2016., 2017., elektronsko izdanje *Media Art Content*.; **Mi sanjamo u boji**, (knjiga pjesama za djecu), *Bosanska riječ* Tuzla BiH 2017.; **Stijeg slobode II**, Zbornik Domoljubne poezije Knin – Pakoštane 2016., „*Kainov sindrom*“ – priredio Nikola Šimić Tonin, HKD Ogranak Zadar, Biblioteka Donat, Zadar, svibanj 2018.; **Umjetnička eksplozija duha**, Kazališni, filmski i glazbeni ogledi, osvrti, kritike i... HKD Ogranak Zadar, Biblioteka Donat, Zadar 2018.; **АНГЛИСКА РАМКА ЗА АХМИЌКА СЛИКА**, Никола ШИМИЌ ТОНИН, 2020.; **Stijeg slobode III., IV., V., VI.**, HKD Ogranak Zadar, Biblioteka Donat, Zadar, 2020.; **Ljubezen v sklonih: Šimić Tonin, Nikola**; Narodna in univerzitetna knjižnica Slovenija; - poezija; leposlovje za odrasle.; **Založništvo in izdelava** - Maribor : Kulturno društvo Mariborska literarna družba, 2021., **Monty iz zadarskog Payton**, Goran Buijić izabrani novinski osvrti, prikazi, kritika, HKD Ogranak Zadar, Biblioteka Donat, Zadar 2021., **Mahala**, povijesni roman s ključem, AS, Zvornik 2022., **Olujna obijest**, Zadar TV., www.zadartv.hr, 2022., Pjesme; **Došetice**, UAH Zagreb 2023., Knjiga aforizama. **Olovka crta srcem – Hristovim**, Gradska knjižnica „Juraj Šižgorić“, Šibenik 2023. Višestruko nagrađivan mnogobrojnim nagradama za svoje stvaralaštvo.

МИЛАН ПАНТИЋ

Рођен 1963. год. у Локању, општина Зворник, БиХ. Гимназију завршио у Бијељини, а електротехнички факултет у Тузли. Са дужим прекидима, више од 40 година се бави писањем афоризама. Сарађивао са бројним листовима. Збирка афоризама, претежно ратних, „Знам за јадац“ изашла је 1994. године. „Ситно самљевено“ је збирка афоризама објављена 2021. године, а „Сметнуто са ума“ годину дана касније. Исте године је приредио и издао „Књигу мојих пријатеља“, гдје је своје афоризме објавило 53 афористичара из региона. Онда слиједе збирке афоризама „На крај памети“ (2023.) и „С врха језика“ 2023. Афоризме објављује у „Језу“, „Политици“, „Новостима“, „Енигматици“, „Разбибризи“, „Сатираскопу“, македонском „Балканиуму“, „Етни“, „Концепту“, хрватском „Аполону“ и „Ух!Аха“, „Српској вили“, „Суштина поетике“, „Српском телеграфу“... као и на сајтовима: „Шипак“, „Сатиргора“, „Конкретно“, „Показивач“, „Оксиморон“, „Књижевна радионица Кордун“, „АС.инфо“, „Звоно.медиа“ и другим. Учествовао је на „Сатира фесту“ 2022. Заступљен је у антологијама „Враг и шала“ (пола столећа српског афоризма), антологији „Године заплета“ (од пада Берлинског до пада српског зида), у „Ружичасти црњак, хрватски и српски афоризми“ (2023.) Златка Томића, као и многобројним „Алминим“ годишњацима Ђорђа Оташевића. Афоризми су му превођени на руски, бугарски, словачки и македонски.

PETAR MIHAILOVIĆ

Petar Mihailović, čovek koj je „obrnuo“ sva tri Dark Souls-a.

ABDURAHMAN HALILOVIĆ – AHIL

Рођен је 25. 04. 1958. У Корāju, општина Lopare (Босна у Херцеговина. Више од три деценије живи и ствара у граду Ријечи, Хрватска) а сад ужива у пензији. Добитник је многих награда и признанја у Хрватској и иностранству. 2011. Изашла му је електронска књига „Грозница афористика“ у издању „Максиминос“ часописа из Сарајева којег је уређивао новинар Сабahудин Хаџалић. До сада је објавио четити штам-

pane knjige aforizama: „Umor na mozgu“ (2014.), „Glavom kroz zid“ (2016.), „Lijepa naša, sve je njihovo“ (2019.) i „Tko laže taj i krade“ (2023.). Sve knjige su u izdavaštvu *Hrvatskog književnog društva* iz Rijeke.

ŽELJKO ŽELE JOVANOVIĆ

Rodio se prvog dana leta 1989. godine u Kragujevcu, u radničkoj porodici. Bavi se pisanjem aforizama, satiričnih priča, pesama, ali i pesama za decu. Do sada je objavio dva kapitalna dela – Zbirku aforizama „Ostavite nešto apokalipsi“ (2020) i zbirku satiričnih priča „Uši o klin“ (2023). Dobitnik je *Vibove* nagrade (2020) i *Heliko* bakterije (2018). Bori se za slobodu i jednakost. Živi i preživljava u Kragujevcu.

МИЛОШ ДУГАЛИЋ

Дипломирани машински инжењер из Лесковца, твитераш, бивши баскеташ, бивши гејмер, бивши много тога... Сада планинар, просветни радник, љубитељ Достојевког, Буковског и Џона Фантеа. Лети пливање, зими испијање вина, јер мора све да буде у равнотежи. Некада неозбиљан, сада мало мање. Рођен јако давно у Лесковцу, пре неких 350 година. Основну школу завршио у Лесковцу, касније и Гимназију, после уписао Машински факултет у Нишу. Ради као професор машинске групе предмета у Техничкој школи у Лесковцу.

НЕМАЊА АРСЕНОВИЋ

Рођен 12. октобра 1985. у Београду.

SVETISLAV POPOVIĆ

Svetislav Popović, tipični Blizanac jedinac, rođen 1963. godine u Beogradu, gde je išao i u neke škole i studirao. Od dedova nasledio osećaj za vojne i policijske poslove i sklonost prema alkoholu, od baba roditelje, od njih, zajedno, strast prema gurmanlucima i dva sudska spora, od oca, posebno, sluh, njuh, ljubav prema muzičkim uređajima, hemoroide i nezgodan deo karaktera, od majke blagi deo karaktera, aritmiju i čukljeve, jedino se, ne znam zašto, rak dojke nije

primio. U novinarstvu od 1991. godine, a sa pokojnim Zokijem imao je čast i zadovoljstvo da Nedeljom deli drugi sprat u Radio Beogradu, svako na svom programu. U pauzama su rado ćaskali o tome koje knjige još treba da pročitaju i šta još treba da napišu. Pošto je siguran da niko nikada nije živeo dovoljno dugo da bi napisao sve što je hteo, iskreno se nada da je bar pročitao sve što je želeo, jer, sumnja da tamo gde se na kraju života odlazi postoje biblioteke.

ЈЕЛЕНА НЕШОВАНОВИЋ

Рођена 8. септембра 1990. године. Ужичанка залутала у Београду.

ЈОВИЦА ЂУРЧИЋ

Рођен 6. фебруара 1969. године у Новом Саду. Завршио бродарску школу и ради као капетан брода. Ожењен, отац Милице, Јане и Ленке. Воли више животиње него људе, хоби су му књиге и пецање. За све је крив Том Сојер.

ГОРДАНА БУЈАГИЋ

Четрдесетосмогодишње пискарало из села Међулужје на домак Младеновца мајка је два дечака. Није запослена, што не значи да је и беспослена. Производи хумор и поклања га људима. Нек се смеје свет.

МАЈА ТОМИЋ

Рођена ЈЕ 1961. године у Београду. Графички дизајнер. Штампар великих формата. Заступљена у зборницима кратких прича.

МАРИНКО ЂУКИЋ – ПЕЂА

Рођен пре 53 године у малом месту у Славонији. Необразован, хоби – слуша плоче и свира рок. Преживљава у Београду.

МЛАДОМИР КНЕЖЕВИЋ

Пише поезију и афоризме. Објављивао у домаћим и међународним часописима за књижевност. Заступљен у заједничким књигама, домаћим и међународним зборницима, као и више лексикона, алманаха и антологија. Поезија Младомира Кнежевића је превођена на македонски, арапски, ромски, шпански, енглески и руски језик. Објавио тринаест књига поезије.

ЈОВАНА МИХАЈЛОВИЋ

Рођена 1993. године у Јагодини. Од 2013. живи у селу Деоница. Поносна сам на своју одгајивачницу папагаја „Келенкен“, као и на пет-шоп „Зоо Центар Јагодина“.

МИЛЕНКО МИРО ШАРАЦ

Рођен је 17. децембра 1959. године у Пљевљима. У родном граду завршава гимназију, а дипломира на смјеру опште економије на Економском факултету у Београду. Живи и ради у Пљевљима. Пише поезију, сатиричну поезију, хаику, кратке приче и афоризме. Објавио је шест књига поезије. Такође, објавио је књиге афоризама и епиграма: „Рафална паљба“, *Мостови културе*, Пљевља; „Пописивање жртава“, *Алма*, Београд; „Пријеки суд“, *Ободско слово*, Подгорица, „Штампар Макарије“, Београд; „Условна казна“, *Алма*, Београд. Вишеструко је награђиван за своје сатирично стваралаштво. Својим стваралаштвом заступљен у великом броју зборника и антологија, те различитим публикацијама у Црној Гори, Србији и региону. Члан је *Удружења књижевника Црне Горе* и *Хаику удружења Србије и Црне Горе*.

DRAGAN MITIĆ

Dobio veliki broj uglednih nagrada, diploma i pohvala za svoja literarna dela pisana kao proza ili poezija, koja je počeo da objavljuje tek od 2020. godine. Poeziju smatra osnovom svakog dobro napisanog literarnog teksta. Njegova brojna literarna dela koja su nastala od 2020. do 2023. godine su izabrana, uglavnom na međunarodnim konkursima i objavljena u više od dvesta knjiga ili u poznatim knji-

ževnim časopisima u čitavom regionu, našle su mesto i u više antologija, zbirki i zbornika, a neka su već prevedena na slovenački, makedonski, bugarski, ruski, engleski i poljski jezik.

LELA VUČKOVIĆ RADMANOVIĆ

Rođena je 1973. u Koprivnici, Republika Hrvatska. Srednju školu upravno pravnog smjera završava u Koprivnici, a 1995. godine diplomirala je na Visokom gospodarskom učilištu u Križevcima. Agronom po struci. Majka dvoje već odrasle djece. Piše od najranije mladosti, a ozbiljnije se pisanju posvećuje zadnjih nekoliko godina. Pjesme, kratke priče i eseji objavljene su joj na više portala, te u više od 30 zbornika i zajedničkih zbirki: *Trojica iz Gradišta*, *Zbornik čuvara tradicije*, *Zbornik čuvara prirode*, *Zbornik deci s ljubavlju*, *Zbornik za nezaborav*, *Zbornik mašte*, *Zbornik nade*, *U srcu gazele*, *Zlatna kočija stihova na putu za Očaravanje*, *Panonski galeb*, *Sremskokarlovački pesnički brodovi*, *Eho poezije*, *Tragovi pjesme*, *Dozivanje stihova*, *Mirisi lipe*, *Tajna pjesme*, *Riječi iznad svega...* Aktivno sudjeluje na promocijama i susretima književnika. Krajem 2022.god. izdaje svoju prvu samostalnu zbirku poezije i proze „Zvona s Kamenika“ u izdanju *Kreativne radionice Balkan*, trenutno priprema i svoj prvi roman.

DR MARJAN UREKAR

Rođen 1975. u Novom Sadu gde živi i radi. Predaje na Fakultetu tehničkih nauka. Piše uglavnom čudne priče (fikcija, naučna fantastika, horor, distopija, apsurd, crni humor i satira), ponekad eseje o modernoj istoriji i popularnoj kulturi XX veka.

ВЛАДИЦА МИЛЕНКОВИЋ

Рођен је 20. новембра 1973. године у Параћину, где и данас живи и ствара. Објавио је четири књиге афоризама: „Критична маса“, у двоауторској двостраној књизи „Жигосање“ (2005), „Досије ФЕНИКС“ (2010), „За сваки случај“ (2014) и „Књига године или Чујте, сатиричари, чувајте се себе!“ (2018).

Један је од четири аутора у збирци поезије „Артикулисане“ (2014). Учествовао је у приређивању алманаха афористича-

ра – „Афотека“ (2012) и „Афотека 2“ (2013). Приредио је зборнике радова са конкурса сатире и хумора „Живојин Павловић Жикихон“ – „Жикихон: ретроспектива“ 2014. и 2017. године. Са афоризмима, причама и поезијом заступљен у неколико антологија и зборника. Афоризми и приче су му објављивани у више електронских и штампаних медија. Награђиван је за афоризме, поезију и кратку причу, међу којима је најзначајнија награда за најбољу сатиричну причу „Сатира феста 2013“ у Београду. Бави се издаваштвом, техничком припремом књига и организацијом културних дешавања. Заступник је удружења Књижевно-уметничка асоцијација „Артија“ и власник Издавачке агенције „Нова Артија“.

MR MILENKO MIHAJLOVIĆ

Рођен 19.11.1953. у Београду. Рано детинство провео на теразијском гробу. Основну школу, Калиш и санкалиште провео на Дорћолу (сећа се да је тада нацртао и први strip а и likовно му išlo најбоље). Pubertetsko doba провео на Studentskom trgu, Калишу и Adi са повременим обиласком II београдске гимназије – друштвени смор. После издржане преобуке а на редовном dopustu положио пријемни на Факултету likovnih umetnosti – одсек slikarstvo у Рајићевој код Професорке Мирјане Мићаћ. Током magistrature на nagovor афористичара Александра Балјка приступа редакцији studentskog lista „Student“ као карикатуриста и техничко-графички уредник. Ту се показао као аутор насловних страна које су dovele до smene две redakcije. Navodno је optužen на 8. седници SKS да је вређао „lik и delo“ а и иначе се понашао као „рушитељ система“ тј. вређао карикатурара полицију и JNA. У том прекиду уредничког посла magistrira slikarstvo а главни уредник „Књижевних новина“ Mile Perišić узима га у заштиту позвавши га да замени главног графичког уредника великог Mileta Grozdanića. Та привремена saradnja, од неколико godina, omogućava му да rovari по mnogobrojnim полу opozicionim часописима које објављују карикатуре: „Књижевна рећ“, „Дуга“, „Nin“, „Borba“, „Komunist“, „Mladost“, „NON“, „Stav“, Mladina“, „Katedra“, „Berekin“ (zabranjen и neobjavljen), „Geopolitika“ itd... Током tog perioda, dobija treću, potom и drugu nagradу „Pjer“ и објављује своју prvu књигу

karikatura „Serbia“. Posle odlaska iz „Književnih novina“ učestvuje u stvaranju izdavačke delatnosti: „Sfairos“ osniva sa Aleksandrom Baljkom; satiričnik „Danga“ sa Aleksandrom Baljkom, Nikolom Kostadinovićem, Rastkom Zakićem i Petrom Lazićem. Uporedo se bavi grafičkim dizajnom: opremom knjiga, pozorišnom scenografijom i plakatima. Potom počinje da saraduje sa satiričnim listom „Naša krmača“ sa Boškom Savkovićem i Petrom Lazićem što dovodi do izdavanja više knjiga: „Serbia“, „Bre“, „Ono“, „Bratooslobodilački rat“, „Cajke“. Svo vreme se bavi svojom profesijom, što rezultira sa preko 20 samostalnih izložbi slika i jednom ćerkom – budućim vajarom.

Milenko o poznanstvu sa Zoranom Stanojevićem: *Moja popularnosti oko karikatura i zabrane redakcije „Studenta“ je postalo tema zanimljiva medijima. Jedan od ljudi koji me je pozvao da gostujem na radiju bio je i Zoki Stanojević, inače moj idol zbog ludačko duhovitih knjiga; „Rođak Glo“, „Poznavanje pisca“, „Poznavanje svega“... Naš intervju je završio konstatacijom da više pričam od njega. To je normalno nemoguće pošto je on bio najveća duhovita pričalica, preteča stendap komičara koji nikada nije postao jer je morao da prevede Tolkina, napiše gomilu duhovitih knjiga, pozorišnih scenarija, nauči nekoliko jezika, ostavi alkohol a na kraj i život! Tokom perioda druženja na predlog Nikole Šindika ilustrova sam njegovu knjigu „Zeci peci pec“. Od korice do korice, ta knjiga je rukom ispisana i iscrtana. A tri tačke na njegov dalji život stavlja Stevan Krstec pokušajem da ovom knjigom, Zoranu posvećenoj, u kojoj sam i domaćin i gost jer sam deo Kreativnog tima „Kreativne radionice Balkan“ kao urednik karikature.*

Promocija knjige „Zeci peci pec“, Kuća Đure Jokšića, Beograd

DALIBORKA ŠIŠMANOVIĆ KEPČIJA

Rođena 1974. u Beogradu, od 2005. godine živi i radi sa porodicom u Cirihu. Knjiga aforizama „Predstava o životu“ (2015) je prva autorska knjiga, čiji primerak se nalazi u Nacionalnoj biblioteci Švajcarske u Bernu. Član je *Beogradskog aforističarskog kruga* i *Udruženja pisaca u Švajcarskoj*. Druga autorska knjiga aforizama je u pripremi. Aforizme, maksime, epigrame i haiku poeziju piše još od studentskih dana. Prve aforizme je javno objavila 2012. godine na sajtu „Liga duhovitih“, zatim u elektronskim novinama: „eSpona“, „Žikišon“, „Šipak“, „MaxMinus“, „Etna“, „Satiraskop“, „Koncept“, „Satirgora“ i „Nekazano“; u emisiji Radio Beograda 202 „Oblak u bermudama“; dnevnim listovima: „Novosti“, „Politika“, „Srpski telegraf“; zatim u magazinima: „Ilustrovaná Politika“, „Enigmatika“, „Razbibriga“ i „Cica“. Zastupljena u almanasima aforističara „Afoteka 2“ (2013) i „Osinjak“ (2015); u zborniku erotskog aforizma „Na vrvtu od vulkanot“ (2015) na makedonskom jeziku; ilustrovanoj antologiji erotskog aforizma „Budenje na petlot“ (2016) na makedonskom jeziku; zatim u almanahu „Jedan za sve“ (2016); zborniku srpskog humora i satire u regionu i dijaspori „Smeh nije greh“ (2016); u antologiji aforizama „Dah duha“ (2018), u zborniku „Knjiga mojih prijatelja“ (2022) i zborniku literarnih radova „Zaveštanja“ (2023). O susretu sa Zoranom Stanojevićem, Daliborka kaže: *Zorana Stanojevića sam imala čast da upoznam pre desetak godina na Satira Fest-u Beogradu, i taj susret će mi ostati u pamćenju ceo život. Zoranova harizmatična pojava i nastup su jednostavno plenili pažnju prisutnih, a svaka izgovorena reč je zračila nesvakidašnjom toplinom i beskrajnom iskrenošću. Zoran je bio veličina u pravom smislu reči, a u isto vreme sinonim za skromnost i neposrednost, bez trunke sujete, i uz sve to omiljen, rado viđen i rado slušan među kolegama i publikom starije i mlađe generacije.*

МАРКО АРЕЖИНА

Рођен у Београду 1987. године. По струци струковни економиста у области маркетинга и трговине.

СИНИША ВУЛИЋ

Рођен у Београду 16. новембра 1998. Завршио X гимназију „Михајло Пупин“ и Филозофски факултет Универзитета у Београду где је стекао звање мастер историчара 2022. године. Образовање наставио као докторанд на Факултету политичких наука Универзитета у Београду 2024. године. Тренутно сарадник Историјског музеја Србије.

ТАМАРА СИМОНОВИЋ

Рођена 16. јануара 1993. године у Врању. Завршила правни факултет. У слободно време воли да путује, тренира, чита књиге и бодри свој Партизан.

ЖИВКО ЂУЗА

Рођен је у Подрашници (1953) код Мркоњић Града гдје и данас живи и пише. Пише претежно прозу. До сада је објавио шест самосталних збирки афоризама; „Прогнозе из воде“, „Истрага је у току“, „Буква ливадарка“, „Шта су писцу хтјели да кажу“, „Ово и оно“ и „Писање у вјетар“. Поред тога 2017. године из штампе му је изашла књига прозних текстова, монографског типа „Мркоњић Град на узбрдицама и низбрдицама“, 2020. године збирка прича „Од Варцара до Мркоњић Града“. Заступљен је у више антологија хумора и сатире, а радови су му објављивани у бројним новинама и часописима.

ИЛИНКА МАРКОВИЋ

Илинка Марковић је из Србије. Рођена је у Куршумлији (првој престоници) 1955. године. Живи и ради у Београду. У души „сањар“. Као личност се остварила на професионалном плану, као супруга, мајка три кћерке и бака. Поезију пише од

научених првих слова, коју објављује у књижевним часописима и зборницима, а прву самосталну збирку песама „Између јуче и данас“ објављује тек 2014. године. Након тога: „Право на живот“ – 2016. године и „Са свитањем“ – 2018. године. Издавач је *Књижевна омладина Србије*. Воли људе са свим врлинама и ма нама, а стих се сам ствара из сатканих видокруга. Добитник је више награда. Њен мото је: „Ко зна циљ, пут ће наћи“.

SOFIJA DAMČEVIĆ

Рођена је 1988. године у Београду. Пише поезију и кратку прозу. До сада је објавила преко 50 јединствених песничких и прозних радова у разним књижевним зборницима, часописима и антологијама у земљи и читавом региону.

VERICA MILOSAVLJEVIĆ

Verica Milosavljević (Spasić) рођена је 14. 06.1950. у Смедереву. Као београдски студент на Вишој школи за спољну трговину активно је својим појављивањем узимала уčešће на књижевним вечерима. Радни век провела је на пословима грађевинске и економске струке. Мada више деценија живи у свету поезије и књижевности, оглашавајући се својом поезијом у зборницима и антологијама, до сада има две објављене књиге поезије: „Београдске зоре“ и „Путанја до сјаја“. У припреми је и збирка краћих прозних текстова. За поезију је добила престижна признања и ван Србије и била је учесник више песничких манифестација.

CVIJA PERANOVIĆ KOJIĆ

Рођена је 1968. године у Брчком, БиХ. Послије завршене средње школе у родном граду наставља да живи и да се школује у Салзбургу, Аустрија, на Вишој економској школи, упоредо студирајући германистику, а касније у Брчком на Педагошкој академији психологију. Данас живи са породицом у Аустрији и активно се бави књижевним и научним радом.

DIJANA PAUNOVIĆ

Ima 35 godina, rođena je u gradu Zaječaru, sa porodicom živi u gradu Boru. Njenu porodicu čine suprug Stefan i dve predivne devojčice Arijana i Irina. Po zanimanju je mama u srcu je pesnik, iako još nije objavila svoju knjigu. Ljubav prema pisanju uspešno prenosi na svoje devojčice. Ona voli ljude, biljke, životinje, planetu. Voli da čita i piše, voli poeziju. Uvek je pozitivna i veruje da zaista nikada nije kasno za ostvariti svoje snove i pokloniti svetu svoj talenat. Do sada je učestvovala u par zbornika *Kreativne radionice Balkan*. Prvi put u *Zborniku mašte* sa pesmom „Srećni pesnik“ drugi put u *Zborniku nade* sa pesmama „Sve je bog“ i „Berači snova“ takođe njena pesma „Poezija vinom obojena“ je objavljena u istoimenoj zbirci pesama za 2023. godinu, Udruženja građana *Informa Sombor* i gradske biblioteke *Karlo Bijelicki Sombor*.

JELENA JEKA KOČOVIĆ

Jelena Jeka Kočović, rođ. Stepanović, rođena je 26.08.1984 u Kragujevcu. Pohađala je osnovnu školu „Sveti Sava“ u Kragujevcu, koju je završila 1999. godine za vreme NATO bombardovanja. 2003. godine, završila je srednju ekonomsku školu, takođe u svom rodnom gradu. Godinu dana nakon školovanja zaposlila se u firmi u kojoj i dan danas radi. Pesme (tada su bile pesmice) počela je da piše od svoje 10-te godine. Sada piše poeziju i kratke priče. Njeni radovi zastupljeni su u zbornicima *Kreativne radionice Balkan*, Beograd, u zbornicima *Klub umetničkih duša*, Mrkonjić grad. Njeni radovi objavljeni su i na portalu „Avlija.me“ Rožaje. Njena prva objavljena knjiga je „Sasvim obična priča“ (2020), u izdanju *Kreativne radionice Balkan*. Sa svojim suprugom živi u skladnom braku. Imaju dvoje dece, sina Milana i ćerku Kristinu. Živi i radi u svom rodnom gradu Kragujevcu.

NAĐA DABETIĆ

Rođena 4. jula 2000. godine, Berane, Crna Gora. Diplomirana muzička umjetnica (kontrabas) i trenutno se nalazi na master studijama u Novom Sadu. Pored muzičke umjetnosti, još u osnovnoj

školi, pokazuje sklonost prema prozi i poezija, te je, na različitim konkursima u zemlji dobijala druge i treće nagrade, kao što je „Vuk Karadžić“, „Mladi pisci grada Berane“, i dr. U periodu srednje škole se opredeljuje samo za poeziju, koju planira u jednom trenutku i da objavi, a koju, uglavnom možete čitati na društvenim platformama. Bavi se unapređenjem kulturnog života u Beranama, gdje je, u okviru muzičkih programa organizovala književne večeri, kao i promocije knjiga mladih ljudi iz Berana. Govori engleski, njemački, italijanski i turski jezik. Članica udruženja MUK je od jula, 2023. godine.

MILICA LESJAK

Umirovljenica 73 g. Rođena u Kijevu, opština Batočina, Srbija. 51 godinu živi u Čakovcu, Hrvatska. Piše poeziju, kratke priče, eseje, crtice. Objavljuje povremeno na društvenim mrežama, Zbornicima i književnim časopisima.

VESELIN JOVANOVIĆ BOSS

Ime ovog veselnika pojavilo se ispod njegovih priloga u satiričnim novinama „Naša krmača“ još u prvom broju u junu 1996. godine... „Teturao“ se po njoj od prve do zadnje strane, sve dok se „Naša krmača“ nije samo-zaklala, kroz rubriku „Misterije“! Ondašnji upućeni izvori vele da je VJ BOSS bio jedini čovek, sve do jeseni 1997, kada se u njegove patike, pantalone i majicu (ostavljeno na štriku, da se osuše posle jedne pijanke) „uselio“ još jedan veseljak poznat po tome da ima meru u piću, da „pije dok se ne upiša i usere“...! Ovaj drugi je, opranu i očišćenu odeću uredno vratio onom prvom, ali mu se uselio u rubriku u novinama, koju su godinama delili, dok se nisu pojavili mlađi lavovi: treći i četvrti, a možda ih je bilo i pet!? „Useljenik“ je u međuvremenu napravio razna stranja: prvo je smislio da se deca igraju daljinskim upravljačem za TV, pa ako ubodu broj strujomera – strujomer eksplodira. Ovom pričom je zabrinuo tridesetak elektro montera tehničkih usluga EDB-a, pa ga je šef sektora zvao lično i besan rekao: „Ja sam znao da moji monter i nisu baš književno pismeni kao vi, ali, da mi vi tom pričom kažete da nisu ni tehnički pismeni, to je moj poraz“. Posle se izmirio sa tim šefom, Bog da mu

dušu prosti – (šefu-prim. aut.), uz šefovu „domaćicu – prepečenicu“ i mlako pivo blagosloveno za šefove bolesne bubrege. Potom je uselio „bele krokodile“ u Savu i uz adekvatne fotografije izazvao buru briga, od članova šire familije fotografisanih modela za ilustraciju priče, do stanovnika uz obalu Save od Obrenovca pa do Ade. Pravio je on još sranja, ali ih je, kao i svaka normalna džukela, zatrpavao peskom!

Zna se ko je onaj prvi „jedan jedini“ V.J.Boss. Prvo, objavio je knjigu „Misterije“ pod svojim pravim imenom, a drugo, bio je poznat organima reda i mira, a mnogo godina kasnije upoznao je i sudске organe.

Autor priče ĆUTI I PLATI, reklo bi se, da je onaj drugi, koji kao što se već pomenulo ovde – ima meru u piću. Dugo godina se verovalo da je drugi izumro, kao dinosaurusi, jer mu je onaj prvi VJ Boss uz ime dodao i „špicname“ – **pokojni!** Kako bilo da bilo, a možda i nije tako bilo, kada se početkom ove godine rodila ideja za „Našu krmaču – specijal“, izgleda da se povampirio i počeo da piše. A, možda jeste tako, a možda i nije!? Ko zna, ako ne – bivša, ili nova OZNA!?

МАЈА БОГАВАЦ

Рођена Шолевић, 2. новембра 1993. године у Београду. У истом граду завршила је основну и средњу Грађевинску школу са одличним успехом. Мастер рад одбранила је 2018. године на Факултету политичких наука. Говори, пише и чита енглески језик, служи се шпанским и италијанским језиком. Ради као новинар, а професионални каријерни пут одвео је у медијске и остале куће, где је обављала и друге послове поред примарног новинарства. Љубав према истини и речи чува пишући разне књижевне форме. Уврштена је у зборницима Креативне радионице Балкан: „Зборник успомена“, „Зборник за незаборав“, „Зборник маште“ и „Зборник наде“. Мајка једног дечака!

DRAGOLJUB KRAJINOVIĆ KRAŠA

Рођен је 03.08.1969.god у Земуну. После завршене гимназије студира и дипломира на Пољопривредном факултету у Земуну. Карикатуром почиње да се бави током студија. Учествоје неколико пута на

poznatom konkursu karikature „Pjer“ u organizaciji *Večernjih Novosti*. Zatim povremeno u periodu od 1992-1994 godine objavljuje u časopisu „Student“ i nekim lokalnim časopisima enigmatskog karaktera. Sa osnivanjem satiričnog časopisa „Naša Krmača“ 1996. godine, postaje stalni karikaturista i objavljuje radove u ovom popularnom satiričnom listu, praktično do njegovog gašenja 2004. godine. Kraći period objavljuje karikature u dnevnom listu „Srpski Nacional“ a paralelno učestvuje na domaćim i stranim konkursima karikature. Ilustrovaio je dve knjige dečijih pesama.

САДРЖАЈ – SADRŽAJ

SEĆANJA NA GOS'N ZORANA – Stevan Krstec.....	5
ЧЕКАЈУЋИ КЊИЖЕВНО ВЕЧЕ – Зоран Станојевић.....	13
ОПРЕЗНОСТ – Зоран Станојевић	17
ЈА САМ КРИВ ЗА СВЕ – Зоран Станојевић.....	20
ТОИЛЕТТЕ – Мирјана Ђурђевић	23
ДОМАЋА ПРИЧА – Jelica Greganović	25
GRBAVI SUNCOKRET – Boško Savković	29
KARIKATURE – mr Milenko Mihajlović	44
MRTVI U SRBIJI – Mirjana Ojdanić	46
AUTOBIOGRAFIJA – Mirjana Ojdanić	49
ЧАЈ ОД ОЧАЈА – Марина Раичевић	53
ТРКА – Славица Максић.....	54
ВЕСТИ – Милан Пенезић	55
РЕЦЕПТ ЗА SREĆU – Jovana Dragojlović	57
ЂAVOLJE SEME – Sanja Milenković	58
БОРБА ЗА МИР – Драган Васић	59
ЉУБАВ ЈЕДНОГ ПРОБИСВЕТА – Драган Васић	62
КРАДЉИВАЦ – Јован Бајц	65
ПОШТАРСКА ПРИЧА – Јован Бајц	66
ТВ РЕВОЛУЦИЈА – Јарослав Комбиљ	68
ОЇЕНАШ ЗА ĆEDU – Vesna Đukanović	69
МРАВИ НЕМАЈУ ЦАРА – Весна Ђукановић	71
POŠTANSKO SANDUŐE – Slavica Agić	74
МА ŠТА МИ КАŽЕŠ? PLEMICKO POREKLO? – Marica Lukić	76

LJUBAV NA GURMANSKI NAČIN – Marijana Lazarević	77
OSEĆAJ IZ DUŠE – Biljana Maksimović	78
KOROV – Vuk Đurica.....	79
СВЕЂА – Милорад Ч. Ђосић – Ђоса.....	80
POHVALA NOVEMBRU – Franjo Frančić	81
DOKTORSKI DORUČAK – Neda Kozomora.....	83
NASLOVNA STRANA – Tijana Rajković.....	85
ГРЕШКА – Душка Контић	87
KARIKATURE – Petar Pismestrović.....	88
RAZUMEVANJE – Snežana Marko-Musinov.....	90
KOME VEĆE TREBA, BEZ MANJEG OSTANE – Snežana Marko-Musinov.....	91
DECA SKORO UVEK POBEĐUJU ... – Mirjana Milačić Bajić	92
ПОЖАР – Миодраг Стошић	96
AD ASTRA – Prljavi inspektor Blaža	98
KUTIJA ZA PTICE – Prljavi inspektor Blaža.....	100
SINAK – Kristina Janković	101
DŽEPNI SUPERHEROJ – Petar Mihailović.....	102
OGLED O LOGICI, RELIGIJI, NARODU, POLITICI I INFRASTRUKTURI... – Svetislav Popović.....	103
НА ФЕЈСБУКУ – Гордана Бујагић.....	107
НЕ ВИДИМ – Гордана Бујагић.....	108
ЛОБИ ГОНИ ХОБИ – Гордана Бујагић.....	109
MOTIKA LENJIVICA – Gordana Bujagić.....	111
SLATKI MALI OKUPATOR – Gordana Bujagić.....	112
KAD NA VRBI RODI GROŽĐE – Gordana Bujagić.....	113
SAN? – Maja Tomić	114
CORPUS DELICTI – Lela Vučković Radmanović	115
SVE I DA HOĆU – dr Marjan Urekar	117
DOBRA PRILIKA – Milica Lesjak.....	118
ĆUTI I PLATI – Veselin Jovanović BOSS.....	120

KARIKATURE – Dragoljub Krajinović Kraša	123
АФОРИЗМИ – Зоран Станојевић.....	124
АФОРИЗМИ – Александар Баљак.....	126
АFORIZMI – Srđan Dinčić.....	128
FILIPIKE – mr Filip Mladenović	130
АFORIZMI – Stevan Šarčević.....	132
АФОРИЗМИ – Владица Миленковић.....	134
АFORIZMI – Marina Raičević.....	136
АФОРИЗМИ – Горан Иванковић.....	138
АФОРИЗМИ – Јован Зафировић	140
АFORIZMI – Nada Karadžić.....	141
АФОРИЗМИ – Жељко Марковић.....	142
АФОРИЗМИ – Динко Османчевић.....	143
АФОРИЗМИ – Јово Николић	145
КОФЕР БЕЗ РУЧКЕ – Amer Softić.....	147
KARIKATURE – Тоде Ристо Блажевски.....	148
АFORIZMI – Marija Randelović	149
АFORIZMI – Snežana Marko-Musinov	151
АФОРИЗМИ – Драган Стајић	152
АФОРИЗМИ – Милад Обреновић.....	154
АФОРИЗМИ – Драган Миљковић.....	156
АФОРИЗМИ – Бојан Јовановић.....	158
АFORIZMI – Nikola Šimić Tonin	160
АФОРИЗМИ – Милан Пантић	161
АFORIZMI – Abdurahman Halilović – Ahil.....	163
АFORIZMI – Željko Žele Jovanović.....	165
АФОРИЗМИ – Миленко Миро Шарац	166
АFORIZMI – Dragan Mitić.....	167
АFORIZMI – Daliborka Šišmanović Керџија.....	168
НА ПУТУ БЕЗ ПОВРАТКА – Живко Ђуза	170

KARIKATURE – Dragoljub Krajinović Kraša	171
БРАЧНИ САВЕТИ ЈЕДНОГ БРАКОЛОГА – САВЕТНИКА ЗА ОДРЖАВАЊЕ БРАКОВА – Чика Пеца.....	172
KOLEKTIV – Vožidar Slavujević.....	174
ОВЦА – Душан Стојковић.....	175
ДИПЛОМА – Јована Бјелановић.....	176
ALTER EGO – Nedeljko Neđo Paunović.....	177
DAN JEDNE ŽENE – Jasmina Dimitrijević.....	178
DAMA – Tamara Dragić	180
DIPLOMA – Jovana Lj. Milovanović.....	181
BANKA OPOMINJE – Saša Milivojević.....	182
FINANSIJSKA INJEKCIJA – Saša Milivojević.....	183
MODA – Sandra Krstić	184
OBRAZOVANJE – Tanja Stanojević.....	185
NARODNE POSLOVICE – Tanja Stanojević.....	186
DILEMA – Milenko Petrović.....	187
NOĆNI ŽDERA – Milenko Petrović.....	189
СИТНЕ СУ МУ ЛАЖИ, А ЊИХОВЕ ТЕШКЕ – Петар Орозовић	190
ŽIVOT ILI TV DRAMA – Dušan Pejaković.....	192
BOSANCI – Goran Podunavac	193
ИЗ ТОРБЕ НАМ ГЛАВА ВИРИ – Маја Ђукановић.....	194
LICE KLOVNA – Mirjana Đaro.....	195
IMPERATIV BITI IN – Mirjana Đaro	196
РАЗМЕНА – Стека Ванра.....	197
ЈУЛКА И СЕЗОНАЦ – Анђела Стефановић.....	198
ВЕЛИКО СРЦЕ ИМА МИЦА – Марица Лукић.....	199
НИТРОСТ I SLOBODA – Tamara Simić.....	201
RAT GLASOVA – Adnan Sijarić.....	203
ЈА – Atifa Sendić.....	204
ZBORNİK – Mileta Stamatović.....	205

ПАРТИЈСКО ЗАПОШЉАВАЊЕ – Јасминка Николић ех Брдаревић	207
ОГЛАС – Маја Богосављев.....	208
ОИ1 – Јелица Мирковић.....	209
RUČNI RAD, CRTEŽI – Zorica Janakova	210
МЕТЛА – Dobrinka Jokić.....	212
СТАДО – Слађана Липтак	213
JEDNA MALA – Zera Princ.....	215
KÔLI NETOPIEROVI – Martin Marek	216
ЗБОГ ШИШМИША – Мартин Марек.....	217
МАЛО СУТРА – Драгица Бека Савић	218
ПЕНЗИОНЕРСКА – Бранимир Перић.....	219
ПРАОЧИНСТВО – Владислав Влаховић	220
NARCIS – Zorana Gavrilović.....	221
TOZA – NERVOZA – Snežana Marko-Musinov	222
NA PUTU PRAVDE – BARIKADE – Snežana Marko-Musinov.....	224
LAGARIJA NIJE SMEJURIJA – Snežana Marko-Musinov.....	225
NEMINOVNOST – Snežana Marko-Musinov	226
НАИКУ – Snežana Marko – Musinov.....	227
БРИГА О ОЧУВАЊУ ЖИВОТНОГ СТАНДАРДА – Балша Рајчевић	228
МАЧИЈИ СВЕТ – Ксенија Мухамедбеговић.....	229
РОСИН МЛИН – Љубиша Ж. Војиновић – Мајсторовски	231
ЗА ХЕРОЈЕ САД ЈЕ КАЧНО – Миодраг Стошић.....	232
ELEKTRIČNA ENERGIJA – Sonja Padrov Tešanović.....	235
KOZA MAFIOZA – Paulina Vozar	236
(STO)ČARI – Nenad Simić – Tajka.....	237
HUMOR I SATIRA – Dragan Krstić.....	239
MIKIJEV ROĐENDAN – Ensar Bukarić.....	240

САМО У ПЕСМИ – Младомир Кнежевић	241
ШТА МЕ НЕРВИРА – Младомир Кнежевић	242
ИДЕШ ЛИ, РОДЕ – Илинка Марковић.....	243
KRPOM POD SE BRIŠE – Sofija Damčević	245
SAMOPREPOZNAVANJE – Verica Milosavljević	246
VLASTITO OTKROVENJE – Cvija Peranović Kojić	247
МОЌНИЦИМА – Cvija Peranović Kojić	248
SVI SU U PRAVU – Dijana Paunović	249
МОЈ ČАРОБНИ НАПИТАК – Jelena Jeka Kočović	250
PRIVID – Nađa Dabetić.....	251
KARIKATURA – mr Milenko Mihajlović.....	253
ŠTO SAM MATORIJI? – Filip Ugrenović.....	254
ТВИТОВИ – Даниела Д. Попадић.....	256
ПЛАНИРАЊЕ ДА СЕ НЕ ПЛАНИРА – Јована Михајловић.....	257
ТВИТОВИ – Галина Туваљевић.....	258
ТВИТОВИ – Теодора Младеновић	260
ТВИТОВИ – Ђорђе Миладиновић	262
ТВИТОВИ – Ивана Здравковић	263
ТВИТОВИ – Лестат Ђани	264
СИГУРНИЈИ ОД БИДЕРМАЈЕРА – Срђан Петровић	265
ТВИТОВИ – Воислав Илић	267
ТВИТОВИ – Срећко Јанићијевић	268
ТВИТОВИ – Том Радос.....	269
KARIKATURA – Sandra Paunović	270
ТВИТОВИ – Душан Мајсторовић.....	271
ТВИТОВИ – Катарина Ђулић.....	273
ТВИТОВИ – Марко Атанасковић	274
ТВИТОВИ – Милош Мирић	276
ТВИТОВИ – Никола Врањеш	278

ТВИТОВИ – Љубомир Башановић.....	280
ТВИТОВИ – Марко Бранковић.....	281
ТВИТОВИ – Милош Стојиљковић.....	282
ТВИТОВИ – Владимир Ђокић.....	284
ТВИТОВИ – Богољуб Величковић.....	285
ТВИТОВИ – Војан Канаčković.....	286
ТВИТОВИ – Дијана Ђукић.....	288
ТВИТОВИ – Милан Гавриловић – Др Стоматолог.....	289
ТВИТОВИ – Небојша Марковић.....	291
КАРИКАТУРА – Goran Novakov.....	293
ТВИТОВИ – Велимир Бата Ракић.....	294
ТВИТОВИ – Немања Миловановић.....	295
ТВИТОВИ – Предраг Јокић.....	296
ТВИТОВИ – Иван Милинковић.....	297
ТВИТОВИ – Мина Стефановић.....	299
ТВИТОВИ – Владимир Јанковић.....	300
ТВИТОВИ – Горан Гокси Радосављевић.....	302
ТВИТОВИ – Semir Gicić.....	303
ТВИТОВИ – Стефан Петровић.....	304
ТВИТОВИ – Бојан Медић.....	305
ТВИТОВИ – Мирјана Копања.....	308
ТВИТОВИ – Никола Ђурић.....	309
ТВИТОВИ – Срђан Тасић.....	310
НЕ ЗАНИМА МЕНЕ – Јована Ђирковић.....	312
ТВИТОВИ – Маја Вукас.....	313
ТВИТОВИ – Милош Дугалић.....	314
ТВИТОВИ – Немања Арсеновић.....	316
ТВИТОВИ – Јелена Нешовановић.....	317
ТВИТОВИ – Јовица Ђурчић.....	318
ТВИТОВИ – Маринко Ђукић – Пеђа.....	320

ХУМОР – Стефан Вучевски	322
САТИРА – Стефан Вучевски	323
ТВИТОВИ – Марко Аржина	324
ТВИТОВИ – Синиша Вулић.....	325
ХОЋЕШ ДА ПОПИЈЕМО О ТОМЕ? – Тамара Симоновић.....	326
ТВИТОВИ – Маја Богавац.....	327
КАРИКАТУРЕ – Dragoljub Krajinović Kraša.....	328

SADRŽAJ QR CODA:

TO JE KR BALKAN – Snežana Petrović

NACIONALNA KUHINJA – PIJANI ŠARAN – Boško Savković

MARICA LUKIĆ U „ZBORNIKU HUMORA I SATIRE“

LEPA SI PAMELA – Prljavi inspektor Blaža i Kljunovi

NACIONALNA KUHINJA – PIZZA GVOZDEN – Prljavi
inspektor Blaža kao „Kesolovac“

SADRŽAJ AUTORA – САДРЖАЈ АУТОРА

Abdurahman Halilović – Ahil	163, 384
Adnan Sijarić.....	203, 362
Amer Softić.....	147, 364
Atifa Sendić	204, 362
Александар Баљак	126, 332
Анђела Стефановић.....	198, 359
Biljana Maksimović.....	78, 362
Bojan Kanačković.....	286, 359
Boško Savković	29, 366, 407
Božidar Slavujević	174, 338
Балша Рајчевић	228, 372
Богољуб Величковић	285, 352
Бојан Медић.....	305, 375
Бојан Јовановић.....	158, 381
Бранимир Перић	219, 369
Свија Перановић Кojić.....	247, 248, 393
Чика Пеца.....	172, 333
Daliborka Šišmanović Керџија.....	168, 391
Dijana Raunović.....	249, 394
Dobrinka Jokić.....	212, 365

Dragan Krstić.....	239, 381
Dragan Mitić.....	167, 387
Dragoljub Krajinović Kraša.....	123, 171, 328, 396
dr Marjan Urekar.....	117, 388
Dušan Pejaković.....	192, 354
Даниела Д. Попадић.....	256, 339
Динко Османчевић.....	143, 347
Дијана Ђукић.....	288, 359
Драган Васић.....	59, 62, 352
Драган Миљковић.....	156, 380
Драган Стајић.....	152, 373
Драгица Бека Савић.....	218, 368
Душан Мајсторовић.....	271, 345
Душан Стојковић.....	175, 340
Душка Контић.....	87, 368
Ђорђе Миладиновић.....	262, 342
Ensar Bukarić.....	240, 381
Filip Ugrenović.....	254, 335
Franjo Frančić.....	81, 367
Goran Novakov.....	293, 358
Goran Podunavac.....	193, 355
Gordana Vujačić.....	111, 112, 113, 107, 108, 109, 386
Галина Туваљевић.....	258, 340
Горан Гокси Радосављевић.....	302, 370
Горан Иванковић.....	138, 339

Ивана Здравковић.....	263, 342
Иван Милинковић.....	297, 361
Илинка Марковић.....	243, 392
Jasmina Dimitrijević.....	178, 343
Jelena Jeka Kočović.....	250, 394
Jelica Greganović.....	25, 332
Jovana Dragojlović.....	57, 345
Jovana Lj. Milovanović.....	181, 349
Јарослав Комбиљ.....	68, 353
Јасминка Николић ex Брдаревић.....	207, 363
Јелена Нешовановић.....	317, 386
Јелица Мирковић.....	209, 365
Јована Бјелановић.....	176, 342
Јована Михајловић.....	257, 387
Јована Ћирковић.....	312, 379
Јован Бајц.....	65, 66, 355
Јован Зафировић.....	140, 340
Јовица Ђурчић.....	318, 386
Јово Николић.....	145, 350
Kristina Janković.....	101, 379
Катарина Ђулић.....	273, 345
Ксенија Мухамедбеговић.....	229, 374
Lela Vučković Radmanović.....	115, 388
Лестат Ђани.....	264, 342
Љубиша Ж. Војиновић – Мајсторовски.....	231, 374
Љубомир Башановић.....	280, 349

Maja Tomić.....	114, 386
Marica Lukić	76, 199, 359, 407
Marijana Lazarević.....	77, 362
Marija Ranđelović	149, 371
Marina Raičević.....	53, 136, 338
Martin Marek.....	216, 217, 368
Milenko Petrović	187, 189, 352
Mileta Stamatović.....	205, 363
Milica Lesjak	118, 395
Mirjana Milačić Bajić.....	92, 373
Mirjana Ojdanić	46, 49
Mirjana Đapo.....	195, 196, 356
mr Filip Mladenović.....	130, 336
mr Milenko Mihajlović	44, 45, 253, 389
Маринко Ђукић – Пеђа.....	320, 386
Марко Арежина	324, 392
Марко Атанасковић.....	274, 346
Марко Бранковић.....	281, 350
Маја Богавац.....	327, 396
Маја Богосављев	208, 364
Маја Вукас	313, 382
Маја Ђукановић.....	194, 355
Милад Обреновић.....	154, 379
Милан Гавриловић – Др Стоматолог.....	289, 359
Милан Пантић	161, 384
Милан Пенезић.....	55, 344
Миленко Миро Шарац.....	166, 387
Милорад Ч. Ћосић – Ћоса	80, 364
Милош Дугалић.....	314, 385
Милош Мирић	276, 346

Милош Стојиљковић.....	282, 350
Мина Стефановић.....	299, 361
Миодраг Стошић.....	96, 232, 375
Мирјана Копања	308, 376
Мирјана Ђурђевић.....	23, 331
Младомир Кнежевић.....	241, 242, 387
Nada Karadžić.....	141, 341
Nađa Dabetić.....	251, 394
Neda Kozomora.....	83, 369
Nedeljko Neđo Paunović	177, 342
Nenad Simić – Tajka	237, 380
Nikola Šimić Tonin.....	160, 382
Небојша Марковић	291, 360
Немања Арсеновић	316, 385
Немања Миловановић	295, 360
Никола Врањеш	278, 347
Никола Ђурић	309, 377
Paulina Vozar	236, 380
Petar Mihailović.....	102, 384
Petar Pismestrović.....	88, 89, 371
Prljavi inspektor Blaža	98, 100, 377, 407
Петар Орозовић	190, 352
Предраг Јокић	296 361
Sandra Krstić.....	184, 351
Sandra Paunović	270, 346
Sanja Milenković	58, 347
Saša Milivojev	182, 183, 350

Semir Gicić.....	303, 371
Slavica Agić	74, 358
Snežana Marko-Musinov	90, 91, 151, 222, 224-227, 372
Snežana Petrović.....	407
Sofija Damčević	245, 393
Sonja Padrov Tešanović	235, 376
Srđan Dinčić.....	128, 333
Stevan Krstec.....	5
Stevan Šarčević.....	132, 338
Svetislav Popović	103, 385
Синиша Вулић.....	325, 392
Славица Максић	54, 341
Слађана Липтак	213, 365
Срећко Јанићијевић.....	268, 344
Срђан Петровић	265, 343
Срђан Тасић.....	310, 378
Стека Ванра (Стеван Карановић).....	197, 356
Стефан Вучевски.....	322, 323, 339
Стефан Петровић.....	304, 372
Tamara Dragić	180, 346
Tamara Simić	201, 360
Tanja Stanojević.....	185, 186, 351
Tijana Rajković	85, 370
Тамара Симоновић.....	326, 392
Теодора Младеновић.....	260, 341
Тоде Ристо Блажевски.....	148, 353
Том Радос.....	269, 344

Verica Milosavljević	246, 393
Veselin Jovanović BOSS.....	120, 395
Vuk Đurica	79, 363
Велимир Бата Ракић	294, 360
Весна Ђукановић.....	69, 71, 357
Владимир Ђокић	284, 352
Владимир Јанковић.....	300, 361
Владислав Влаховић	220, 369
Владица Миленковић.....	134, 388
Воислав Илић.....	267, 343
Zera Princ.....	215, 366
Zorana Gavrilović.....	221, 370
Zorica Јанакова	210.211, 365
Зоран Станојевић.....	13, 17, 20, 124, 329
Željko Žele Јovanović.....	165, 385
Жељко Марковић.....	142, 344
Живко Ђуза	170, 392

DONATORI – ДОНАТОРИ

Marina Raičević, Bor, Srbija – 1 primerak
Милош Мирић, Београд, Србија – 1 примерак
Milenko Petrović, Kragujevac, Srbija – 2 primerka
Tanja Stanojević, Bor, Srbija – 1 primerak
Marko Atanasković, Sremska Mitrovica, Srbija – 1 primerak
Драган Васић, Кикинда, Србија – 7 примерака
Милош Стојиљковић Лесковац, Србија – 1 примерак
Душан Мајсторовић, Београд, Србија – 1 примерак
Весна Ђукановић, Кикинда. Србија – 3 примерка
Slavica Agić, Vačka Palanka, Srbija – 1 primerak
Saša Milivojević, Zrenjanin, Srbija – 1 primerak
Марица Лукић, Доња Борина, Србија – 2 примерка
Никола Врањеш, Краљево, Србија – 1 примерак
Иван Милинковић, Чачак, Србија – 1 примерак
Владимир Јанковић, Шабац, Србија – 1 примерак
Галина Туваљевић, Брчко, БИХ – 1 примерак
Јасминка Николић ех Брдаревић, Алексинац, Србија – 1
 primerak
Мартин Марек, Београд, Србија – 1 примерак
Sanja Milenković, Beograd, Srbija – 1 primerak
Snežana Marko – Musinov, Zemun, Srbija – 7 primeraka
Никола Ђурић, Сомбор, Србија – 1 примерак
Милан Гавриловић, Чачал, Србија – 1 примерак
Срђан Тасић, Врање, Србија – 1 примерак
Теодора Младеновић, Алексинац, Србија – 1 примерак

Marija Randelović, Beograd, Srbija – 1 primerak
Goran Ivanković, Ljig, Srbija – 1 primerak
Bojan Jovanović, Velika Plana, Srbija – 1 primerak
Bojan Medić, Beograd, Srbija – 2 primerka
Јовица Ђурчић, Нови Сад, Србија – 1 примерак
Zorica Janakova, Jagodina, Srbija – 1 primerak
Драган Стајић, Београд, Србија – 1 примерак
Јован Бајц, Аранђеловац, Србија – 1 примерак
Маринко Ђукић – Пеђа, Београд, Србија – 1 примерак
Tamara Simić, Vladimirci, Srbija – 1 primerak
Младомир Кнежевић, Пожега, Србија – 1 примерак
Војан Канаčković, Smederevo, Srbija – 1 primerak
Mileta Stamatović, Batajnica, Srbija – 1 primerak
Milan Pantić, Zvornik, BiH -RS – 1 primerak
Илинка Марковић, Београд, Србија – 1 примерак
Mirjana Ђаро, Beograd, Srbija – 2 primerka
Свија Peranović Којић, Salzburg, Austrija – 1 primerak
Милош Дугалић, Лесковац, Србија – 1 примерак
Гордана Бујагић, Младеновац, Србија – 5 примерака
Јована Ђирковић, Блаце, Србија – 1 примерак
Dragan Krstić, Beograd, Srbija – 1 primerak
Срђан Петровић, Минићево, Србија – 1 примерак

Ukoliko nemate instaliran **QR code reader** na svom telefonu možete ga besplatno preuzeti sa:

Google play, Windows Phone store или App store.

Klikom na QR code reader možete pogledati video materijal koji je do sada postavljen, čime se ova knjiga sem čitanja može slušati i gledati.

Zahvaljujući QR kodu i naši slepi i slabovidni prijatelji moći će da čuju ovu knjigu.

CIP